

Xu Thiên Dẫn

Contents

Xu Thiên Dẫn	1
1. Chương 1-1	1
2. Chương 1-2	3
3. Chương 2	7
4. Chương 3	8
5. Chương 4	14
6. Chương 5	18
7. Chương 6	22
8. Chương 7	28
9. Chương 8	33
10. Chương 9	37
11. Chương 10	42
12. Chương 11	47
13. Chương 12	51
14. Chương 13	55
15. Chương 14	59

Xu Thiên Dẫn

Giới thiệu

Nhớ lại hồi đó, Đất trời rộng lớn, Số trời đã địnhCó ai đó làm sai ý trời , thì sấm nổ rầm rầmBình đã

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-thien-dan>

1. Chương 1-1

Bầu trời xanh thăm trải dài vô tận, biển rộng mênh mông, rồng uốn lượn rồi hạ xuống bên dưới. Một nam tử vóc người cao lớn đứng hiên ngang, hai tay chấp sau lưng, dáng vẻ bệ vệ giữa mặt lên trời, đôi mắt nhìn

xuyên qua bầu trời.

Trên cây, nơi chú vàng anh đang chiếm giữ, người ấy chuyển mắt nhìn qua, vươn một ngón tay ra.

Con chim nhỏ thể nhưng lại như có linh tính, giương cánh nhẹ nhàng nhảy xuống khỏi cành cây, đáp xuống đầu ngón tay thon dài.

Gió thổi qua lá cây kéo theo âm thanh ‘sàn sạt’, cảnh vật xung quanh mang theo vẻ hào hùng, oai phong như sắp sửa ra trận. Con chim nhỏ lần đầu khó gặp cảnh vật ấy thế mà không biết thường thức, cũng không biết e dè sợ hãi gì, liền đứng ở trên đầu ngón tay của hắn dùng cái miệng nhỏ chải vuốt bộ lông bóng loáng, xinh đẹp trên thân, trông thật ngộ nghĩnh.

Cử chỉ làm càn như vậy, cư nhiên không hề làm mích lòng tới huyền bào nam tử. (huyền bào: áo đen loại áo có vạt dài của TQ)

Hắn liếc mắt bỏ qua, tùy ý cho vàng anh nhỏ hăng say cả gan làm loạn, thậm chí còn cố ý lắc lắc đầu ngón tay trên đầu. Chú chim vàng anh cất giọng trong veo dễ nghe, giữa bầu trời xanh cao yên tĩnh, ngân nga tiếng hát vui đùa trong gió cùng tiếng ‘sàn sạt’ của hàng thông.

Bỗng nhiên, phía sau truyền đến tiếng bước chân mạnh mẽ.

Hắn quay đầu lại nhìn, đầu ngón tay vẫn như trước trên đầu chim nhỏ.

“Chuẩn bị tốt?”

Người tới thân hình cực kỳ cao lớn, đứng ở bên ngoài bóng râm thể nhưng cứ như mây đen che cả một vùng.

“Dạ thưa Đế Quân, tất cả đã được sắp xếp.” Thanh âm thô kệch lại có vẻ trầm ổn, vàng anh nhỏ không thể che dấu nỗi sợ hãi trong lòng, lông chim bị người mới đến chọc sợ đến nỗi dựng hết cả lên, cái đầu vội vã rụt lại.

“Ừ, tốt.”

So với khí thế dữ dội phía sau lưng, huyền bào nam tử thể nhưng lại ung dung, thản nhiên vô cùng.

Một cơn gió nhẹ lướt qua người, vạt áo đen của nam tử nhẹ bay lên, chưa đầy hai cái chớp mắt tựa như nước từ trên cao vụt xuống thác đổ, rơi thẳng xuống đáy vực vạn trượng!

Dưới vực sâu, ánh lửa bốc sáng tận trời, hàng vạn yêu tinh nhốn nháo, ác diệu* (chim ưng) bay trên không, ác yêu hiện hình. Chúng yêu tập hợp đông đủ: có hình người mặt thú, có thân thú đầu người, cũng có loài yêu tinh quá nặng, căn bản quên thu liễm bớt bản tính mà lộ liễu ra hình dáng vốn có, yêu quái xấu xí hung tàn, răng nanh sắc bén, bờm rộng râu dài dữ tợn không gì sánh được! !

Lũ yêu ở đáy vực sâu rạo rức ngóng nhìn lên chờ đợi, chỉ chờ huyền bào nam tử đứng trên rặng mây mệnh lệnh.

Lúc này ở phía Nam, mây trắng tầng tầng núi non trùng điệp, mây mù che khuất, gió ùn ùn kéo nhau tới. Trong chớp mắt, trống trận truyền vọng vang trời, thanh âm hò hét như đất lở cuộn cuộn!

Mười vạn thiên binh ẩn dưới mây bồng chốc hiện hình, ngọn cờ phất phới bay trong gió, kim khôi ngân giáp, thương kích san sát, búa rìu trải hàng dài. Thần binh từ trên trời giáng xuống phảng phất như dời núi lấp biển, khí thế uy phong凛冽, sát khí đằng đằng.

“Đế Quân!” Sau lưng huyền bào nam tử, vị tướng cao lớn kim khôi chiến giáp trên người nhiệt huyết sôi trào.

Nhưng hắn chỉ là cười nhẹ, phảng phất như chiến trường trước mặt bất quá chỉ là một ván cờ vừa mới bắt đầu. Đầu ngón tay khẽ động, vàng anh nhỏ hoảng sợ, giương cánh bay vào trong khoảng không.

Bóng vàng óng ánh khuất khỏi tầm mắt, nghe thấy hắn thản nhiên nói: “Hôm nay đánh một trận, bất kể thắng bại, đều không phải do mệnh trời an bài.”

Quân tướng ôm quyền đại lễ: “Nguyện sát cánh cùng Đế quân!”

“Tốt!”

Nam tử chợt xoay người, trường bào đen tuyền huyền bí mang theo đạo sát khí hào hùng, long ngâm (con rồng) ngược gió bay thẳng lên chín tầng mây!

“Đạo trời bất công, nay hãy xem bản tọa đẹp loạn thế, nghịch thiên mệnh!!”

2. Chương 1-2

Đông hữu quy khứ bách xuyên hồi,

Tây hữu Côn Lôn đạt thiên cao.

Đông về trăm sông nơi gặp gỡ,

Tây có Côn Lôn vươn trời cao.

Côn Lôn có tháp khóa yêu.

Tháp này cũng không biết ai dựng lên, người nghe thì nhiều nhưng ít ai thấy tận mắt, chỉ biết trên tháp có một viên thần châu pháp lực vô biên, có thể trấn áp yêu tà, vô luận là yêu quái hay tinh thú, chỉ cần bị nhốt vào trong tháp khóa yêu, đều không có biện pháp thoát ra, không còn cơ hội một lần nữa nhìn lại ánh mặt trời.

Chính mình có được sinh mệnh ngàn năm vô tận, nếu bị giam trong tòa tháp không bao giờ có thể thoát ra, chỉ sợ so với hình phạt sét đánh điện giết, thân tan thịt nát càng khó chịu hơn rất nhiều.

Chịu hình phạt bị nhốt trong tháp này, đó là kẻ mang tội coi rẻ thiên quy, kiêu căng ngạo mạn, cho dù là yêu quái hung tàn, ngoan độc cỡ nào cũng phải e sợ.

Tháp cao chín mươi chín tầng, thân cứng như thiết sắt, phẳng phất chỉ có mỗi một tòa tháp đơn độc đứng sừng sững nơi này.

Tòa tháp giam giữ bách yêu, vì vậy yêu khí nơi này cực mạnh, suốt năm tuyết đọng trước cửa, tầng mây mờ ảo che phủ xung quanh.

Một năm chỉ có tiết Trung Phục giữa hè, băng đóng cứng như đá mới tan ra, một ngày này mới có thể nhìn thấy ánh sáng mặt trời được bao quanh những tầng mây.

Một con chim hoàng anh giương cánh, trong khoảng không bay ngang qua, nhẹ nhàng đậu trên khung cửa tầng tháp cao nhất đen như mực, được bao tầng tầng lớp lớp.

Ánh mặt trời nóng cháy, chim nhỏ dùng vuốt quẹt miệng, phớt nhẹ qua lớp lông vàng óng ả trên đầu, giương lên một cánh nhẹ nghiêng,... Dùng cái miệng nhỏ nhắn đỏ tươi rửa rửa lớp lông bóng lóng.

Đột nhiên, trong không trung có một bàn tay to từ sau song cửa vươn ra, bị bắt ngờ nắm lấy khiến chú không kịp chạy trốn.

Chim nhỏ hoảng sợ, bị thương kêu ‘chít chít’ liên hồi không ngớt.

Ánh dương rơi vào trên mu bàn tay, chim nhỏ mở hồ nhìn lớp vảy trên tay kẻ kia, đầu ngón tay lạnh lạnh, càng gần càng ngửi thấy một mùi máu tươi nồng chưa kịp khô, thế nhưng trên cổ tay lại đeo rất nhiều xiềng xích nặng, một cây thương thô dài vươn qua đâm sâu vào.

Ổ khóa tháp yêu này có thể nhốt bách yêu trong thiên hạ, một khi bị nhốt vào tuyệt đối không có đường thoát thân, thế nhưng cư nhiên lại đeo thêm cùm còng xiềng xích nặng nề bên người, này... Đây rốt cuộc là con yêu quái gì?!

“Đừng sợ, bản tọa không ăn người, ngay cả hàm răng của ta cũng chê vật nhỏ người cũng chẳng bỏ bên gì.”

Giọng nói trầm thấp, vang lên trong không gian u ám, ngoài tháp ánh dương xán lạn, cư nhiên cũng không có mây may rọi sáng bên trong này.

Con chim nhỏ nhắn, xinh xắn lại mang theo vẻ yếu đuối nằm trong tay, lại có một loại cảm giác phi thường thoải mái, sinh mệnh ấm áp, tuy rằng so với sinh mệnh yêu quái nó chỉ ngắn ngủi trong chớp mắt, nhưng mà lưu lại cho người ta một cảm giác, tuyệt không dối trá.

Chim hoàng oanh tuổi còn nhỏ, không hiểu sợ hãi là gì, thấy đối phương cũng không có ý thương tổn chính mình, lúc này cũng không kêu to gọi nhỏ nữa, tròn mắt quay tròn xuyên qua màn đêm, tựa hồ như muốn nhìn thấy chủ nhân của bàn tay này.

Ngón tay nhẹ nhàng buông dần, thả nó ra.

“Bất quá yêu quái trong tháp này thế nhưng bụng đói lại ăn quàng. Vật nhỏ, nếu còn muốn sống, nhanh bay xa một chút đi thôi.”

Cũng không biết hoàng oanh nhỏ này có phải có linh tính hay không, nghe lời ấy quả nhiên vỗ đôi cánh bay lên.

Bên trong u ám, một đôi con người vàng nhìn chăm chú vào con chim nhỏ dần dần tiêu thất trong không trung. Đúng lúc này tại một nơi xa trên bầu trời, một đạo ánh sáng chói mắt từ trên trời giáng xuống, xuyên qua không trung, thẳng hướng khóa yêu tháp mà đến!

Đôi con người vàng nhắm lại, trong cổ họng không thể tiếng cười trầm đục khó nén, phảng phất như chuyện này hiển nhiên đã ở trong dự kiến từ lâu.

“Quân cờ đã hạ, ván cờ mới lại bắt đầu. Chẳng qua lần này, thắng bại không ai biết?”

Cây cối phương Đông xanh ngát, có lá nhìn như lá dâu, lại có quả, hai thân sinh từ một rễ ở cạnh nhau cùng sinh trưởng trông có vẻ gần bó, khăng khít, tên là Phù Tang. Cây Phù Tang thân cao hai nghìn trượng, chu vi khoảng hai nghìn vòng ôm, lá lùa vào mây xanh, vút qua khỏi chín tầng mây cảnh vươn tới tận trời, rễ đâm sâu xuống dưới, thông tới tận Tam Huyền.

Mặt trời mọc, xuống tắm Dương Cốc, bay lên rū ngọn Phù Tang, Kim Ô làm tổ trên cây, sáng rọi khắp bốn phương.

Con suối nhỏ tắm mình dưới ánh dương, tỏa ra tia sáng màu vàng ánh lóa mắt, sắc đỏ khuếch bốn phía. Trên cây Phù Tang xuất hiện một con quạ với bộ lông vàng óng ả, lấp lánh, đàn chim vừa thức tỉnh hân hoan, múa hát dưới ánh dương. Màn đêm tan biến, nắng mai nhảy ra, nương theo ánh mặt trời Kim Ô đang chải chuốt bộ lông, đón nhận tinh hoa của ngày mới.

Dưới tàng cây hoa mẫu đơn nở đầy khắp nơi trên đất, màu sắc sắc sỡ, cánh hoa xanh tươi mơn mẫm, cánh hoa xếp tầng từng lớp từng lớp trông thật lộng lẫy, tươi đẹp biết bao. Kim Ô từ trên cây đáp xuống, vươn mình nhún nhảy hưởng thụ bức tranh tuyệt sắc trong cốc vạn năm bất biến trong cốc.

Nhưng mà lúc này đột nhiên kéo tới một mùi khói lửa mạnh mẽ, những loài hoa yếu đuối bị ngọn lửa thiêu cháy, gốc rễ hóa thành tro tàn. Kim Ô đang ung dung, tự tại đang lắc lư qua lại dưới ánh mặt trời kia tựa như bị kinh sợ, trong lúc nhất thời long vũ vàng óng rơi lả tả không ít, những chiếc lông xinh đẹp rụng xuống rơi vào trong ngọn lửa hùng hực, trong nháy mắt bị đốt thành tro.

Móng vuốt sắc bén đặt chân tới đâu thì nơi đó bị tàn phá hầu như không còn gì, chỉ còn lại mảnh đất khô cằn tro trọi, ... một con yêu quái vừa xuất hiện dưới tàng cây Phù Tang. Con thú này toàn thân hắt lên màu đỏ rực, dấu chân lướt qua, đất đai màu mỡ trong nháy mắt hết thấy bị tàn sát bừa bãi, bị lửa thiêu nứt ra hóa thành lớp đất khô cằn.

Một đôi mắt xanh loe loe, chứa đầy mũi nhọn sắc bén, hơi thở phun ra nóng cháy như ngọn lửa, tựa hồ phi thường nôn nóng, móng vuốt cào xé dưới đất, giữa đầu lên trời nhìn về hướng Bắc bỗng nhiên cất cao giọng khàn khàn rít gào! !

Tiếng gào rú rung trời động đất, khiến Kim Ô trên cây hoảng sợ vút ra khỏi tổ, lúc bấy giờ khắp cả bầu trời lấp lánh sắc vàng chói mắt.

Ngay lúc này, thế nhưng có tiếng hát trong trẻo cất lên,... một con chim xanh biếc xuyên qua đàn quạ vàng từ trên trời giáng xuống!

Hai cánh chim xanh dài chừng một trượng, lông xanh biếc như mây trời buổi sớm, đầu hồng, họ nhà yến, mỏ như móc câu dài, lông cánh rũ xuống, đúng là ... là chim thanh loan! !

Chim xanh cúi đầu nhìn thấy đất khô cằn ở Dương cốc, cất giọng trong trẻo, giương cánh bay nhanh tới chỗ yêu quái.

Quái kia vừa nhìn thấy chim thanh loan, liền lớn giọng rít gào, cả người bùng lên ngọn lửa đỏ, cái đuôi đảo nhẹ lên đất khiến cho mảnh đất khô cằn rạn nứt, mắt thấy sẽ lan đến cây Phù Tang!

“Dừng! !”

Tiếng gào to, một đạo kiếm từ trên không vút qua, ngay tại cây Phù Tang xuất hiện một vết đâm sâu không thấy đáy, dần dần nứt ra, phẳng phất như dựng lên một bức tường chắn vô hình, nhất thời ngọn lửa đang cháy trên lớp đất khô cằn bị ngừng lại.

Tiếp đó chim thanh loan hạ xuống đất, khép cánh cúi đầu, từ trên lưng chim một thanh y tiên nhân bước xuống.

Vị này tiên phong đạo cốt, khôi ngô tuấn tú, tóc đen buông xuống, nhưng từ trong ánh mắt mơ hồ có dấu một cổ sát khí.

Yêu quái tầm vóc to lớn như trâu, hung hãn không gì sánh được, nhưng mà thấy vị thần kia, trên người ẩn ẩn sự khiếp sợ, như con chuột gặp phải mèo, không dám làm càn, dần dần lui bước về phía sau.

Thần tiên đứng dưới tàng cây Phù Tang xung quanh bốc lên những ngọn khói xanh, ánh mắt như đóng băng, nhìn về phía yêu quái tầm mắt như đóng băng, như muốn lột da xẻ thịt.

“Nhật Tiêu, ngươi vi phạm thiên quy, lén trốn xuống trần, gây hại cho Hành Châu, bảy ngày bảy đêm chưa dứt! Hôm nay còn không cúi đầu chịu tội, còn đợi đến lúc nào?”

Yêu quái này, nguyên lai là yêu thú thượng cổ Nhật Tiêu! Tương truyền con thú này hung hãn táo bạo, toàn thân mang lửa, quanh năm rực đỏ, bất cứ thứ gì đến gần nó sẽ hóa thành tro, trước đó thượng đế đã ban lệnh cưỡng chế trong thời gian dài ở dưới lòng đất ngầm hóa giải ngọn lửa, không được nhập phạm.

Nhưng nó nhất thời bị tham lam che mắt, lên vào nhân gian, thậm chí ngang qua châu huyện còn vô cớ đốt lửa hỏa thiêu suốt bảy ngày bảy đêm không có biện pháp nào dập tắt, con người cảm súc chết nhiều vô số.

Yêu quái tự biết mắc phải trọng tội, lưỡng trước thiên giới chắc chắn sẽ phái tiên nhân truy bắt, cố ý đi qua phía Đông nhằm che giấu. Phương Đông có cầu lửa của thái dương, tự nhiên có thể che giấu hỏa tức trên người, cho dù là đại la thần tiên cũng không có cách nào tra ra. Ai ngờ, vị thần trước mặt này cư nhiên dễ dàng vạch trần tính toán ban đầu của nó, trong lòng không khỏi kinh sợ không thôi.

Nhật Tiêu dù sao cũng là mãnh thú thượng cổ, tự biết lần này không thể thoát, tới đường cùng liền liều mạng. Chân trước vung lên tàn phá một vùng đất rộng, móng vuốt sắc dài đào lớp đất khô cằn lên, mười đạo hỏa quang lan tràn. Tầm lưng vốn dĩ chỉ tỏa ra hơi lửa nhân nhật đã bùng lên mười trượng cuồng hỏa ngập trời. Trong chớp mắt, chung quanh đất cằn khô nứt lan rộng, hoa cỏ hóa thành tro, lá cây héo úa.

Yêu thú trở nên hung tợn, ngọn lửa bùng cháy phừng phực không gì sánh được, đốt cháy cả một vùng. Hai dải tóc đen của vị thần phát bay trong biển lửa, trường bào xanh bị thổi phồng phật, nhưng mà hắn vẫn như cũ vững vàng như tùng, không mấy may di động.

“Ngao! ! —— ”

Cuồng thú rít gào, toàn lực đánh về phía thân ảnh sắc xanh kia, ngọn lửa ngày càng nung nóng chảy, chỉ sợ dù là sắt đá cũng bị thiêu chảy! !

Nhanh như chớp, một tia sáng vụt lóe giữa biển lửa, một đạo ngân sắc thẳng tắp nhảy lên không.

Ngọn lửa bị phá vỡ. Từng cụm nhỏ rơi lả tả trong hư không.

Nhật Tiêu rét lạnh ngưng trệ giữa không trung, trên người hỏa diễm như bị vỡ nhỏ, tản ra, thân hình cực to lớn nặng nề rơi thẳng xuống, sau đó, bị đứt thành hai đoạn! !

Thịt tan, máu chảy lan tràn ra bên ngoài, lục phủ ngũ tạng đứt đoạn rơi từ thân thể thẳng xuống đất.

Nhật Tiêu không hổ là quái thú thành tinh, mặc dù bị chém tại chỗ, cũng không chết ngay lập tức.

Một thân lửa đỏ lụi tàn, đầu mãnh thú nhìn qua cũng không quá sai biệt so với sư tử, nhìn tình trạng thảm thiết của nó, cũng có vài phần đáng thương.

Thần nhân cúi đầu nhìn thoáng qua, trong đôi mắt lãnh khốc thể nhưng lại không có nửa tia thương xót, chỉ thấy tay trái hần thi triển, trong hư không hiện ra một cuộn lụa màu vàng óng, chính là ý chí của thượng đế!

“Yêu thú Nhật Tiêu, đi ngang qua địa giới thiêu cháy một nghìn chín trăm tám mươi khu quan xá, quân doanh, dân cư Hành Châu, hại chết ba trăm sáu mươi năm người.”

Cần Khôn nhật nguyệt, chính trực nghiêm nghị, thần nhân tuyên chỉ giọng nói vang vọng như tiếng chuông, quanh quẩn bên tai.

“Nay lệnh, giết.”

Dương Cốc là nơi mặt trời tắm, cũng là ổ của đàn Kim Ô, vốn nên bốn mùa ấm áp.

Lúc này lại lặng ngắt như tờ, tràn ngập một cổ lãnh ý vạn năm khó thấy.

Cũng không biết có phải thiên ý vô tình, hay do người thi hành hình phạt tâm lãnh khốc như băng...

Thần nhân giơ lên tay, kiếm trong tay hần liền hiện nguyên hình nguyên bản, vốn là một thanh trường kiếm dài trong suốt, nếu không phải trên đó nhiễm huyết thú, chỉ sợ khó mà nhận da hình dáng.

Trên mặt đất, thi thể yêu thú thịt nát xương tan, tiếng rít gào của ác yêu Nhật Tiêu đã lìa xa mãi khỏi nhân gian, mà bây giờ bất quá chỉ chính xác là một đồng thịt thối mà thôi.

Đôi mắt nghiêm khắc, khi nhìn tới máu tươi nhiễm trên thân kiếm, xẹt qua một tia lạnh lùng.

Trường kiếm không dung nạp máu tươi, thú huyết theo ngọn gió vô tung, kiếm kia lại trở về hình dáng ban đầu. (ảnh vô tình quá >_<, thế=" này=" mới=" gọi=" là=" thất=" tình=" lục=" dục=" đều=" là=" zero)=" binh=" khí=" này=" nguyên=" danh=" bàn=" cổ=" tạc=" (cái=" dục=" bàn=" cổ)=" tương=" truyền=" khi=" trời=" đất=" hỗn=" độn=" sự=" sống=" khi=" mới=" sinh=" chính=" là=" bàn=" cổ=" bàn=" cổ=" này=" một=" ngày=" thay=" dạng=" chín=" lần=" bầu=" trời=" cao=" một=" trượng=" trời=" đất=" cách=" nhau=" một=" trượng=" bàn=" cổ=" ngày=" dài=" một=" trượng=" cứ=" như=" vậy=" kéo=" dài=" ròng=" rã=" tám=" nghìn=" năm=" trời=" thành=" cực=" cao=" đất=" thành=" thật=" dày=" bàn=" cổ=" cực=" lớn=" bàn=" cổ=" vươn=" mình=" trời=" bèn=" vươn=" lên=" cao=" đất=" liền=" rơi=" xuống=" dưới=" đất=" trời=" như=" có=" hơi=" người=" bàn=" cổ=" tay=" trái=" nắm=" cái=" đục=" tay=" phải=" cầm=" cái=" búa=" hoặc=" dùng=" búa=" bổ=" hoặc=" dùng=" đục=" khoan=" dần=" dà=" trời=" đất=" tách=" ra=" hai=" phần=" trên=" dưới=" phần=" nhẹ=" trên=" cao=" là=" trời=" phần=" nặng=" bên=" dưới=" là=" đất=" hỗn=" độn=" sơ=" khai=" (mở=" đầu=" thật=" hỗn=" độn)=" thân=" vật=" không=" câu=" nệ=" hình=" dáng=" có=" đao=" có=" thương=" có=" kiếm=" có=" kích=" những=" thân=" vật=" này=" đều=" rất=" khó=" không=" chế=" hướng=" chi=" lại=" là=" thân=" vật=" !==" nhưng=" mà=" lại=" có=" thân=" nhân=" có=" thể=" điều=" khiến=" như=" thường=" nắm=" giữ=" trong=" tay=" đủ=" thấy=" là=" tuyệt=" đối=" không=" phải=" tâm=" thường!==" hần=" đang=" lúc=" xoay=" người=" rời=" đi=" đột=" nhiên=" từ=" dưới=" mặt=" đất=" xuất=" hiện=" một=" trận=" kịch=" liệt=" đất=" rung=" núi=" chuyển=" khiến=" cho=" cây=" phù=" tang=" cao=" chót=" vót=" vươn=" mình=" trên=" mây=" trước=" giờ=" luôn=" vững=" như=" bàn=" thạch=" mà=" nay=" lung=" lay=" có=" dấu=" hiệu=" sắp=" đổ=" ngã=" chân=" động=" dữ=" dội=" hệt=" như=" trời=" đất=" sụp=" đổ=" thân=" nhân=" bất=" giác=" giống=" như=" nhớ=" tới=" năm=" xưa=" khi=" công=" cộng=" nổi=" giận=" lao="

vào=" núi=" bắt=" chu,=" làm=" gãy=" trụ=" trời,=" tình=" trạng=" cũng=" tương=" tự=" như=" lúc=" này!=" !=" cơn=" chấn=" động=" kịch=" liệt=" tạm=" ngừng,=" lá=" phù=" tang=" rụng=" như=" mưa,=" gió=" thổi=" ngược=" dòng,=" thần=" nhân=" nhú=" mây,=" cơn=" chấn=" động=" từ=" hướng=" tây=" đến,=" rớt=" cuộc=" phát=" sinh=" chuyện=" gì,=" có=" thể=" truyền=" xa=" tới=" tận=" phương=" đông?=" trong=" lòng=" không=" khỏi=" âm=" thâm=" lo=" lắng,=" đây=" là=" dị=" tượng=" trong=" trời=" đất,=" cũng=" không=" biết=" là=" họa=" hay=" phúc=" dưới=" phạm,=" thần=" nhân=" xoay=" người,=" triệu=" hồi=" chim=" thanh=" loan,=" chim=" thanh=" loan=" ngoan=" ngoãn=" cúi=" người,=" đội=" thần=" nhân=" ngời=" vũng=" trên=" lưng,=" đôi=" cánh=" rộng=" mở=" vườn=" mình=" trong=" không=" trung=" đón=" gió=" cát=" giọng=" trong=" trẻo,=" trong=" chớp=" mắt=" đã=" cách=" xa=" mặt=" đất=" trăm=" tượng=" bay=" thẳng=" lên=" tận=" trời,=" trong=" lúc=" hướng=" tới=" tây=" phương=" kiếm=" tra=" đến=" tột=" cùng=" là=" có=" chuyện=" gì,=" chợt=" nghe=" tiếng=" kèn=" báo=" hiệu=" từ=" trên=" thiên=" đình=" thần=" nhiên=" truyền=" đến,=" một=" tiểu=" tiên=" đồng=" đáp=" mây=" nhẹ=" nhàng=" bay=" tới,=" trên=" mắt=" cá=" chân=" trắng=" nồn=" đeo=" một=" chuỗi=" chuông=" bạc=" tinh=" xảo,=" trong=" tay=" cầm=" một=" cuộn=" lụa=" vàng=" óng,=" "thiên=" quân=" có=" chỉ,=" truyền=" tham=" lang=" tinh=" quân=" nhanh=" chóng=" vào=" lảng=" tiêu=" diện=" yết=" ">

3. Chương 2

Vân hải Phù Chu bạch lãng thao,

Tá thân phạm khu nhập hồng trần.

.

Biển mây gợn sóng,

mượn thân phạm đi vào thế gian.

Không thể ước tính chính xác, khoảng chừng những năm Đại Tống, có một đợt sao băng rạch trời rơi xuống. Thời tiết dị biến, mây đen giăng lối, sấm chớp đầy trời kéo theo đợt mưa dầm dề trong suốt ba ngày liên tục.

Cả thiên đình và dưới phạm trần chẳng hề ngờ đến, viên linh châu trong tháp trấn yêu ở Côn Lôn vì bị chấn động nên đột nhiên nứt ra, tất cả yêu tà (yêu quái, ma quỷ) đều thoát thân. Thiên hạ lâm nguy, cánh cửa nơi ma giới không biết vì sao mà bị vỡ, ma tộc mặc dù nhận được vị trí cao cùng đặc hưởng nhưng nay cũng bắt đầu xuất hiện dị động.

Con người khắp gặp tai ương, tuy rằng có được sự trợ giúp của thần tiên, nhưng yêu tà thế lực ngày càng tăng lên, đây chính là tình huống mà người ta vẫn hay nói ‘đạo cao một thước, ma cao một trượng’. Chúng sinh dưới phạm trần, chỉ mong tiên nhân trùng tu tháp trấn yêu Côn Lôn, một lần nữa vây nhốt yêu ma, để nhân gian được bình an.

Không sai, nhưng viên linh châu trong tháp bồng dưng biển mất quả là đáng lo ngại, nó đâu có dễ dàng gì mà bị chấn động đâu?

Cảm nhận trước được hạ giới sẽ bị rối loạn, thần người buồn lo, thượng đế phải thất nguyên giải ách tinh quân, hạ phạm để tìm lại linh châu, khôi phục bảo tháp.

Thất nguyên tinh quân, ngự giữa thiên không, chiếu đỉnh Côn Lôn, bao gồm Thiên Xu, Thiên Tuyền, Thiên Ki, Thiên Quyền, Ngọc Hoành, Khai Dương, Diêu Quang, phân chia theo bốn hướng Đông – Tây – Nam – Bắc.

Đầu là xe trời, vận hành ở trung tâm, quay quanh một trục, giám sát bốn phương tạo nên bốn mùa trong năm. Phân âm dương, tạo bốn mùa, vận động theo ngũ hành, tuân theo trật tự ổn định, quản lý sinh sát, dưỡng vật cứu người, đều là do số trời an bài.

Tinh quân từ xưa đều ở chín tầng mây, không cần như chúng tiên trải qua quá trình tu luyện gian khổ, chịu thiên kiếp mới có thể phi thăng lên hàng tiên nhân, tuy trong hàng tiên phẩm không cao, nhưng tiên chúng không một ai có thể tùy tiện đụng vào bọn họ.

Hôm nay thất nguyên tinh quân nhận chỉ của thượng đế, hạ phàm tìm viên linh châu trấn tháp, thiên hạ to lớn, muốn tìm kiếm một viên linh châu, như mò kim dưới đáy biển.

Chúng tiên ít nhiều có phần bất mãn với việc các tinh quân không cần tu luyện đã thành tiên, chúng tiên tất nhiên chỉ thờ ơ lạnh nhạt, chỉ chờ đợi trò hay.

Chim thanh loan đang chờ chủ nhẹ nhàng cất giọng trong trẻo đáp thân mình xuống, trong thanh âm không khó nghe ra ý tứ lo lắng, ngay cả điệu nhi đều phát hiện, làm sao vị đứng đầu trong Tinh Quân lại không phát giác ra được.

Thiên Xu —— Tham Lang Tinh Quân.

Tham Lang đứng đầu trong thất tinh, kỳ thật là ngôi sao mang mệnh sát, sát tính rất mạnh.

Mây trôi lượn lờ trong núi, như làn gió nhẹ phất phơ bay xẹt qua bên người, phất nhẹ qua khuôn mặt kia, đang ở giữa mây mù, trong đôi mắt lấp lánh không thấy một chút dao động nào, thật dứt khoát. Phảng phất chỉ cần có người dám can đảm làm trái thiên đạo, vô luận là tiên, là phàm, hay là yêu, là ma, đều kiên quyết hành xử không do dự, tuyệt không khoan dung.

Khi tới Lăng Tiêu điện, biết được tháp trấn yêu bị phá vỡ, bảo châu trong tòa tháp tan vỡ, bách yêu đều đã được phóng thích, thế gian chắc chắn sẽ loạn một hồi.

Ai cũng biết là yêu tà nhốt trong tháp đều hung hãn, ngoan ác, phạm tội tày trời, mà một khi nhốt trong tháp trấn yêu, vạn năm cũng không phóng thích một người, thế nhưng trong một ngày tất cả mọi yêu tà đều thoát ra, tất nhiên sẽ làm hại nhân gian. Bên trong tòa tháp chín mươi chín tầng, chỉ cần một yêu tà trong đó cũng đủ khiến cho thần nhân phiền não không thôi.

Thấy rõ nguy cơ, thượng đế ban hạ ý chỉ, mệnh lệnh cho thất nguyên tinh quân hạ phàm tìm kiếm viên tinh châu, hẳn cũng không đùn đẩy, nấn ná làm chi, tiếp nhận thiên lệnh liền hạ phàm. Nhưng thượng đế lại nói thêm, thế gian rối ren, tinh quân khi hạ phàm, tạm thời bỏ đi chân thân (chân thân: hình dáng tu luyện của tiên nhân[>].

4. Chương 3

Đồng vô bằng ảnh hạ vô bình.

Cuồng lời liệt thiên tam xích hàn.

Đồng không bằng tuyết. Hạ không bèo.

Cuồng lời ba thước xé trời xanh.

Nơi đất hoang, núi tên Bất Hàm, người hậu thế gọi Trường Bạch.

Vùng núi nơi đây quanh năm rét lạnh trải dài ngàn dặm về phía Đông Nam, tất cả muông loài, từ gấu xám cho đến loài báo, sói hoang đều không gây hại gì cho con người, trên những tảng đá tuyết kết đọng ngàn năm.

Người xưa có câu, ngày đông dài vô tận, lẳng lặng chờ thu sang, bóng tiên nhân mờ ảo. Tiếng phượng tuyệt mệnh như tiêu ngọc, thanh loan cô độc rải cánh hướng Dao Kinh.

Trong núi có ao trì, hình dáng như nụ sen vừa mới chớm nở, cách mặt đất hơn hai mươi dặm, như nằm giữa trời, người xưa gọi Thiên Trì.

Thiên Trì trong vắt như gương, đông không có băng, hạ không thấy bèo.

Đêm đêm, trên bầu trời lấp lánh ánh sao, phản chiếu xuống đáy nước, giống như đang rơi xuống trần, vừa thần bí lại rất khó lường.

Một bóng xanh thoát ẩn hiện, hai chân lướt nhẹ trên làn nước, trường sam phất nhẹ trong gió cũng không dính chút nước nào, lẳng lặng dừng ở dưới mặt hồ, mặt nhìn chăm chú bầu trời, phảng phất như xuyên thấu qua mặt trăng, nhìn người nào đó cách xa ngàn dặm.

Người này, chính là Tham Lang tinh quân — Thiên Xu hạ phàm tìm linh châu.

Thất vị tinh quân mặc dù phân tán mỗi người một nơi ở thế gian, ai cũng có nhiệm vụ bên người, nhưng dựa theo tinh tượng trên trời, có thể tùy thời giúp đỡ nhau.

Lúc hấn hạ phàm, đi vào nhân gian, mặc dù cũng tìm thấy mấy viên bảo châu, nhưng đều không phải là viên linh châu đang cần tìm, bất quá chúng đều là bảo vật ngàn năm, nhưng năng lực thì không đủ để trấn áp bách yêu trong tháp.

“Gao——” Một tiếng chim hót xé rách trời cao, bóng đen khổng lồ giống như mây đen che khuất bầu trời, bên bờ ao ánh sáng đều bị bao trùm.

Thiên Xu nhú mày, chậm rãi ngẩng đầu lên.

Vừa ngẩng lên liền nhìn thấy... con chim đại bàng khổng lồ bay vút qua trời cao. Con đại bàng này có cái đầu vàng, mắt của báo, chính xác là... là Kim Sí đại bàng* (đại bàng cánh vàng)!

Đột nhiên vùng sáng hiện ra, nó thu chân thân biến hóa thành hình người, phiêu dật ở giữa không trung.

Đại bàng biến hóa thành hình hài, khoát trên người tơ lụa đẹp đẽ, quý giá, quả nhiên dung mạo xinh đẹp, tư sắc.

“Tán tiên hạ giới dám xâm phạm vào cấm địa Vũ tộc ta? !”

Hấn kiêu căng quan sát nam tử đang đứng lẳng lặng trong ao, thân hình cứng cáp như tùng giữa hồ, thấy trên người người này mặc dù có vài phần tiên khí, nhưng mà bất quá thân thể là phàm nhân, nó nghĩ kẻ này chính là đạo sĩ, muốn qua đây để hàng phục tà yêu, tích đức, nhằm leo lên thần tiên.

Hấn từ trong tháp trấn yêu đi ra nhiều năm ... chuyện như thế này cũng gặp không ít, cũng là... trong bụng nuốt không ít đạo sĩ.

Kim Sí đại bàng là thần thú Phật giới, nhân Niết Bàn bất ổn, lén chuồn xuống hạ giới làm loạn. Sau khi tóm được Kim Ô, thậm chí khiến cho Quỷ Châu hạn hán liên miên không dứt, trăm họ lầm than, sau đó bị Vũ Khúc tinh quân bắt được, giam giữ trong tháp trấn yêu, thời hạn thi hành án kéo dài năm nghìn năm.

Ngoài ý muốn, tháp trấn yêu đột nhiên bị băng phá, hấn nhân cơ hội ngàn năm có một mà chạy trốn. Kim Sí đại bàng lưu luyến vẻ đẹp trong nhân gian, thêm thưởng hưởng thụ vật chất, không cam lòng quay về Phật giới tu hành.

Thiên trì tắm tối này, chính là sào huyết* của đại bàng cánh kim thượng cổ.

sào huyết*: nơi ẩn náu

Kim Sí đại bàng là loài chim phượng hoàng trên thiên giới, là loài ưa lượn lờ trên không trung, thường hay ẩn náu kín kẽ, loài chim này sắc bén mà hung dữ. Bất quá chỉ ở chỗ này vài năm mà hiện giờ vùng đất vốn dĩ trù phú, màu mỡ hôm nay đã không còn nghe thấy tiếng hót chim tước, muông thú đã rời đi từ bao giờ, nơi đây như đồng không mông quạnh. Đến nỗi ngay cả kẻ tù tội cũng muốn rời đi, Thiên Xu vô tình đi ngang qua phát giác ra là có chuyện.

“Đại bàng, thời hạn thi hành án của ngươi ở trong tháp chưa hết, hôm nay tháp trần yêu bị phá, tạm thời không có nơi giam giữ nên đương nhiên hẳn là nên vào Phật giới, chờ một thời gian bảo tháp trùng tu, lại tiếp tục chịu hình phạt.”

Kim Sí đại bàng nghe vậy sững sốt, lập tức cười vang.

“Ha ha... Mấy ngày này, trong vực ngay cả linh thần cũng không dám tới bắt ta, ngươi là ai mà dám nói năng lỗ mãng như thế, quả nhiên là buồn cười đến cực điểm! Buồn cười đến cực điểm! ! Ha ha...”

Thiên Xu lạnh lùng nhìn hấn ôm bụng cười to, vẫn chưa nói thêm lời nào.

Một làn gió mát nhẹ thoáng phất qua hồ nước, tinh ảnh phẳng phất như hòa trong gió, Thiên Xu đột nhiên cảm thấy tâm trạng không yên, bỗng nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía bầu trời trên cao kia.

Lại thấy trong bắc đầu thất tinh, từ chỗ ở của Cự Môn Tinh quân xuất hiện điều gì đó bất thường, Thiên Xu thấy thế, không khỏi hoảng hốt một chút.

Kim Sí đại bàng đang tìm kẻ hở của đối phương, lúc này thấy hấn thất thần, bỗng nhiên hiện ra chân thân, miệng hướng Thiên Xu mỗ đến.

Thiên Xu nhớ đó là dấu hiệu của Thiên Tuyền, đang muốn tinh tế kiểm tra, bên tai lại cảm thấy mũi nhọn sắc bén của đại bàng, còn bắn ra một cỗ mùi tanh, bỗng nhiên cảm thấy không hồn giận, thân ảnh dựng lên, lập tức như núi đổ, hai chân dẫm nát đầu đại bàng.

Tiên lực cả người mạnh vô cùng, cuồng phong đột nhiên nổi lên, đại bàng cảm thấy đỉnh đầu như bị thái sơn đè nặng, lại bị cái búa trời nện xuống, cái đầu của hấn như đập mạnh vào mặt đất “Bang” một tiếng rồi rơi ùng xuống. Một tiếng nổ thật mạnh ở trong không gian tĩnh lặng, như sóng đập vào bờ tường.

Sau đó dĩ nhiên không thể động dậy, chỉ có thể miễn cưỡng xoay tròn mắt.

Mặc dù vô pháp thấy rõ cái người đang đứng ở trên đỉnh đầu, nhưng mà cảm giác được sát khí kinh người.

Thiên Xu không muốn dây dưa thêm, lạnh lùng hỏi: “Kim Sí đại bàng, ngươi muốn —— chết?” Chuôi kiếm trong tay thật khó có cơ hội được nhìn thấy, mũi nhọn sắc bén, không cần tiếp xúc da thịt đã đủ cho đại bàng kim triệt để cảm giác được cái lạnh lẽo của tử vong.

Đại bàng kim là loài chim thượng cổ, thuộc loài rồng ăn thịt, cũng thật lợi hại, ngay cả yêu quái hung hãn, tàn bạo hạng nhất trong tháp cũng không dám trêu chọc hấn, nhưng không nghĩ tới trước mặt nam tử này nhìn qua bất quá chỉ là đạo sĩ muốn tích đức, để leo lên hàng tiên phẩm lại có thể dễ dàng một cước đá bại được hấn, lúc này kinh hoàng không thôi.

“Ngươi... Ngươi rốt cuộc là ai? !”

“Tham Lang.”

Yêu quái trong tháp trần yêu, tuy không phải do Thiên Xu bắt, nhưng lý nào lại không biết người tên Tham Lang tinh quân. Ngoại trừ, vị yêu đế trên đỉnh tháp kia, Tham Lang tinh quân ở hạ giới hàng yêu phục ma, từ trước đến nay ... Không có một con yêu quái nào còn sống sót để mà bước vào trong tháp trần yêu.

Đại bàng kim là kẻ bại trong tay Vũ Khúc tinh quân, hưởng chi kẻ này đứng đầu trong thất tinh, Tham Lang tinh quân! Tự biết mình không địch lại, đại bàng cuống quýt cầu xin tha thứ: “Tinh quân tha mạng! ! Ta nguyện tự mình vào thiên lao, chờ đợi Thiên Quân xử lý! !”

Thiên Xu từ chối cho ý kiến, kiếm trong vẫn chưa tay thu lại, tựa hồ đang suy tính rốt cuộc có nên phóng thích cho tên phản ngục này không, hay là ở chỗ này triệt để giải quyết một đạo triệt để, khỏi cho về sau lo lắng.

Trong lúc hoảng loạn, vì muốn duy trì tính mệnh vội kêu lên:

“Nể mặt Cự Môn tinh quân đang đứng đầu yêu vực, cầu Tham Lang tinh quân tha cho ta một lần?”

“Ngươi nói cái gì? !”

Cuồng phong gào thét, như đao đâm vào da thịt, ao trè như cảm nhận được tức giận của tinh quân, sóng gợn lên, không dứt .

Đại bàng cả lông tơ cũng bắt đầu dựng đứng lên, sớm biết như vậy, lúc đầu đã thành thành thật thật về Phật giới tinh tu*, mặc dù vạn năm buồn tẻ, nhưng cũng còn tốt hơn là đánh mất tính mệnh a...

tinh tu*: nghiêm chỉnh sửa chữa(buồn cười quá, há há ~ Kim ca so cute)

“Người hãy lặp lại lời vừa mới nói, thực tế là có chuyện gì?” Thanh âm như tảng băng rét lạnh, nghiêm khắc, không khó nhận ra hẳn đang ẩn nhẫn tức giận.

“Nếu dám có nửa câu lừa gạt, chó trách kiếm bản quân vô tình!”

“Sao ta lại dám lừa gạt tinh quân... Việc này tuy không phải ta tận mắt nhìn thấy, nhưng thực sự là từ trong yêu vực truyền tin tức tới. Nghe nói Cự Môn tinh quân dụng đao giết Hung Thủy Cửu Anh, khiến cho yêu chúng bá phục không thôi, tôn sùng là yêu đế, chuyện này... xảy ra cũng không lâu... Nếu tinh quân không tin, có thể tìm mấy tiểu yêu xác nhận a...”

“Câm miệng!”

Thiên Xu càng nghe càng phiền não, hẳn không ngờ tới Thiên Tuyền luôn luôn tự biết phân rõ thị phi dĩ nhiên lại làm như vậy! Tiên yêu khác biệt, từ xưa đã là địch, đường đường là tinh quân lại làm bạn cùng yêu quái, chỉ sợ khó thoát khỏi thiên quy! !

Lúc này, chợt nghe tiếng hót của thanh loan trên bầu trời... Vừa rồi thanh loan từ trên trời giáng xuống, đúng là khiến cho Kim Sí đại bàng không khỏi khiếp sợ, hơn nữa nó lại dám ngông nghênh trực tiếp đậu trên đỉnh đầu đại bàng gia gia ta, nếu là thường ngày, đại bàng liền há mồm cắn chết con chim chích không biết sống chết kia, nhưng mà hiện giờ Tham Lang tinh quân đang ở phía trước, làm sao dám lỗ mãng?

Thiên Xu mắt lạnh nhìn chim thanh loan bỗng nhiên xuất hiện: “Thương Lộ, người hiện tại hẳn là tại tinh điện coi chừng chân thân bản quân.”

Ngữ điệu lạnh lẽo, không mang theo một tia vui vẻ. Thiên Xu nhìn thân ảnh phía trước, thanh loan sợ đến run da đầu, nhất thời rơi từ trên đầu đại bàng xuống, sợ hãi khiến cho lông chim giảm bớt vài phần thanh sắc.

Thiên Xu bình ổn lại tâm tình, thấy loan xanh đáng thương, ủ rũ đứng một bên, biết lời mình vừa mới nói, bất quá chẳng qua cũng là giận chó đánh mèo, liền hạ giọng, phân phó: “Thôi được rồi, trong tinh điện có pháp chương bảo hộ, cũng sẽ không có người quấy rối. Người nếu đã tới, liền lưu lại ba ngày đi.”

Thanh loan nghe vậy lập tức dịch thân ngẩng đầu lên, toàn thân lông chim dựng lên vui vẻ.

Trong truyền thuyết chim thanh loan là do tinh hoa Xích Thần biến thành, màu lông sắc như lụa thượng hạng, chân dài xinh xắn, mỹ lệ khiến thể nhân sùng bái không thôi, danh xưng thần diệu trên núi, tự nhiên có mặt vô song hoa mỹ, hôm nay gặp mặt, đủ khiến cho muôn loài đều phải cúi đầu, làm sao có thể nghĩ đến vừa rồi mới ở trước mặt Thiên Xu bộ dạng đáng thương như gà mái ? :>

Thiên Xu thu lại một thân pháp lực, cất đi thanh kiếm, xoay người nhảy lên lưng thanh loan, nhìn qua Kim Sí đại bàng nói: “Hôm nay tha cho người một mạng, nhanh chóng quay về thiên lao, tự thú đi. Nếu đến trễ...”

“Không dám! ! Không dám! !”

Thiên Xu nóng lòng muốn tìm Thiên Tuyền hỏi rõ đến tột cùng là chuyện gì, cũng không để ý tới yêu quái có lá gan chuột nhắt kia, nhảy lên lưng thanh loan bay nhanh qua hướng Nam.

Đi chừng ngàn dặm, tới Thái Mỗ Sơn.

Từ trên cao, cảm giác được một cổ tiên khí như có như không. Nhưng mà hầu như song song cùng một chỗ, trong núi tồn tại một ... cổ yêu tức không tầm thường khác.

Thiên Xu trên lưng thanh loan ánh mắt sâu thẳm.

Thanh loan phát hiện động tĩnh, từ khe núi hai cánh lượn xuống, chỉ thấy không xa trước mặt có cái cửa hang, một nam tử tựa hồ sớm đã phát hiện, đứng trước động chờ, nam tử kia thân hình cao to, là một công tử dung mạo siêu phàm, nhưng mà hàng lông mày ở giữa lãnh đạm, hờ hững, vô tình, chính là thần nhân vốn đã ly trần thoát thế.

Tuy rằng dung mạo cùng chân thân cách nhau khá xa, nhưng Thiên Xu không cần phải nhìn rõ, liếc mắt liền nhận ra người kia chính là Cự Môn tinh quân, Thiên Tuyền. Bất quá, hôm nay thân thể Thiên Tuyền hiện lên cổ tử khí nhàn nhạt, nói vậy y chưa đi vào vòng luân hồi, mà là mượn xác. Đường đường là tinh quân lại hướng tới yêu vực, Thiên Xu chỉ là khẽ nhíu mày, cũng không nói thêm gì.

Phía sau Thiên Tuyền, một gã nam tử huyền y đang đứng, lưng đeo cự kiếm, người này da ngăm đen, cao to khô ngô, trong nháy mắt ngẫu nhiên lộ ra con ngươi của yêu thú, chính là chủ nhân của cổ yêu khí kia.

Thiên Xu hàng yêu vô số, liếc mắt liền phát hiện ra chân thân của yêu quái này, không phải là lang yêu bình thường, mà là lang tinh hồ quái, mặc dù chân thân là sói, nhưng tựa hồ mang cổ khí tức của lôi thú.

Chính là dấu cho có là yêu thú... thì trong mắt hắn tự nhiên cũng không khác có gì khác biệt, nhưng mà làm hắn lưu ý, chính là trên người Thiên Tuyền có một cổ yêu khí không nên thuộc về hắn! Chính xác là yêu khí của lôi thú! Nếu không có quan hệ cá nhân chặt chẽ, làm sao có khả năng dính trên người một thân yêu khí? (he he he >:, chặt chẽ chứ sao lại không J)

Thiên Xu trong lòng phiền não, trách mắng: “Một thân yêu khí, chẳng ra sao.” Một thân sát khí chợt phóng thích ra, như đỉnh thái sơn đè áp, bức thẳng về hai người.

” Thân là tinh quân lại hành xử như vậy, lẽ nào ngươi không cảm thấy xấu hổ sao?”

Bạch y nam tử thản nhiên đáp: “Thiên Tuyền không thẹn với lương tâm.” [Tuyền ca em iu anh rồi đó nha, V5]

“Hừ. Chẳng những không hối cải. Ngươi cùng yêu quái gán bó, lại ở bên trong yêu vực được tôn lên làm yêu chủ, lẽ nào không sợ thiên đình biết được, mang tội lớn! ?”

“Ta không có ý giấu diếm, biết cũng không sao.”

“Thiên Tuyền, ngươi tùy ý làm bậy quá mức!”

“Trong yêu vực giết Cửu Anh gây loạn, giết bách yêu mà thu nạp kỳ lực, nếu trở thành ma, hậu quả sẽ không thể nào tưởng tượng hết.”

Hành động ấy tuy có phần không thích hợp, nhưng dù sao cũng là vì thiên giới, Thiên Xu thái độ nghiêm khắc, nói: “Lời ấy không sai, ngươi giết Cửu Anh, nay liền theo ta trở về thiên đình phục mệnh.”

Thiên Tuyền cũng lắc đầu: ” Bản thể Cửu anh mặc dù chết, nhưng lúc đầu hắn thu nạp yêu lực của bách yêu, hóa thành mây mù thoát đi, đến nay không rõ tung tích. Yêu quái ngoan ác, tất sẽ làm hại nhân gian, phải trừ.”

“Việc này giao do ta, ngươi trở về thiên đình báo cáo việc này với đế quân, miễn cho Thiên Lý Nhân lắm mồm kiêu chuyện.”

Thiên Tuyền vẫn là không có phản ứng: “Ta chưa tìm được linh châu, hiện giờ không thể quay về thiên đình.”

Thiên Xu nhìn Thiên Tuyền chằm chằm, nếu là trước đây, Thiên Tuyền nhất định nghe theo an bài, bất luận cái gì cũng không có dị nghị, hôm nay thể nhưng lại ở đây biện bạch, Thiên Xu thần sắc trở nên lạnh lẽo: “Đừng thoái thác, chẳng lẽ ngươi giấu diếm ta, qua lại cùng yêu nghiệt? !”

Thấy Thiên Tuyền không nói, Thiên Xu càng để ý: ” Cự Môn tinh quân, Thiên Tuyền! ! Ngươi nhanh chóng theo ta trở về thiên đình, bằng không chờ trách ta không niệm tình! !” Nói xong tiến lên phía trước một bước, thân thủ nắm vai Thiên Tuyền, mạnh mẽ muốn kéo hắn mang đi. [ghét Thiên Xu ca quá, bỏ tay ra. Anh là của Ứng Long ca mà]

“Dừng tay!! Buông hắn ra! !”

Thanh kiểm hình cung như lưỡi hái phóng tới.

Nhưng mà Thiên Xu nhìn cũng không thém nhìn, tay trái trong không trung đảo qua, cánh tay xuất hiện thanh kiếm, khiến cho lưỡi hái hình cung vô tung. Ngay sau đó, năm ngón tay đột nhiên nắm lại, một chưởng lực bắn ra, hướng tới lang yêu dám can đảm khiêu khích hắn.

Lúc này lang yêu bị chưởng lực vô hình đẩy bay ra, đập mạnh vào trên vách đá bên ngoài cửa động, nằm ở trên mặt đất không thể động đậy.

Thiên Xu chậm rãi quay đầu đi, nếu không có lang yêu này mê hoặc Thiên Tuyền, Thiên Tuyền làm sao lại sinh ra ý nghĩ xằng bậy? Lúc này sát ý hiện lên.

“Xem ra đó là bởi vì ... yêu quái đầu đàn này không chịu cho người trở lại. Hôm nay, ta liền giúp người chặt đứt cái ý niệm này trong đầu.”

Chỉ thấy năm ngón tay của hắn dần dần kết hợp, lang yêu lại bị tảng đá khổng lồ đè ép, lục phủ ngũ tạng đều bị nghiền nát, tảng đá phía sau dần dần sụp xuống, cả người bị vùi dập trong đất đá.

Máu tươi từ con mắt, cái miệng, hai lỗ tai hắn chảy ra ngoài, thế nhưng yêu chủ vẫn như trước kiên cường, cư nhiên hừ cũng không hừ một tiếng, mắt gắt gao trừng nam nhân trước mặt kia, phảng phất chỉ cần có một cơ hội liền cản trở.

Thiên Xu hừ lạnh: “Thiên thú thượng cổ. Đáng tiếc!” Nhưng mà trong lúc hắn muốn chặt đứt tính mệnh yêu vật, đột nhiên cánh tay cảm thấy một trận lạnh lẽo, không khỏi buông lỏng tay ra.

Cúi đầu vừa nhìn, vội thấy cánh tay đã bị Thiên Tuyền đóng băng hết, xung quanh bốn phía bị bao phủ trong lớp sương dày đặc mờ ảo, nháy mắt bị đông cứng trong băng tuyết, ngay cả đất đá trên mặt đất cũng biến thành một vùng băng.

Lang yêu được phóng thích, con người trở nên yêu mỹ, miệng hắn nhẹ nhàng lầm bầm một tiếng, trời quang thoáng đặng đột nhiên xuất hiện mây đen, tiếng sấm ồ ồ, sau đó kéo theo một hồi sấm chớp mưa bão.

Thiên Xu nhìn qua, một chút cũng không cảm thấy sợ hãi, chỉ là mang theo vài phần khó có thể tin, ngưng mắt nhìn nam tử trong trời nhưng lạnh lùng như băng kia.

“Thiên Tuyền, người muốn cản trở ta?”

“Không được tổn thương hắn. Thân là tinh quân, cũng không thể lạm sát.” Thanh âm Thiên Tuyền vẫn là bình thản, nhưng bên trong không có chút dao động nào, kiên định vững vàng.

Thiên Xu hàng tỉ năm qua chưa bao giờ thấy trong mắt Thiên Tuyền tồn tại chút ôn nhu nào, thế nhưng song song nhìn hướng lang yêu kia lại càng thấm thía sâu sắc. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủn, có thể làm hắn biến hóa thế kia! !

Mà hắn, biết rõ không có khả năng dung túng cho Thiên Tuyền, mặc kệ hắn hăm sâu trong nghiệt duyên, nhưng bởi vì ... một phút nhu tình kia mà không có biện pháp ngoan tuyệt xuất thủ gạt bỏ, giống như thường lệ.

Hắn chuyển mắt, liếc mắt nhìn sang lang yêu.

“Ta hôm nay liền buông tha cho hắn. Thế nhưng Thiên Tuyền, người phải nhớ kỹ, tiên yêu khác biệt, người che chở yêu nghiệt, một ngày kia trở lại thiên đình, không thể thoát khỏi trách phạt.”

“Đa tạ quan tâm.” Thiên Tuyền hiển nhiên vì thế thở phào nhẹ nhõm.

Toàn bộ thần sắc của hắn, Thiên Xu tự nhiên thấy rõ trong mắt, chưa bao giờ biết, nguyên lai trong lòng Thiên Tuyền, sự tồn tại của hắn đúng là cần né tránh như vậy.

“Người liền tính toán như vậy? Hừ.”

Thiên Xu tay nhoáng lên, hàn băng tán đi.

“Ta chỉ khuyên người, không có ai có thể thoát khỏi thiên đạo, tự giải quyết cho tốt.” Ông tay áo vung lên, sương mờ khắp nơi trên đất nhanh chóng biến mất, thoát khỏi băng tuyết lạnh lẽo, cỏ cây hoa lá lại đong đưa, xanh tươi như trước, bầu trời sấm chớp cuộn cuộn chợt trở nên yên tĩnh, quang đăng như xưa.

Sấm chớp xé trời, bông tuyết lạnh lẽo.

Vốn là không làm gì được vị Tham Lang tinh quân Thiên Xu này.

Tất cả, chỉ nằm trong một ý niệm của hắn.

Khi còn để ý, mọi sự sẽ ổn.

Khi buông tay, tất thấy đều bị diệt vong.

5. Chương 4

đọa tiên hóa yêu thể vô thường, thiên uy vô tình địch tinh hồn

« Thế gian thay đổi, tiên đọa hóa yêu

thiên uy vô tình, gột sạch tinh hồn»

Không thể ngờ, lời vừa dứt sấm chớp trên trời giăng lối.

Từ biệt mấy tháng, vốn tưởng rằng Thiên Tuyền sẽ nghe lời khuyên bảo của hắn, trở về trời nhận hình phạt. Phân định rạch rồi cùng lang yêu, mỗi người một ngã, nhưng mà hắn hình như đánh giá thấp tình ý, ràng buộc sâu nặng giữa tinh quân cùng lang yêu, từ lâu ăn sâu vào lòng, không có biện pháp nào rời ra.

Vũ Khúc tinh quân nhắc cho hắn, quan hệ cá nhân của Thiên Tuyền đã bị phanh phui, Cự Môn tinh quân Thiên Tuyền vi phạm thiên quy, tự ý hạ giới, nguyên khí bị nhiễm yêu lực, rơi vào yêu đạo, Thiên Xu khiếp sợ không thôi.

Hắn không ngờ tới người kia nghìn vạn năm trôi qua trong vô cầu, con người lạnh lùng, vô tình như Thiên Tuyền dĩ nhiên lại cố chấp như vậy, thậm chí không tiếc phạm luật của thiên giới.

Nhưng mà lúc này cũng không quá ngạc nhiên, tinh quân trên người mang nhiệm vụ, không có người thay thế, số tử vi gặp phải dị biến hoá thành yêu tinh, sao có thể gạt được Thượng đế chí tôn trong thiên cung.

Thiên Xu vội vàng quay lại thiên đình.

Bậc thêm ngọc thạch tại điện, thiên nhân người đông đúc, thiên điện uy nghiêm, Thiên Xu dĩ nhiên không phải lần đầu đặt chân tới đây.

Thiên cung sắc vàng ngọc tỏa sáng, nguy nga đồ sộ, nhìn xuống dưới như quan sát nhân thế. Đi vào hành lang trong điện, trái phải hai bên cột trụ chạm khắc rồng uốn khúc, đứng đó sừng sững uy vũ, càng ngày càng uy nghiêm.

Nơi này là địa phương mà người phạm thể ước mơ tha thiết tu tiên được đặt chân đến, gian khổ tu hành ngàn năm, bất quá chỉ là muốn bay lên chân trời, đặt chân vào điện ngọc thạch này.

Nhưng mà Thiên Xu mỗi lần đi vào, thế nhưng luôn luôn có một loại cảm giác bước chân thật nặng nề.

Có thể, là bởi vì sâu trong cung điện kia, cái người ngồi trên ghế vàng khắc rồng, trong tay nắm giữ mọi chuyện xấu trong trời đất, thoải mái xoay chuyển càn khôn, vị Ngọc Hoàng thượng đế đứng ở trên trời cao kia.

Lúc này là giờ chúng tiên lên triều bái yết thượng đế, khi Thiên Xu đi vào điện, liền thấy hai bên trái phải trong điện tiên thần đứng hàng đông đúc.

Chúng tiên gia trong tay cầm thẻ ngọc, trên thân là tơ tằm rực rỡ, khí phách xuất trần, đủ thấy được phong thái. Tuy nói tu tiên đắc đạo, vì muốn đặt chân lên trời, nhưng đều là vì ham muốn hưởng thụ vật chất nông cạn, thế nhưng người dựa vào ăn mặc, phật dựa vào kim trang, tiên nhân đúng là vẫn coi trọng ăn vận.

Tơ tằm với ngọc ngà trân quý trong thế gian, khắp nơi nơi đều coi trọng trân châu ngọc quý, dù trên thiên đình hay dưới phàm đều dùng ngọc làm lễ vật.

Trong khi đó bách tính bình dân chỉ có thể chống lạnh bằng một mảnh vải sờn sùi, rách nát, chủ yếu là để che phủ thân thể, tơ lụa sao mà trân quý, huống chi là vàng ngọc trang sức?

Thiên Xu một thân trường bào xanh đen có vẻ đặc biệt chúm mắt, giống như lông chim sặc sỡ, ở trong đàn hạc bỗng nhiên xông tới một con đại bàng.

Thấy Tham Lang tinh quân vội vã vào điện, chúng tiên gia nhàn thần vô cùng ngạc nhiên, thế nhưng trong điện không có vị thần nhân nào tỏ vẻ hoan nghênh, trái lại lạnh nhạt như có như không.

Lúc này trên ghế chạm khắc hình rồng, đế quân chỉ tôn mặc dù tướng mạo tuổi tác còn trẻ, nhưng lại vô cùng trang nghiêm, thiên mục trên cao nhìn xuống chúng tiên gia.

“Tham kiến đế quân.”

Thiên Xu không phải ngày ngày đều vào điện yết kiến, ấy thế nhưng thượng đế cũng không có một chút xú kinh ngạc, thoáng phát tay áo ý bảo bình thân, nói: “Ái khanh vội vã chạy về, có phải đã tìm được bảo châu tháp trấn yêu hay không?”

Lời vừa nói ra khiến chúng tiên ghé mắt nhìn sang, dù sao tháp trấn yêu mất linh châu là một chuyện khiến cho tam giới khiếp sợ không thôi, thậm chí kinh động cả tôn chủ Ma Vực.

Thiên Xu đáp: “Chưa tìm thấy được. Thần có chuyện khác cần khai tấu.”

Thượng đế nghe vậy hàng lông mày hơi cong lên, nửa ngồi nửa dựa, thân thể hơi nghiêng ra sau, khủy tay trái tựa vào thành ghế, xoa cằm: “A? Chuyện gì khiến cho ái khanh khẩn trương như vậy?”

Thiên Xu vội đình chỉ, trong lòng đắn đo suy nghĩ một chút, liền đem chuyện của Cự Môn tinh quân Thiên Tuyền hướng tới yêu vực, cùng với lang yêu dưới chân núi tàn sát mấy trăm yêu linh, hầu như việc rơi vào yêu đạo là chuyện một sớm một chiều, ngôn từ đông dạt, dứt khoát, bình dị, không hề có nửa điểm bất công.

Chúng tiên trên điện nghe xong, xôn xao nghị luận. Tinh quân đi theo yêu vực, đây có thể nói đúng là việc từ thiên cổ đến nay chưa từng nghe thấy, huống chi thiên quy sớm có quy định, tiên nhân không được động tâm phạm thể, Cự Môn tinh quân dĩ nhiên lại... lại cùng yêu quái phát sinh quan hệ, thiên giới há có thể bỏ qua? !

Lúc này tiên gia một đám đứng ra, xin thượng đế ra lệnh cho thiên binh thiên tướng xuống hạ giới, bắt phạm thiên Cự Môn tinh quân, lập tức không ít tiên gia tán thành, ai cũng không để ý tới chuyện Cự Môn tinh quân đang mang trên người nhiệm vụ tìm châu, tàn sát bừa bãi ở hạ giới, lúc này phẫn tội rất nặng, xin Người xem xét cần phải trừng phạt nghiêm khắc!

Trên điện ồn ào, nhốn nháo giống như chợ trời thế gian, thượng đế ngồi trên cao nhưng vẫn như trước bất động thanh sắc*, hai mắt trong suốt nhìn thiên hạ trước mắt.

bất động thanh sắc*: ung dung, thản nhiên.

Đây là dấu hiệu bình yên trước bão táp, trong lòng Thiên Xu càng cảm thấy kinh sợ, thói đời hay thay đổi, nhưng mà tựa hồ tất thấy mọi thứ đều nằm trong lòng bàn tay của thượng đế, phảng phất người nọ, một tay dựng kịch bản, lạnh nhạt ngồi ở dưới đài xem gánh hát, con người, tiên chúng, yêu ma, trong mắt hắn, bất quá cũng chỉ cái tên nằm trong vở kịch mà hắn đợi lên sân khấu từ lâu.

Một lúc lâu sau, thượng đế phất nhẹ tay áo, ý bảo chúng tiên im lặng, từ từ nói: “Việc này đã có Thiên Lý Nhân báo cho trăm biết, ái khanh không cần lo lắng.”

Không yên lòng lại tiếp tục hỏi, “Ái khanh lần này trở về, chắc là vì muốn nói tốt cho Cự Môn tinh quân?”

“Thần không có ý muốn nói tốt cho ai.”

” Ý tứ của ái khanh là?”

Thiên Xu đột nhiên nhất vật áo, quỳ gối xuống điện.

Thiên điện làm bằng băng ngọc ngàn năm, ngay cả thần tiên cũng khó mà chịu được cái loại băng lạnh thấu tận xương tủy này, nếu có người quỳ gối trước điện, chính là tội tiên phạm luật trời hạ giới hoặc ác yêu.

Nhưng mà hôm nay quỳ ở chỗ này, cũng chính là Tham Lang tinh quân vì thiên đình lập công vô số! Thật khiến cho chúng tiên ồ lên.

Thiên Xu không để ý tới ánh mắt người bên ngoài, thần nhiên bẩm báo: “Thần vì thỉnh tội mà đến.”

Thượng đế nhân thần chăm chú: “A? Chẳng hay ái khanh có tội gì?”

“Thất nguyên tinh quân thừa lệnh Thiên Quân ban chỉ mà hạ phạm, thần thân là người đứng đầu, tự nhiên có trách nhiệm, hôm nay Cự Môn tinh quân nhập yêu, chính là do thần quản giáo không nghiêm. Thần nguyện ý lĩnh tội, xin thiên quân xử phạt.”

Nam tử ngồi trên cao nghe vậy nhưng chưa nói một lời, chỉ là lạnh lùng nhìn nam tử quỳ dưới bậc thềm kia. Cũng không có ý tứ tha thứ, cũng không có ý định lập tức kết tội.

Thượng đế chưa nói gì, Thiên Xu tự nhiên không thể đứng lên, tuy là nói có tiên khí bảo hộ thân thể, nhưng mà tới đây vội vàng vàng, cũng không kịp vào tinh điện thu hồi chân thân, hôm nay là thân thể người phạm bất quá thân là nguyên anh, há có thể chống đỡ cái lạnh lẽo của hàn ngọc trong linh sơn, đau nhức đến tận xương?

Từng trận lạnh lẽo, xâm nhập vào đầu gối, lạnh thấu da thịt, đi vào xương tủy, từ từ lan ra toàn thân, cả người như rơi vào tầng thứ hai mươi hàn băng của địa phủ, băng bám vào linh hồn.

Nhưng mà hắn vẫn như trước không nhúc nhích, mặc dù là hai gối quỳ bên dưới, thất lưỡng vị tinh quân này vẫn đứng thẳng, giống như một cây lao đang đâm sâu, chống đỡ thân mình.

Thời gian nửa chén trà nhỏ, không dài, trong mắt tiên gia bất quá chỉ là trong nháy mắt, nhưng mà vị thượng đế cao cao trên kia không tiếng động uy phong trấn áp tinh quân, thời gian gần như ngàn năm.

” Ý tứ ái khanh là, nếu trẫm muốn bắt Cự Môn tinh quân hỏi tội, trước tiên phải xử tội ái khanh quản giáo không nghiêm?”

Thiên Xu không đáp mà cam chịu, thượng đế thần tình lạnh lẽo, “Tham Lang tinh quân vì thiên vực lập nhiều chiến công hiển hách, nếu trẫm vì thể trị tội khanh, sẽ khiến chúng tiên chê cười... Ái khanh đây là muốn, ở tại đây ép bức trẫm? !”

Một cổ bách khí bức người chấn động Lăng Tiêu điện, trong điện mây bay lượn lơ lửng bị cơn gió mạnh chợt tan biến, thiên quân tức giận, long ngâm đột nhiên thức tỉnh. Tiếng gào như gió thét, có người như bị quả chùy đánh vào.

Cột trụ hình rồng vàng chói ngắt đầu, râu rồng vung lên, dương nanh múa vuốt, phảng phất tùy thời có thể đập xuống.

Bách tiên trong điện kinh hoàng cúi đầu, hô to: “Thiên quân bớt giận!”

Chỉ có Thiên Xu bất động thanh sắc, cũng không mở miệng cầu xin tha thứ, yên lặng chịu cơn giận dữ của trời, không một tiếng động, một dòng máu tươi từ trong miệng hắn chảy ra, ngưng đọng tại cằm, nhỏ giọt trên mặt đất, huyết đỏ tươi tích gập bạch ngọc, dường như chứng giám cho tấm lòng son.

Thượng đế nhíu hàng long mày, hí mắt, trên mặt đáng vẻ tươi cười như trước, thanh âm ảm áp như gió xuân.

“Ái khanh thể nhưng lại thật chấp nhất.”

Tiếng long ngâm đã dứt, răng nanh móng vuốt một lần nữa thu liễm lại, yên tĩnh quay về cột trụ cùng nước sơn vàng óng hòa hợp một thể, hóa thành cột trụ trời.

“Ái khanh hạ phàm tìm châu cũng đã chịu nhiều khổ cực, không cần lo lắng gì nhiều.. Đi đi, triệu hồi Cự Môn tinh quân, trăm tự khắc có định đoạt!”

Thiên Xu chần chờ: “Thiên quân...”

“Tham Lang tinh quân, chẳng lẽ muốn trăm tự thân mình đem ý chỉ này xuống?”

“Thần không dám.” Thiên Xu đứng dậy, lúc này mới phát giác hàn ý thấu xương, đầu khớp xương như đều bị đông cứng, nhưng mà hần yên lặng cắn răng, mặc dù chậm chạp nhưng vẫn vững, đứng thẳng thân lai, chấp tay nhận lệnh: “Thần, lĩnh chỉ.”

Tuân theo ý chỉ thượng đế, Thiên Xu vội vã ra điện, đang muốn xuống phàm dẫn người, ai ngờ vừa ngẩng đầu nhìn, cũng đã thấy người nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng, thoát tục kia đang đi đến trên điện.

Mặc dù tiên nhân trong thiên vực khi ẩn khi hiện, hợp âm xương tưng, hần vẫn như cũ không có bị nhiễm chút nào, phảng phất như phán quyết cùng hình phạt gần đến cùng hần không quan hệ.

Bóng lưng hần, dường như lặng lẽ thu liễm trong thiên trì, lạnh lùng ngăn cách với xung quanh.

Thiên Xu chợt thấy một cảm giác phiền muộn, cùng Thiên Tuyền ở chung vạn năm, ngay cả tính tình hần băng lãnh như giếng nước trong tĩnh lặng, không dao động, nhưng ít ra... Chưa từng chán nản như hôm nay vậy.

Hần đối với lang yêu, quả thật nặng tình như vậy sao?

Nhưng mà Thiên Tuyền làm ra hành vi thiên lý khó dung này, mới vừa rồi trước mặt đế quân, hần mặc dù dụng tâm cầu xin, nhưng mà thượng đế thủy chung từ chối cho ý kiến. Mặc dù tâm tư đế quân sâu thẳm, hần thủy chung vô pháp nhìn thấu bàn tay người đàn ông điều khiển càn khôn này.

Thượng đế đối với thiên quy cực kỳ nghiêm minh, hình phạt nghiêm khắc, đủ khiến cho bách tiên không dám khinh phạm giới luật của trời, nhưng mà hần có khi khoan dung độ lượng, tính toán mọi chuyện chu toàn, khiến ai nấy đều kính nể.

Lần này thượng đế tuy là có vẻ nghiêm khắc, lòng hần thủy chung không đáy, khó dò.

Cũng được, ngay cả phán trọng tội, hần thân là người đứng đầu, đương nhiên sẽ cùng Thiên Tuyền chia sẻ trách nhiệm này.

Tâm thần có vẻ yên ổn, hần đi qua, thấp giọng gọi hần.

“Thiên Tuyền.”

Thiên Tuyền tầm mắt dừng ở phương xa, cảm giác trống rỗng, cũng không có nhìn về phía hần, chỉ là tùy ý gạt đầu.

“Đế quân muốn gặp người.”

Trên thiên điện, Thiên Xu suy nghĩ về phản ứng của Thiên Tuyền, là giải thích chuyện chính mình gây nên. Hay là nói thẳng mình sai lầm, thần nhiên thừa nhận lỗi. Thiên Xu trong lòng tuy là lo lắng, nhưng cũng cực kỳ bất đắc dĩ.

Vốn tưởng rằng thiên đình sẽ một lần nữa phong ba, trên cao thượng đế nghe Thiên Lý Nhân trình báo, sự tình trước sau nói rõ nguyên nhân, vẫn chưa phán hạ trọng hình.

Cự Môn tinh quân nhập yêu, trên người mang nhiệm vụ, để tránh ảnh hưởng lục giới ngũ hành thiên địa, nay lệnh cho Thiên Tuyền vào thiên trì tịnh thủy* khôi phục nguyên thần, sau đó trở về hoàn thành thiên mệnh.

Thiên trì tịnh thủy* : cái ao trong thiên giới giống như gội sạch hết bụi trần.[ký ức, tình cảm cũng đi luôn ~]

Thiên Xu nghe thấy hình phạt, trong lòng không khỏi ngáy ra.

Gột rửa lại tinh hồn, vô luận là tiên hay yêu, khi vào sẽ quên mất mọi chuyện phát sinh, ký ức như lúc ban đầu, trắng toát.

Đừng nói là lang yêu, ngay cả ký ức cùng hắc ở chung, trải qua nghìn vạn năm, đều quên sạch.

Thiên Tuyền thần tình lạnh lùng như trước, nhưng mà trong mắt cũng đã lộ ra một tia khổ sở khó nói nên lời.

Tuổi thọ vô tận, nghìn vạn năm bất quá chỉ trong chớp nhoáng, nhưng mà đối với nam tử trong trẻo lạnh lùng như băng này mà nói, chỉ có khi trải qua mấy ngày hạ phàm trong nháy mắt kia, rốt cuộc mới có cảm giác sống chân chính.

Thiên Xu bỗng nhiên do dự, lẽ nào, thực sự muốn đem tất cả hắc nô ái ô* thật vất vả mới hiểu được này, tình ái lưu luyến si mê trong trẻo nhưng lạnh lùng trên người nam tử này đẩy vào trong thiên trì, khiến cho hắc quay về cuộc sống cô độc, hơn nữa nỗi cô độc này duy trì suốt năm trăm năm hay sao? !

Hắc nô ái ô*: vui giận yêu hận

Khoảnh khắc do dự chỉ trong nháy mắt, rất nhanh liền bị gạt bỏ.

Mọi chuyện sẽ yên ổn, nếu Tinh quân cùng yêu vật đây đưa không rõ, ắt hẳn sẽ vi phạm thiên quy! !

Thiên Xu trong yên lặng nhìn cân nhắc quyết định, trong mắt hiện giờ đã trở nên quyết đoán, lạnh lùng.

Hãy quên lang yêu kia đi, Thiên Tuyền.

Ngay cả thiên cung tịch mịch, vạn năm cô độc đi nữa, dù sao, người vẫn còn có ta là được rồi.

6. Chương 5

cửu thập cửu tầng từ yêu đế, tháp đỉnh linh ngữ khôn ứng long

Thiên lôi cổn, cửu tiêu động, cuồng thú hiện hình, sấm bắt chu.

Tầng chín mươi chín giam giữ, cầm tù yêu đế,

đỉnh tháp vây khốn Ứng Long.

Thiên lôi nổi lên, chín tầng mây xanh không ngừng lưu động

Cuồng thú hiện hình, sấm không dứt.

Không ai có thể ngờ tới, lang yêu ở hạ giới, vì đuổi theo tinh quân lên tận trời, theo đường thông đạo từ phạm thể —— Bất Chu Sơn leo lên thiên giới!

Ở bên ngoài vùng Tây Bắc, trên vùng đất hoang phế, có ngọn núi thông trời, mang tên Bất Chu. Núi Bất Chu ẩn chứa một bí mật khác bên trong, là con đường duy nhất từ thế gian thông lên thiên đình, phạm phu tục tử, muốn đặt chân lên trời, theo đường bộ mà lên, hầu như thịt nát xương tan. Tất nhiên trong Bất Chu Sơn suốt năm tuyết đọng phủ kín, không thể nhìn rõ được, lại có thiên thú đáng sợ canh giữ, đường mòn nguy hiểm người bình thường không thể nào vượt qua.

Huống chi, một khi xông vào Bất Chu Sơn, thiên binh thiên tướng ở Nam Thiên môn cũng không phải là bù nhìn, cứ chuyện nghĩ muốn là lên được.

Ấy vậy mà, cổ tình lôi thú đứng sáu mươi tư trong hàng yêu lại có thể vượt qua, mắt trái bị khét, vết thương khi xâm nhập vào thiên trì bị thiên binh thiên tướng kéo rách, cũng đủ thấy một hồi ác chiến lợi hại làm sao.

Trong đôi mắt nam tử trong trẻo nhưng lạnh lùng ngàn năm dần dần hiện ra cảm giác bàng hoàng.

Thiên Xu không thể ngăn lại, vốn là tinh nguyên bị nhiễm yêu tức, hóa thành yêu quái, hai mắt hóa đỏ, lạnh lẽo như tuyết. Thiên Tuyền hóa yêu, ôn nhu ôm chặt yêu quái mà hắc đến chết vẫn tưởng niệm trong lòng, vì hắc mà mất đi mắt trái.

“Thiên Tuyền, chúng ta đi trở về đi?” L

Nhẹ giọng thỉnh cầu, mang theo hèn mọn pha lẫn sự chờ mong, nhưng mà tất cả đều hiện lộ rõ ràng trong mắt Thiên Xu, một phen tâm huyết của lang yêu nóng cháy như lửa dĩ nhiên làm tan bằng tuyết vạn năng, tinh quân luôn lạnh lùng, vô tình vô tâm tận trên chín tầng mây mở rộng trái tim mình.

Trong lòng chợt giật mình, trong lúc nhất thời cũng không biết phải làm làm sao.

Nên ngăn cản? Hay là dung túng?

Dĩ nhiên sự tình không phải do hấn nắm trong tay, thiên uy tức giận, thượng đế hạ chỉ trực xuất Cự Môn tinh quân ra khỏi thiên đình.

Tinh quân vi phạm thiên đạo, hóa thành yêu tiên, ắt gặp bách kiếp khó khăn, kiếp nạn phá hồn là chuyện gian nan nhất.

Đối mặt những chuyện này ... Thiên Tuyền dĩ nhiên là không quan tâm, hấn mang theo lôi thú, ly khai khỏi lao tù thiên cung đã đem đến cho hấn một nhọc vạn năm qua. Cuộc đời này có lang yêu làm bạn, cho dù gặp phải thiên kiếp, hồn phi phách tán, cũng là không nề hà.

Hờ hững nhìn bóng lưng vô cùng kiên quyết của Thiên Tuyền, hấn không có đuổi theo.

Bởi vì hấn biết, cho dù có đuổi theo, Thiên Tuyền cũng sẽ không quay đầu lại.

Cho dù quay đầu lại, có thể làm sao?

Tham Lang là ngôi sao xấu, tinh mệnh cô sát, gặp người sinh kiếp, sao còn có thể hy vọng xa vời cùng bằng hữu bầu bạn.

Thiên Tuyền rốt cục tìm thấy con đường của mình, từ bỏ bài vị tiên phẩm, thậm chí cắt đứt quan hệ với thất nguyên tinh quân. Như vậy, hấn cùng với hấn đích thị cũng xuất hiện ngăn cách rồi.

Từ nay về sau một kẻ là thần tiên trên trời, một kẻ là yêu tà dưới vực.

Chỉ có thể vì hấn làm chút chuyện như vậy, dĩ nhiên cũng không nhiều nhặt gì.

Bốn phía gió nhẹ mây lượn lờ, tiếng sấm cuộn cuộn nay đã xa vời, phảng phất như cảm thấy số trời dị biến...

Thanh loan hạ xuống đất, cọ cọ tay áo hấn, Thiên Xu cúi đầu xoa xoa bộ lông chim bóng loáng, mềm mại: “Thương Lộ, đi một chuyến đến tháp trấn yêu.”

... Chỉ ít trước tại nơi đó, thay hấn phá nạn độ kiếp phá tan hồn phách.

Cửa Côn Lôn, tòa yêu tháp.

Tòa yêu tháp mất đi bảo châu, ngay cả mây xanh chói vót trên cao cũng hóa đen lạnh lẽo, hôm nay chỉ còn lại những bộ xương khô, ngay cả hồn phách của thi hài bỏ mạng trong tháp cũng chẳng sót.

Châm chọc nhất là, tòa yêu tháp không còn, cửa Côn Lôn trái lại sinh sôi sự sống, lại thấy lá xanh của mùa xuân, mùa hạ nhánh cây đâm chồi nảy lộc, chờ ngày thu gặt hái, đợi ngày đông sang. Xưa nay khi linh châu còn trụ ở nơi này cũng không gặp qua bức tranh này, ba thước nơi nơi đóng băng, lúc này cây cỏ như sinh sôi, hoa đại kiên cường vươn lên.

Thanh loan hạ xuống khoảng đất trống phía trước cửa tòa tháp. Trong núi tiểu thú không ít, nhưng bởi vì vua bách điều chính là loan điều ở đây, nên chúng không dám bén mảng tới gần.

Thiên Xu phân phó: “Thương Lộ, người ở đây canh giữ.”

Chim thanh loan tựa hồ cũng cảm giác được trong tháp tình hình phức tạp, yêu khí bình thường sẽ không dám tới gần, liền nhỏ giọng kêu lên một tiếng, rồi cúi đầu đợi.

Thiên Xu đi vào tòa yêu tháp, ở đây, hấn đã hai nghìn năm chưa đặt chân, kể từ khi hấn tự tay mang yêu long giam giữ trong đỉnh của tòa yêu tháp này.

Đã không có pháp lực bảo châu, cho dù tháp có tường đồng vách sắt, cũng không giam giữ được thứ gì, nói chỉ là thần long yêu đế.

Bên trong tháp vắng vẻ không một tiếng động, Thiên Xu đứng ở trước cái thang treo, ngẩng đầu nhìn lên, tầng chín mươi chín cao chót vót, như đỉnh núi, cao không thể leo trèo.

Thiên Xu niệm pháp quyết, sau đó thân phiêu phiêu bay lên, từ khe sáng bay vào.

Trong nháy mắt, nơi đặt chân đến, không ngoài ý muốn chính là trên đỉnh tháp ở tầng chín mươi chín.

Đỉnh tháp xung quanh tầm tối, phía dưới là tầng trệt không khe hở, ngay cả ánh sáng le lói của ban ngày bất quá cũng chỉ tạt đến cách vách, nhưng bên trong thủy chung vừa lạnh lẽo, băng hàn, lại vừa u ám, rùng rợn, xung quanh đều là hơi mù. Trong tháp có vô số dây xích chằng chịt, nhìn qua vừa lung tung, lại rất là hỗn loạn, nếu nhìn một cách tỉ mỉ, ắt hẳn đó chính là một trận pháp!

Lại thấy trên mặt đất rơi là tả một ít hài cốt cổ quái của dã thú, hóa thành từng khúc màu trắng làm cho người ta sợ hãi, có đầu sư tử, có hình người, có xương sống của hổ, cánh chim, đầu người, có cái xương cực lớn, giống như trâu, cũng không khác với thú loại thể gian là bao.

Chẳng có gì bên trong tháp ngoài xương cốt của mãnh thú, nhìn những xương cốt này là có thể ... chắc chắn những trân thú cường hãn không gì sánh được này là vào trong bụng ai đó tiêu hóa thành một loài thức ăn rồi đi.

Xiềng xích va chạm vào nhau tạo nên tiếng vang, từ trong một góc phía Nam truyền đến. Từ thất yên tĩnh nghe ra đâu đó trong đêm đen vang lên tiếng thở của mãnh thú ‘ồ ồ’, phảng phất như ẩn mình bên trong góc tối... dã thú khổng lồ, nằm trong bóng tối, nhìn chăm chăm, rục rịch, coi như tùy thời muốn từ trong bóng tối đập ra.

Thiên Xu không có một chút nào sợ hãi, ngón tay bật nhẹ, lập tức từ trong tháp chỗ đèn tường bùng lên một trận lửa mạnh, nhanh chóng tràn lan ra bốn phía, nhất thời tất cả đều được đưa ra ánh sáng.

Ánh lửa truyền đến, phảng phất hiện lên trên đất một hình thể kéo dài, cảnh tượng đáng sợ bị trận lửa đốt tới giống như phát ra tiếng thét chói tai, sau đó nhanh chóng bay đi, là ở bên tường phía Nam.

Đây là cái dã thú gì, bất quá đang ngồi chỉ là một người nam nhân.

Người này vận huyền sắc trường bào, cả người bị khóa lại, tuy nhiên ngồi ở chỗ kia cũng có vẻ dị thường cao to, chỗ tay chân đều bị dây xích chằng chịt siết chặt, chỉ nhìn lướt qua liền phát hiện xiềng xích này được chế tạo từ loại sắt hạng nặng, chỉ sợ nâng tay cầm vật cũng thật gian nan.

Ánh sáng tựa hồ quấy rối đến hắn, nam nhân từ từ ngẩng đầu, nương theo ánh sáng đi vào cặp mắt vàng kia, ánh sáng lóe lên. Dung mạo hắn xinh đẹp, khí độ bất phàm, khó có thể tưởng tượng nhân vật như vậy dĩ nhiên trên người bị trọng tội, bị cầm tù giam giữ trong đỉnh tháp.

Hắn nhìn thấy Thiên Xu, đúng là khêu khêu mi cười: “Nguyên lai là Tham Lang tinh quân giá lâm, bản tọa không có từ xa tiếp đón, mong rằng thứ tội!” Ngôn ngữ thản nhiên tự tại, khí độ ung dung cao nhã, trong phút chốc phảng phất như cái rét lạnh trong tù thất tiêu thất, bóng râm đưa thân mình tới, lúc này hắn đang ở nơi này, liền như đang ở trong cung điện long tộc đẹp đẽ quý giá không gì sánh được chế tạo hoàng kim, dĩ nhiên như một long vương địa vị tôn quý, ngênh tiếp vị tinh quân đường xa mà đến này!

Thiên Xu mặt không đổi, trả lời: “Đã lâu không gặp, Ứng Long vương.” [Long ca~ tung hoa ***ôi, ta chờ huyênh đã lâu]

Trên đỉnh tháp nhất người, chính là yêu đế đứng đầu hàng trăm vạn yêu chúng nghịch thiên tạo phản——Ứng Long!

Năm đó một hồi ác chiến, Ứng Long bại dưới trong tay Thiên Xu bị cầm tù trên đỉnh tòa yêu tháp, đã hơn hai nghìn năm. Một hồi tiên yêu đại chiến, xác thực làm chấn động tam giới.

Khi vật đổi sao dời, thể gian thay đổi, kẻ gây họa lớn nếu là người khác từ lâu đã hóa thành tro bụi, không được luân hồi, nhưng mà trên chín tầng trời, nhắc tới tên Ứng Long, khiến cho chúng tiên tìm đập nhanh bất an.

Vị vương giả này một tay nghịch thiên, hôm nay bị hãm sâu trong nhà tù, gông cùm xiềng xích quanh thân, nhưng vẫn như cũ không thay đổi khí độ thông dong, theo lý thuyết những kẻ bại trong tay Thiên Xu, hại

hắn mất hai nghìn năm tự do, tất nhiên cừu nhân gặp mặt phải là tình cảnh đỏ mắt mới đúng, nhưng mà Ứng Long lại không có ngay tức khắc bỏ người liều mạng chạy tới một trận tử chiến, trái lại cười tủm tỉm dưới ánh sáng của ngọn lửa, nhìn thẳng quan sát Thiên Xu, nói: “Tinh quân xem ra khí sắc không tốt, chắc là vì chuyện sóng gió nhỏ nhặt trong thiên cung đi?” Càng cảm thán thở dài, “Thì ra trải qua vạn năm, xem ra bản lĩnh sai sử người của thượng đế tăng lên không ít.”

Ngữ khí không thiếu đi sự quan tâm, hình như hai người cũng không phải là đối địch, mà là bằng hữu lâu ngày ôn chuyện.

Thiên Xu lạnh lạnh ứng trả lời: “Không nhọc long vương lo lắng.”

Ứng Long tựa hồ vì thái độ đối phương không hiểu được phong tình cảm thấy thật bất đắc dĩ.

“Con người ta có câu, là ‘ không có chuyện không vào trong tam bảo điện ’. Hôm nay tinh quân đại giá quang lâm*, chắc hẳn là chuyện quan trọng, nên tiện đường đến xem đây xích này có đủ rắn chắc hay không?”

đại giá quang lâm*:tôn quý ghé qua

Ứng Long nhẹ nhàng nâng cổ tay lên, xiềng xích trên cổ tay va chạm tạo nên tiếng vang, gong xiềng vừa lạnh lẽo, vừa nặng nề đại biểu cho thiên uy vô tình, “Tinh quân lấy tinh hồn của mình chế tạo trận pháp nhốt yêu, có thể nói dụng tâm lương khổ*.”

dụng tâm lương khổ*: suy tính kỹ càng

Thiên Xu nói: “Tỏa yêu thấp nguyên bản nhốt không được người.”

Ứng Long có chút tán thành gật nhẹ đầu: “Tinh quân quả nhiên có tính toán trước. Chỉ bất quá bản tọa nhớ kỹ, lúc đầu trên chiến trường, tinh quân đã từng nói qua...” Xiềng xích buộc vào người, cổ tay khi nhẹ động sẽ phát ra tiếng vang chói tai.

“ ‘ Nghịch thiên, không thể tha. ’ ”

Chợt nhớ lại, phảng phất khi ở trên sông sao, bầu trời đầy sao, hàng vạn hàng nghìn biến hóa thành dải ngân hà. Yêu tốt hồ hết, thiên binh nổi trống, cờ bay phấp phới, sát khí phình ra.

Hai đội quân trước trận, hai người đối diện mà đứng, lần đầu gặp gỡ, một hồi ác chiến đã tới gần như tại lông mày và lông mi.

Ứng Long có chút suy nghĩ, tựa hồ vấn đề này là vừa vặn muốn xác định, mà dường như đã chờ đợi dĩ hân hai nghìn năm: “Tham Lang tinh quân lúc đầu, muốn giết bản tọa. Vì sao đến phút cuối lại khoan dung?”

Thiên Xu mắt phượng thu liễm, sát ý ẩn nhẫn khó khăn.

Năm đó một trận đại chiến, hắn xác thực động sát khí. Nghịch thiên là tội lớn, đương nhiên giết không tha, nhưng mà...

“Vì sao?”

Ứng Long lại một lần ép hỏi, Thiên Xu thần tình lạnh lùng, không chút do dự, đáp: “Thiên mệnh không thể trái.”

Con người sắc vàng trở nên sâu thẳm, hiển nhiên chưa từng ngờ tới là đáp án này.

Ý tứ của Thiên Xu, không nói mà hiểu rõ.

Ứng Long là thần tiên thượng cổ, tự ý gây loạn, năm đó trợ giúp cho Hiên Viên hoàng đế giết Xi Vưu lập đại công, không được quay về thiên đình, lưu lạc tại cực Nam, ngủ đông trong vùng núi ẩm ướt. Chỗ ở của Ứng Long, tự nhiên là nơi mây trôi nước chảy, khí hậu mưa liên miên. Phương Nam hai mùa mưa, mà phương Bắc lại gặp hạn.

Nếu Ứng Long chết, vùng đất phía nam sẽ gặp đại hạn, càn khôn điên đảo, trong số những kẻ nghịch thiên mệnh mà nói, chỉ có Ứng Long ngay cả nghịch thiên không chết.

“Ha ha ha ha ha ha...” Ứng Long đột nhiên cười to, trong tiếng cười bừa bãi ẩn hiện ý giễu cợt, xiềng xích bên trong tháp đều chấn động.

Thiên Xu hờ hững không để ý, một lời cũng chưa nói.

Tiếng cười đột nhiên đình chỉ, long quân nghiêng ngẫm nhìn xung quanh, sau đó ngưng mắt nhìn thần nhân trước mặt: “Thiên mệnh.”

Lời nói nhẹ nhàng, mà ý tứ lại nặng nề, sâu xa.

“Hôm nay tỏa yêu tháp vừa vỡ, bách yêu phóng thích, yêu tà tác loạn, thế gian sinh biến. Bản tọa rất muốn biết, Tham Lang tinh auôn nghĩ sao về thiên mệnh, có dự định gì để duy trì cho tới hôm nay?”

“Trùng tu bảo tháp, lại nhốt bách yêu.”

“Lê nào tinh quân cho rằng, yêu quái mỗi ngày thật vất vả ngày trong tỏa yêu trong tháp chạy đi, sẽ ngoan ngoãn trở về nhận hình chịu phạt?”

Thiên Xu cũng không nửa điểm do dự, lạnh nhạt nói: “Nếu không trở lại, giết ngay tại chỗ.”

Tham Lang tinh giết, lúc này hiện ra không ẩn giấu chút nào, nhãn thần nhìn về phía Ứng Long một đợt lạnh lẽo.

“Cũng không phải là mỗi một yêu quái, đều giống như Ứng Long vương—— lưng đeo thiên mệnh như vậy.”

7. Chương 6

cường độ thiên kiếp yết nghịch lân, duyên phân hóa khứ thả quy vô

«Độ thiên kiếp bóc nghịch lân, cho đi chữ duyên đổi lại chữ phận.»

Spoil: Ứng Long ca đáng iu của ta bị phi lễ. Tội lắm!!! Ghét, ngày càng ghét Thiên Xu, anh vừa vừa phải phải thôi chứ. Ngược thân anh Long của tui T^T~ ***hức hức *** Cái tựa ta chém

Lúc này, phương xa sấm chớp dậy trời, Thiên Xu nghe được long mảy nhú chặt.

Dứt khoát nói: “Bản quân đến đây, tự nhiên có chuyện muốn nhờ cậy Ứng Long vương.”

Ứng Long hiểu kỳ: “A? Nghĩ không ra trên đời này còn có thứ gì đó mà Tham Lang tinh quân lấy không được, không biết muốn thứ gì trên người bản tọa nha?”

“Bản quân muốn một mảnh nghịch long lân*.”

Nghịch lân*: vậy ngược rất quý rất quý, ảnh hưởng rất lớn .Ác nhơn >_< ứng=“ long=“ thần=“ sắc=“ chột=“ lạnh=“ leo,=“ về=“ cười=“ cột=“ lúc=“ trước=“ đã=“ biến=“ mất,=“ thần=“ sắc=“ trên=“ mặt=“ vô=“ cùng=“ khó=“ coi:=“ “nếu=“ là=“ bảo=“ bồi=“ khác,=“ cũng=“ có=“ thể=“ cho=“ mượn,=“ cho=“ dù=“ không=“ hoàn=“ trả=“ cũng=“ không=“ sao.=“ chỉ=“ là=“ vậy=“ rỗng...=“ không=“ tiện=“ cho=“ mượn.=“ long=“ tộc=“ rất=“ đông=“ đúc,=“ một=“ thân=“ lân=“ long=“ mạnh=“ mẽ=“ như=“ thép=“ cứng,=“ dù=“ là=“ thần=“ binh=“ lợi=“ khí=“ đến=“ đâu=“ cũng=“ chẳng=“ mây=“ may.=“ nghịch=“ lân=“ tồn=“ tại=“ như=“ tử=“ huyết=“ của=“ loài=“ rỗng,=“ người=“ nào=“ có=“ ý=“ muốn=“ cướp=“ đoạt,=“ phạm=“ vào=“ sẽ=“ phải=“ giết.=“ đối=“ phương=“ kiên=“ quyết=“ cự=“ tuyệt,=“ thiên=“ xu=“ thể=“ nhưng=“ không=“ có=“ nửa=“ điểm=“ lui=“ bước:=“ “nghịch=“ long=“ lân,=“ bản=“ quân=“ cần=“ dùng,=“ mong=“ ứng=“ long=“ vương=“ nhượng=“ một=“ bước.=“ “người=“ muốn=“ dùng=“ nghịch=“ lân=“ làm=“ gì?=“ “thiên=“ xu=“ không=“ nói,=“ cũng=“ không=“ có=“ ý=“ định=“ đáp=“ lại.=“ đôi=“ mắt=“ màu=“ vàng=“ óng=“ hơi=“ cong=“ cong,=“ bông=“ nhiên=“ nở=“ nụ=“ cười:=“ “chẳng=“ lẽ,=“ đúng=“ là=“ có=“ người=“ nghịch=“ thiên=“ mà=“ gặp=“ phải=“ thiên=“ kiếp,=“ tham=“ lang=“ tinh=“ quân=“ muốn=“ mượn=“ nghịch=“ long=“ lân=“ của=“ bản=“ tọa=“ sở=“ dĩ=“ để=“

cho=" người=" này=" vượt=" qua=" kiếp=" nạn=" này?"=" ứng=" long=" khi=" nghịch=" thiên=" tự=" nhiên=" phải=" chịu=" thiên=" kiếp.= " nhưng=" mà=" hấn=" khiến=" tiên=" yêu=" phải=" e=" sợ=" nên=" vẫn=" là=" không=" làm=" được=" gì=" để=" trừng=" phạt=" kẻ=" phạm=" trọng=" tội=" yêu=" long=" này.= " thứ=" nhất=" thân=" mang=" long=" lân=" có=" khả=" năng=" ngăn=" cản=" với=" thiên=" lôi=" chịu=" bách=" kiếp=" mà=" không=" mấy=" may=" tổn=" hại.= " đặc=" biệt=" nghịch=" long=" lân=" yêu=" lực=" càng=" ngưng=" tụ=" thì=" càng=" cường=" độ=" càng=" cao=" nếu=" có=" trong=" tay=" vật=" ấy=" chớ=" nói=" giải=" kiếp=" phá=" hồn=" cho=" dù=" là=" gặp=" phải=" lịch=" kiếp.= " vẫn=" bình=" an.= " thiên=" xu=" mặc=" dù=" nét=" mặt=" có=" giấu=" diêm=" nhưng=" lòng=" lại=" thâm=" giật=" mình=" nghĩ=" không=" ra=" tâm=" tư=" ứng=" long=" tinh=" tể=" như=" vậy=" dễ=" dàng=" có=" thể=" đoán=" được=" chân=" tướng=" mọi=" chuyện.= " "người=" nào=" cần=" dùng=" chuyện=" này=" không=" liên=" quan=" đến=" người.= " thiên=" xu=" tiến=" lên=" trước=" nửa=" bước.= " "bản=" quân=" chỉ=" hỏi=" người=" có=" cho=" mượn=" hay=" không?"=" ứng=" long=" nhìn=" thấy=" con=" người=" đen=" phía=" sau=" rục=" rịch.= " con=" người=" ánh=" kim=" lân=" đầu=" lộ=" ra=" vẽ=" không=" hồn=" giận=" "chẳng=" lẽ=" tinh=" quân=" dự=" định=" dùng=" sức=" mạnh?"=" yêu=" khí=" bùng=" phát.= " trong=" lớp=" đất=" bụi=" bay=" mù=" mịt=" cuồng=" long=" hiện=" hình=" ra.= " rít=" gào=" trên=" đỉnh=" tháp=" xoay=" mình=" cuồn=" cuộn=" tòa=" tháp=" không=" có=" linh=" châu=" trần=" thủ=" dĩ=" không=" kiên=" cố=" như=" trước.= " đầu=" thể=" chịu=" được=" chán=" động=" như=" vậy=" nghiêng=" qua=" nghiêng=" lại.= " một=" lớp=" đất=" đá.= " bụi=" mù=" kéo=" đến.= " tòa=" tháp=" lung=" lay=" sắp=" đổ.= " cát=" đá=" rơi=" lả=" tả.= " một=" lớp=" đất=" đá=" xệt=" qua=" cũng=" là=" lúc=" ngọn=" lửa=" phía=" đông=" tắt=" ngúm.= " bên=" trong=" một=" mảnh=" hắc=" ám=" bao=" trùm.= " sau=" đó=" lần=" lượt=" là=" phía=" bắc.= " góc=" hướng=" tây.= " không=" gian=" tối=" đen=" bao=" trùm.= " lúc=" này=" ứng=" long=" chậm=" rãi=" đứng=" dậy.= " thân=" thể=" cao=" to=" trong=" điện=" hét=" to=" một=" tiếng.= " vì=" bên=" trong=" mờ=" mịt.= " che=" đi=" biểu=" tình=" khuôn=" mặt=" nên=" hỉ=" nộ=" khó=" phân=" biệt.= " nhưng=" mà=" tiếng=" thú=" thét=" gào=" trong=" màn=" đêm.= " vang=" thật=" xa.= " long=" ngâm=" diên=" cuồng=" gào=" thét.= " ánh=" đèn=" chiếu=" sáng=" duy=" nhất=" trong=" tháp=" trong=" nháy=" mắt=" bị=" long=" tức=" thối=" tất.= " trong=" bóng=" tối.= " long=" vương=" hiện=" nguyên=" hình.= " sợi=" râu=" dài=" lớp=" vẩy=" cứng.= " cái=" đuôi=" vung=" vẩy.= " móng=" vuốt=" sắc=" bén.= " trên=" lưng=" một=" đôi=" cánh=" bừa=" bãi=" xoè=" ra.= " đôi=" cánh=" rộng=" đồ=" sộ=" != " != " tòa=" tháp=" này=" đây=" sao=" lại=" có=" khả=" năng=" dung=" chứa=" thân=" hình=" to=" lớn=" của=" long=" vương!= " ứng=" long=" rít=" gào.= " bốn=" móng=" vuốt=" giẫm=" trên=" mặt=" đất.= " khom=" lưng=" ngẩng=" đầu.= " đỉnh=" tháp=" bị=" hấn=" đội=" lên=" kêu=" "kéo=" kẹt",=" mái=" ngói=" bằng=" sứ=" men=" xanh=" dùng=" dùng=" rơi=" xuống.= " thẳng=" tấp=" từ=" tầng=" chín=" mười=" chín=" ào=" ào=" hi=" sinh.= " "lạch=" cách!= " != " trên=" mặt=" đất=" một=" đống=" đổ=" nát.= " chim=" thanh=" loan=" đang=" ngủ=" gật=" trước=" tháp=" một=" phen=" hoảng=" sợ=" thanh=" loan=" ngẩng=" đầu=" nhìn=" lên=" thì=" thấy=" trong=" lớp=" đất=" đá=" toán=" loạn=" có=" một=" con=" rồng=" to=" lớn=" phun=" ra=" một=" con=" sóng=" cuồn=" cuộn.= " hòa=" trong=" đất=" đá=" đen=" ngòm=" phun=" ra.= " cự=" long=" bay=" lượn=" trong=" không=" trung.= " cái=" đuôi=" xoay=" vòng.= " trong=" tòa=" tháp=" phẳng=" phát=" như=" bị=" bịt=" kín=" bởi=" một=" tầng=" sương=" mù=" mờ=" ảo.= " con=" rồng=" chạm=" nhẹ=" vào=" đỉnh=" tháp=" khiến=" lớp=" ngói=" trên=" đỉnh=" tháp=" kêu=" "lộp=" độp=" một=" tiếng.= " cuối=" cùng=" rồi=" anh=" dũng=" hi=" sinh..=" lúc=" này=" trong=" tháp.= " thiên=" xu=" mất=" lạnh=" xem=" tòa=" tháp=" hầu=" như=" đã=" trở=" thành=" đồ=" bỏ=" đi=" dưới=" móng=" vuốt=" của=" cự=" long.= " hấn=" vung=" tay.= " trên=" người=" tức=" thời=" xuất=" hiện=" một=" đoạn=" xiềng=" xích=" ngang.= " trong=" lòng=" bàn=" tay=" hấn=" ló=" lên=" ánh=" sáng=" nhàn=" nhàn.= " đoạn=" xiềng=" xích=" bung=" ra.= " chỉ=" trong=" khoảng=" nửa=" khắc=" bên=" trong=" tòa=" tháp=" xiềng=" xích=" đều=" hiện=" ra=" một=" tầng=" ánh=" sáng="

u="ám,=" phảng=" phát=" như=" trong=" vung=" ra=" bắt=" giữ=" cái=" gì=" đó,=" vô=" số=" xiềng=" xích=" 'lạch=" tạch='=" di=" động,=" một=" vòng=" dây=" xích=" lớn=" hé=" ra=" thật=" từ=" trên=" cao=" rơi=" thẳng=" xuống,=" cự=" long=" bị=" giựt=" lại,=" giãy=" dựa=" đứng=" lên,=" nỡ=" lực=" sử=" dụng=" móng=" vuốt=" cắt=" đứt=" đoạn=" xích=" kia,=" long=" trảo=" sắc=" bén=" không=" gì=" sánh=" được,=" thần=" binh=" cũng=" khó=" mà=" chống=" chọi,=" chỉ=" là=" móng=" vuốt=" khi=" lướt=" qua=" vòng=" xiềng=" xích,=" cũng=" không=" mảy=" may=" tổn=" hao=" gì=" ứng=" long=" càng=" giãy=" dựa,=" xiềng=" xích=" càng=" buộc=" chặt,=" chỉ=" trong=" chốc=" lát,=" con=" rỗng=" bị=" cầm=" giữ=" trong=" vòng=" xích=" lớn=" đích,=" ngay=" cả=" đôi=" cánh=" cũng=" bị=" kiềm=" hãm,=" khớp=" xương=" kêu=" 'kéo=" kẹt='=" thiên=" xu=" lúc=" này=" bước=" lên=" phía=" trước,=" xem=" xét=" con=" rỗng=" vẫn=" đang=" giãy=" dựa,=" ngử=" điệu=" không=" một=" chút=" dao=" động,=" phảng=" phát=" như=" trần=" thuật=" một=" câu=" chuyện=" thực=" hiển=" nhiên=" "hai=" nghìn=" năm=" trước,=" ngưoi=" bại=" ở=" dưới=" tay=" bản=" quân,=" từ=" trên=" cao=" nhìn=" xuống,=" bình=" tĩnh,=" nhìn=" ứng=" long=" bị=" quân=" chế=" đang=" rít=" gào=" không=" ngừng,=" đột=" nhiên=" con=" rỗng=" hé=" miệng=" hướng=" tới=" thiên=" xu!=" "làm=" "càn!=" "thiên=" xu=" lạnh=" giọng=" quát,=" nghiêng=" người=" một=" bên,=" long=" thủ=" vồ=" hựt,=" thấy=" tay=" phải=" hấn=" đột=" nhiên=" lộ=" ra,=" khéo=" tay=" đặt=" tại=" trên=" cổ=" rỗng,=" đột=" nhiên=" dùng=" lực,=" hung=" hăng=" phun=" vòi=" nước=" nện=" ở=" tảng=" đá=" trên=" mặt=" đất,=" dùng=" sức=" mãnh=" liệt,=" nhất=" thời=" tạo=" cái=" hố=" thật=" sâu=" trên=" mặt=" đất,=" móng=" rỗng=" cứng=" cáp,=" bắt=" ngờ=" không=" kịp=" phòng=" ngư=" liêu=" linh=" rơi=" vào=" hố=" tạo=" nên=" một=" lỗ=" thủng,=" trong=" đầu=" ông=" ông'=" vang=" dội,=" thần=" trí=" ngừng=" trệ,=" pháp=" thuật=" tức=" tán,=" toàn=" thân=" rỗng=" đầy=" bụi=" đất,=" nhanh=" tan=" biến=" trong=" hư=" vô,=" ứng=" long=" thật=" vất=" vả=" tỉnh=" lại,=" đang=" muốn=" giãy=" dựa,=" đột=" nhiên=" cảm=" thấy=" cổ=" họng=" hút=" không=" khí=" lạnh,=" thiên=" xu=" đang=" dùng=" tay=" bóc=" mảnh=" vẩy=" trên=" người=" hấn=" a!=" nghịch=" lân=" sở=" dĩ=" cự=" tuyệt=" người=" khác=" đụng=" chạm=" vào,=" đó=" là=" bởi=" vì=" đây=" chính=" xác=" là=" bộ=" phận=" yếu=" ớt=" mẫn=" cảm=" nhất=" trên=" người,=" hôm=" nay=" thân=" thể=" bị=" trận=" pháp=" trói=" buộc,=" cả=" người=" lại=" bị=" thiên=" xu=" quân=" chế,=" nghìn=" vạn=" năm=" qua,=" ứng=" long=" chưa=" từng=" chịu=" qua=" vũ=" nhục=" như=" vậy,=" lúc=" này=" rít=" gào=" giận=" dữ=" "tham=" lang!=" !==" ngưoi=" ——=" khinh=" người=" quá=" đáng!=" !==" [ôi~=" siêu=" cute=" nha,=" **hắc=" hắc,=" đụng=" chạm=" a~*]=" thiên=" xu=" không=" biết=" điều=" dùng=" lại,=" trái=" lại=" tiếp=" tục=" đụng=" vào,=" nghịch=" lân=" kích=" thước=" dài,=" rất=" khó=" phát=" hiện,=" thiên=" xu=" nhú=" mảy,=" hai=" tay=" dùng=" lực,=" lúc=" này=" móng=" vuốt=" rỗng=" bay=" qua,=" không=" đợi=" ứng=" long=" mở=" miệng=" mắng=" to,=" một=" cước=" dẫm=" nát=" trên=" yết=" hầu=" hấn,=" ngón=" tay=" bấn=" ra=" quả=" đạn=" lửa,=" ngon=" đèn=" bên=" góc=" tường=" một=" lần=" nữa=" dấy=" lên,=" trong=" tháp=" một=" lần=" nữa=" sáng=" rõ,=" chiếu=" sáng=" chân=" thân=" ứng=" long,=" ứng=" long=" thượng=" cổ,=" toàn=" thân=" ngấm=" đen=" thon=" dài,=" lại=" cường=" tráng,=" sừng=" dài=" màu=" vàng=" cam,=" vậy=" cứng=" như=" thép,=" vậy=" đen=" như=" mực,=" một=" đôi=" cánh=" xám=" đen,=" ngay=" cả=" bị=" áp=" chế=" trong=" xiềng=" xích=" lại=" bị=" người=" quân=" chế,=" nhưng=" vẫn=" như=" trước=" uy=" phong=" không=" thay=" đổi=" gì,=" thiên=" xu=" ngừng=" lại,=" hấn=" cũng=" không=" phải=" là=" chưa=" thấy=" qua=" long=" tộc=" hôm=" nay=" tứ=" hải=" thái=" bình,=" long=" tộc=" sinh=" sôi=" nẩy=" nở=" hưng=" thịnh,=" trên=" thiên=" giới=" rỗng=" bay=" so=" với=" thể=" gian=" cũng=" không=" ít=" hơn,=" nhưng=" mà=" trong=" trí=" nhớ=" chỉ=" duy=" có=" một=" con=" rỗng=" uy=" vũ=" bất=" phạm,=" hai=" con=" ngưoi=" vàng=" lấp=" lánh=" nhìn=" người=" ta=" kiêu=" ngạo=" như=" thể,=" trước=" sau=" như=" nhau=" hai=" nghìn=" năm=" trước=" cũng=" thể,=" khiến=" người=" ta=" chán=" động=" không=" thôi,=" chỉ=" bắt=" quá,=" hấn=" không=" có=" ý=" ôn=" chuyện=" ánh=" sáng=" song=" song=" cũng="

chiếu=" ra=" vị=" trí=" nghịch=" lân,=" mãnh=" vảy=" rồng=" nơi=" nào=" cũng=" đều=" giống=" nhau=" hết=" như=" mảnh=" vảy=" hân=" đang=" có=" lấy=" ra=" cực=" kỳ=" to=" lớn,=" nhìn=" qua=" bắt=" quá=" giống=" hết=" vô=" nghê,=" nhìn=" kỹ=" mới=" phát=" hiện,=" thiên=" xu=" củi=" người=" xuống,=" chạm=" tay=" vào,=" ứng=" long=" ngay=" cả=" khi=" ở=" trong=" lao=" tù,=" nhưng=" cũng=" là=" vị=" yêu=" để=" oai=" phong,=" từng=" là=" vị=" thần=" đứng=" đầu,=" trên=" đời=" này=" không=" có=" yêu=" ma=" hoặc=" là=" thần=" tiên=" nào=" có=" cam=" đảm=" bèn=" mắng=" đến=" gần=" hân=" mười=" bước=" chân,=" chữ=" nói=" chi=" là=" đùng=" vào=" nghịch=" long=" lân=" của=" hân,=" thiên=" xu=" này,=" một=" lần=" rồi=" một=" lần=" triệt=" để=" chọc=" tức=" hân,=" nhưng=" mà=" hân=" cũng=" không=" tiếp=" tục=" gào=" hét=" nữa,=" lạnh=" lòng=" nhìn=" thẳng=" thiên=" xu,=" thanh=" âm=" nghiêng=" răng=" nghiêng=" lợi=" đi=" ra,=" "tham=" lang,=" người=" dám?=" "!=" "thiên=" xu=" không=" đáp,=" vùi=" đầu=" vào=" hạ=" thủ,=" thủ=" pháp=" nhanh=" chóng=" mà=" dứt=" khoát,=" nắm=" lấy=" vảy=" rồng=" bắt=" ra,=" "tê=" "—"=" bên=" trong=" thấp=" có=" tiếng=" da=" thịt=" bị=" xé=" rách=" cực=" kỳ=" rõ=" ràng,=" một=" vảy=" rồng=" màu=" đen=" bị=" hân=" bắt=" bong=" ra=" từng=" màng,=" vảy=" đi=" liền=" với=" da=" thịt,=" thậm=" chí=" nơi=" đó=" không=" rõ=" là=" máu=" hay=" thịt=" nữa,=" bắt=" vảy=" cực=" kỳ=" đau=" nhức,=" như=" bị=" người=" ta=" xéo=" mảnh=" da,=" huống=" chi=" khi=" vảy=" chính=" là=" chỗ=" yếu=" ớt=" nhất=" chỗ=" cổ=" họng?=" "!=" con=" đau=" nhức=" rất=" khó=" hình=" dung,=" trong=" nháy=" mắt=" ngay=" cả=" đôi=" con=" người=" vàng=" óng=" cũng=" bị=" co=" rút=" lại,=" con=" rồng=" toàn=" thân=" co=" quắp,=" nhưng=" mà=" tiếng=" rít=" gào=" cực=" kỳ=" đau=" nhức=" lại=" bị=" nuốt=" xuống,=" hân=" ứng=" long,=" cũng=" không=" có=" phát=" sinh=" nữa=" điểm=" tiếng=" động,=" thiên=" xu=" đứng=" lên,=" nhận=" lấy=" mảnh=" vảy,=" thổi=" lui=" hai=" bước=" tay=" thu=" hồi=" trận=" pháp,=" xiềng=" xích=" linh=" hoạt=" lui=" về=" tại=" chỗ,=" khô=" phục=" nguyên=" trạng=" như=" trước,=" pháp=" thuật=" mặc=" dù=" đã=" thu=" hồi,=" nhưng=" ứng=" long=" nằm=" trên=" mặt=" đất=" trong=" nhất=" thời=" thế=" nhưng=" không=" phản=" kích,=" tiếng=" sấm=" nổ=" vang=" xa=" xa,=" hiển=" nhiên=" thiên=" kiếp=" đã=" gần=" đến,=" không=" thể=" chần=" chờ=" nữa,=" thiên=" xu=" toan=" bước=" rời=" đi,=" nói=" "đắc=" tội=" rồi,=" nói=" xong=" xoay=" người=" giẫm=" chân=" tại=" chỗ=" ly=" khai,=" bỗng=" nhiên,=" phía=" sau=" nghe=" thấy=" ứng=" long=" suy=" yếu=" cười,=" "kẻ=" nghịch=" thiên=" phải=" chịu=" tai=" kiếp...=" thiên=" mệnh=" đã=" tới,=" không=" thể=" chống=" đỡ,=" người=" thế=" nhưng=" lại=" lấy=" nghịch=" lân=" bản=" tọa=" để=" chống=" chọi=" thiên=" kiếp...=" thiên=" xu=" chân=" đã=" dậm=" bước,=" thế=" nhưng=" hơi=" quay=" đầu=" lại,=" ứng=" long=" chậm=" rãi=" biến=" hình=" người,=" đôi=" chỗ=" huyết=" nhục=" không=" rõ,=" cực=" kỳ=" thảm=" liệt,=" hân=" cũng=" không=" có=" đi=" để=" ý=" tới=" vết=" thương=" ở=" yết=" hầu,=" mặc=" cho=" máu=" tươi=" rơi=" xuống=" y=" phục,=" vẫn=" như=" cũ=" lợi=" hại=" một=" đường=" chằm=" chằm=" nhìn=" thẳng=" bóng=" lưng,=" ngử=" khí,=" đúng=" là=" nồng=" đậm=" đắc=" ý=" trên=" chọc=" "tham=" lang,=" người=" thế=" nhưng=" mà=" đi=" nghịch=" thiên!"=" "oanh=" "—"=" tường=" bị=" oanh=" tạc=" ra=" một=" lỗ=" hổng=" khổng=" lồ,=" gió=" từ=" chín=" tầng=" mây=" bên=" ngoài=" thấp=" cuốn=" vào,=" tản=" bên=" trong=" thấp=" lạnh=" lẽo,=" ánh=" dương=" bắn=" vào=" thấp,=" thẳng=" rọi=" vào=" trên=" người=" nam=" tử,=" như=" vị=" thần=" bầu=" trời=" đồ=" sộ=" đứng=" sừng=" sừng,=" bắt=" động=" như=" núi,=" "ứng=" long=" vương,=" hân=" thanh=" âm=" trấn=" định=" tự=" nhiên,=" vẫn=" chưa=" vì=" ứng=" long=" khiêu=" khích=" nói=" như=" vậy=" mà=" có=" nửa=" phần=" dao=" động,=" "hôm=" nay=" nhân=" gian=" hỗn=" loạn=" lâm=" nguy,=" xin=" khuyên=" các=" hạ=" một=" câu,=" an=" phận=" thủ=" thường,=" tính=" mệnh=" không=" lo,=" nói=" xong=" không=" đợi=" ứng=" long=" đáp=" lại,=" phi=" thân=" nhảy=" ra=" ngoài=" thấp,=" nhưng=" chưa=" thi=" triển=" khinh=" công,=" thẳng=" tắp=" thả=" người=" rơi=" xuống,=" tiếng=" hót=" chim=" loan=" hót=" trong=" treo=" cất=" vang,=" thần=" diệu=" giương=" cánh=" bay=" tới,=" giữa=" không=" trung=" thiên=" xu=" chậm=" rãi=" hạ="

xuống=" trên=" lưng=" chim=" loan=" xanh=" sai=" đôi=" cánh=" dài=" bay=" đi=" ra=" khỏi=" khoảng=" không=" ứng=" long=" ngưng=" mắt=" nhìn=" chăm=" nhỏ=" màu=" xanh=" xa=" xa=" sắp=" khuất=" dạng=" an=" phận=" thủ=" thường?"=" hấn=" chậm=" rãi=" vùng=" tay=" hời=" hợt=" nhìn=" bức=" tường=" bị=" sút=" mẽ=" kia=" thi=" triển=" pháp=" thuật=" lỗ=" hồng=" lớn=" trên=" bức=" tường=" to=" lớn=" trong=" nháy=" mắt=" che=" lại=" như=" mới=" tinh=" ánh=" dương=" dần=" dần=" tắt=" bên=" trong=" trở=" nên=" u=" ám=" mơ=" hồ=" có=" thể=" thấy=" được=" nam=" nhân=" khỏe=" miệng=" hiện=" lên=" một=" mặt=" tiêu=" ý=" nhợt=" nhạt=" mà=" ý=" vị=" thâm=" trường*=" ý=" vị=" thâm=" trường*=" thi=" vị=" có=" hững=" thú=" (ý=" xấu=" đoá=" nhưng=" ảnh=" đầu=" có=" làm=" chiện=" xấu=" như=" ai=" kia)=" màn=" đêm=" phủ=" xuống=" trong=" nháy=" mắt=" rớt=" cục=" đôi=" mắt=" vàng=" óng=" nhiếp=" nhân=" khép=" lại=" ...=" ===== khi=" thiên=" xu=" lên=" trên=" lưng=" thanh=" loan=" trên=" bầu=" trời=" quang=" cảnh=" như=" khi=" tòa=" tháp=" đổ=" sập=" xuống=" lúc=" này=" một=" mảnh=" hồng=" sắc=" sấm=" cang=" ngày=" cang=" kịch=" liệt=" hầu=" như=" muốn=" xé=" rách=" trời=" cao=" đột=" nhiên=" huyết=" quang=" lan=" tràn=" một=" đạo=" thiên=" lời=" đổ=" đậm=" đánh=" rớt=" xuống=" hướng=" tới=" trên=" người=" yêu=" tiên=" tóc=" bạc=" cùng=" với=" yêu=" quai=" hóa=" thành=" thanh=" su*=" lời=" thú!= thanh=" su*=" su=" tử=" xanh=" thiên=" lời=" đổ=" thăm=" như=" muốn=" xé=" rách=" bầu=" trời=" mắt=" thấy=" bọn=" hấn=" sắp=" hòn=" phách=" phá=" tan=" thiên=" xu=" không=" nghĩ=" ngại=" được=" gì=" thêm=" lác=" nhẹ=" mình=" chần=" trước=" mặt=" triển=" khai=" chương=" hướng=" trên=" trời=" nhưng=" thấy=" trong=" tay=" hấn=" cầm=" một=" mảnh=" vẫy=" rờn=" màu=" đen=" như=" mực=" bắt=" quá=" khi=" nghịch=" long=" lân=" gặp=" xích=" lời=" lại=" biến=" ảo=" kỳ=" diệu=" trở=" thành=" một=" màn=" chần=" trong=" bầu=" trời=" đen=" kịt=" phẳng=" phất=" như=" có=" ánh=" sáng=" phản=" lại=" dị=" thường=" lạ=" lũng=" xích=" lời=" cũng=" không=" phải=" rảnh=" rồi=" nhất=" thời=" bị=" ngăn=" cản=" bỗng=" nhiên=" huyết=" quang=" mạnh=" mẽ=" từ=" trên=" trời=" giáng=" xuống=" dồn=" sức=" mạnh=" mẽ=" như=" vạn=" quân=" hai=" vật=" gặp=" nhau=" giằng=" co=" kịch=" liệt=" điện=" tích=" tản=" ra=" khắp=" nơi=" thậm=" chí=" làm=" cho=" trong=" núi=" ngọn=" lửa=" bùng=" lên=" hùng=" hực=" mắt=" thấy=" màn=" chần=" tuy=" là=" cứng=" cỏi=" nhưng=" xích=" lời=" biến=" ra=" lực=" lượng=" vạn=" quân=" chỉ=" mỗi=" tham=" lang=" hấn=" cũng=" khó=" chống=" đỡ=" rơi=" vào=" đường=" cùng=" thiên=" xu=" tay=" trái=" nắm=" lấy=" cổ=" tay=" phải=" bàn=" tay=" chống=" đỡ=" hững=" lấy=" cự=" ly=" chuồng=" hấn=" vùng=" ra=" không=" quá=" ba=" tấc=" hồng=" điện=" sáng=" rực=" tiếng=" sấm=" âm=" âm=" khiến=" hai=" tay=" hấn=" tê=" dại=" trên=" trán=" dần=" dần=" chảy=" ra=" tằng=" mồ=" hôi=" đứng=" ở=" phía=" sau=" hấn=" thiên=" tuyên=" thấy=" hấn=" đột=" nhiên=" xuất=" hiện=" không=" khỏi=" lấy=" làm=" kinh=" hải=" nhưng=" mà=" trong=" lòng=" vừa=" nghĩ=" cũng=" rõ=" ràng=" thiên=" xu=" thường=" ngày=" tuy=" là=" nghiêm=" khắc=" nhưng=" đối=" với=" đồng=" tông=" luôn=" luôn=" rất=" tốt=" hôm=" nay...=" là=" do=" trợ=" hấn=" độ=" kiếp=" mà=" đến=" yêu=" tiên=" tóc=" bạc=" khê=" kêu=" một=" tiếng=" toàn=" thân=" yêu=" lực=" phóng=" thích=" cuộn=" cuộn=" mặt=" đất=" bằng=" phẳng=" bốn=" phía=" bay=" vút=" lên=" ngăn=" cản=" điện=" tích=" bên=" cạnh=" lời=" thú=" cũng=" phục=" hồi=" lại=" tinh=" thần=" chống=" đỡ=" mặt=" đất=" đầu=" ngẩng=" lên=" trời=" gầm=" một=" tiếng=" đột=" nhiên=" trận=" lôi=" điện=" chặn=" ngang=" thẳng=" hướng=" xích=" điện=" mà=" tới=" trong=" lúc=" nhất=" thời=" lực=" lượng=" hai=" bên=" chống=" lại=" trong=" thiên=" địa=" sấm=" chớp=" chấn=" động=" sáng=" cả=" một=" vùng=" tiếng=" gió=" thổi=" gào=" thét=" tựa=" như=" quỷ=" khóc=" thần=" gào=" đủ=" thấy=" lực=" lượng=" hai=" bên=" lợi=" hại=" ra=" sao=" khiến=" thiên=" địa=" động=" dung=" xích=" điện=" thế=" hung=" mãnh=" tới=" khi=" đi=" lại=" gặp=" gặp=" đột=" nhiên=" mây=" xanh=" kéo=" tới=" sấm=" chớp=" thu=" hồi=" giống=" như=" thần=" thu=" cánh=" tay=" bay=" vào=" bầu=" trời=" áp=" lực=" một=" khi=" tan=" mất=" thiên=" xu=" không=" khỏi=" lão=" đảo=" một=" cái="

suýt=" nửa=" té=" ngã=" xuống=" đất,=" nhưng=" thất=" lưmg=" hấn=" đứng=" thắng=" như=" từng,=" chỉ=" là=" khóe=" miệng=" kéo=" ra=" một=" tia=" tiên=" huyết,=" thụ=" thương=" không=" nhẹ,=" trái=" lại=" hai=" người=" thiên=" tuyền=" cùng=" ly=" khế,=" có=" màn=" chắn=" bảo=" hộ,=" lòng=" tóc=" vô=" thương,=" lúc=" này=" hai=" bên=" trái=" phải=" bỗng=" nhiên=" xuất=" hiện=" một=" người=" nhỏ=" bé,=" hiểu=" kỳ=" quan=" sát=" vật=" trong=" tay=" thiên=" xu=" mơ=" hồ=" ẩn=" ẩn=" tia=" sát=" khí=" chính=" là=" nghịch=" long=" lân,=" khó=" hiểu=" hỏi=" "thiên=" xu,=" thứ=" người=" cầm=" là=" đồ=" vật=" gì?= " lợi=" hại=" như=" vậy,=" có=" thể=" chống=" chọi=" thiên=" kiếp?= " != " thiên=" xu=" ổn=" định=" tâm=" thần,=" không=" muốn=" lộ=" ra=" thân=" mình=" thụ=" thương,=" quay=" đầu=" lại,=" mới=" vừa=" rồi=" chú=" ý=" tới=" đứa=" nhỏ=" này,=" đó=" chính=" là=" hồn=" phách=" của=" vũ=" khúc=" tinh=" quân=" khai=" dương=" mượn=" thân=" thể=" nhập=" phạm,=" hấn=" cũng=" không=" có=" ý=" giấu=" diêm,=" nói=" "nghịch=" long=" lân,=" khai=" dương=" cũng=" đã=" từng=" nghe=" qua=" một=" hồi=" đại=" chiến=" yêu=" tiên,=" ứng=" để=" là=" rồng=" đen=" có=" sừng,=" tự=" nhiên=" cũng=" nhớ=" kỹ=" vị=" ứng=" long=" vương=" nghịch=" thiên=" kia,=" lập=" tức=" khó=" có=" thể=" tin=" mở=" to=" hai=" mắt=" nhìn=" nhìn=" "thiên=" xu,=" người...=" người=" đi=" nhỏ=" vậy=" tên=" kia?= " != " "đúng=" thì=" làm=" sao?"=" khai=" dương=" hầu=" như=" bị=" kinh=" sợ,=" cười=" gương=" gào=" "tỏa=" yêu=" tháp=" bị=" hủy,=" căn=" bản=" không=" giữ=" được=" " = " hấn=" ',=" nếu=" " = " hấn=" '=" giận=" dữ=" ở=" dưới=" nhân=" gian=" quấy=" rối,=" chẳng=" lẽ=" không=" phải=" tai=" họa=" sao?"=" nhớ=" tới=" yêu=" để=" ở=" bên=" trong=" tháp=" bị=" trận=" pháp=" của=" hấn=" làm=" khó=" nhưng=" vẫn=" như=" cũ=" rục=" rịch=" muốn=" vùng=" ra,=" thiên=" xu=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng,=" cơn=" gió=" nhẹ=" làm=" trường=" bào=" xanh=" phát=" phối,=" thân=" hình=" hấn=" cao=" to,=" thần=" uy=" bất=" khả=" xâm=" phạm,=" "có=" khả=" năng=" cầm=" giữ=" hấn=" một=" lần,=" nhất=" định=" có=" thể=" có=" lần=" hai,=" nếu=" hấn=" không=" chịu=" an=" phận,=" cũng=" không=" cần=" phải=" vào=" tỏa=" yêu=" tháp,=" thanh=" âm=" rét=" lạnh=" không=" giấu=" sát=" khí,=" trong=" mắt=" không=" chút=" nào=" che=" lấp=" sự=" ngoan=" tuyệt=" cùng=" cái=" chết=" xơ=" xác=" tiêu=" điều,=" khai=" dương=" không=" khỏi=" rứt=" cổ=" lại=" thiên=" xu=" không=" để=" ý=" tới=" hấn,=" đi=" tới=" trước=" mặt=" thiên=" tuyền,=" giao=" nghịch=" long=" lân=" trên=" tay=" cho=" hấn,=" nói=" "có=" nghịch=" long=" lân=" bảo=" hộ,=" có=" khả=" năng=" vượt=" qua=" bách=" kiếp,=" thiên=" tuyền=" tiếp=" nhận,=" cũng=" không=" ngại=" ngừng,=" gặt=" đầu=" "cầm=" tạ,=" "không=" cần,=" thiên=" xu=" trên=" mặt=" giấu=" diêm=" nửa=" phần=" ám=" áp,=" vẽ=" mặt=" nghiêm=" khắc,=" "người=" đã=" thành=" yêu,=" nếu=" làm=" chuyện=" ác,=" ta=" sẽ=" giết,=" không=" chút=" lưu=" tình,=" "thiên=" tuyền=" cười=" nhẹ,=" gặt=" đầu=" "yên=" tâm,=" ta=" tự=" có=" chừng=" mực,=" khai=" dương=" nhiều=" chuyện=" chạy=" qua,=" nói=" "ta=" nói=" thiên=" xu,=" người=" làm=" người=" thật=" tốt!= " thiên=" tuyền=" hôn=" nay=" ngay=" cả=" chân=" thân=" đều=" mất,=" nguyên=" thần=" ở=" bên=" ngoài=" nhưng=" lại=" rất=" nguy=" hiểm,=" ta=" nhớ=" kỹ=" hai=" trăm=" năm=" trước=" người=" có=" thu=" hạ=" một=" con=" xà=" tinh,=" tám=" da=" kia=" của=" nó=" người=" có=" thể=" có=" để=" lại?= " nếu=" có=" nó,=" thiên=" tuyền=" liền=" có=" thể=" lấy=" lại=" nguyên=" thân=" nha!= " thiên=" xu=" trong=" lòng=" không=" hờn=" giận,=" đường=" đường=" tinh=" quân,=" thể=" nào=" muốn=" ta=" dùng=" đồ=" vật=" tà=" đạo,=" "nếu=" còn=" có=" ý=" đó,=" chẳng=" lẽ=" là=" muốn=" vào=" trong=" thiên=" trì=" tịnh=" hôn?= " khai=" dương=" bị=" ngũ=" khí=" lạnh=" lẽo=" của=" hấn=" làm=" chết=" khiếp,=" cuống=" quýt=" lắc=" đầu=" "không,=" không!= " ta=" không=" nói=" gì=" cả=" nha!= " thiên=" xu=" quay=" đầu=" lại=" nhìn=" về=" phía=" thiên=" tuyền,=" nói=" "bộ=" da=" xà=" ta=" đã=" thiêu=" từ=" lâu,=" yêu=" vật=" như=" vậy=" còn=" ở=" lại=" trên=" đời=" chính=" là=" tai=" họa,=" nói=" xong,=" trở=" tay=" một=" cái,=" bàn=" tay=" xuất=" hiện=" một=" đóa=" tinh=" liên,=" hoa=" này=" trong=" suốt,=" trần=" đầy=" tiên=" khí,=" "dùng=" đóa=" nguyên=" anh=" này,=" chỉ=" cần=" chuyên=" tâm=" tu=" luyện,=" liền=" có=" khả=" năng="

hóa=" ra=" hình=" thể."=" nguyên=" anh=" chính=" là=" thi=" thể=" yêu=" thần=" xi=" vư=" thươg=" cồ=" ngà=" nă=" biể=" thàh,=" có=" điề=" khồ=" phả=" da=" xà=" tĩh.= " khai=" đươg=" thấ,=" cũg=" khồ=" khỏ=" tấ=" tấ:=" "đóa=" sen=" nguyên=" anh=" chỉ=" có=" yêu=" vật=" thươg=" cồ=" ngà=" nă=" chết=" đi=" trê=" thi=" thể=" hóa=" ra=" môt=" đóa,=" thiề=" xu,=" ngưi=" thể=" nào=" tìm=" đượ=" thiề=" xu=" hờ=" hũg=" nố:=" "ta=" ở=" hạ=" giới=" ngà=" nă,=" chẳg=" lẽ=" là=" giồg=" nhữ=" vớ=" ngưi=" du=" ngoạ=" khắp=" nơi?"=" "tấ=" nhĩề=" khồ=" giồg,=" rấ=" khác...=" khai=" đươg=" cườ=" đế=" có=" điể=" xấ=" hỏ,=" xư=" nă=" thă=" lang=" tĩh=" quâ=" cá=" tĩh=" lăh=" lũng,=" có=" thể=" làm=" đế=" nhữ=" vậ=" là=" đă=" quá=" giới=" hạn=" rồi,=" cũg=" khồ=" dă=" nố=" thề=" yêu=" cầu=" gĩ.= " thiề=" xu=" khồ=" hê=" đế=" ý=" tới=" khai=" đươg,=" chuyể=" mực=" ngườ=" mắ=" nhĩ=" yêu=" tiề=" tó=" bắ=" trướ=" mắ,=" thẳg=" đế=" khi=" thăh=" sữ=" khồ=" nhĩ=" đượ=" phả=" hiệ=" ra=" hĩh=" ngưi,=" đứg=" ở=" phía=" sau=" thiề=" tuyề=" trườ=" mắ=" nhĩ=" chẳh=" chẳh=" hắh.= " thiề=" xu=" thấ=" chẳg=" đắg=" đế=" ý=" tới,=" tiệ=" nhấ=" tay=" lờ,=" liề=" thấ=" thăh=" loạ=" từ=" trê=" trê=" trờ=" cao=" giág=" xuồg,=" rờ=" xuồg=" bẽ=" cặh=" hắh.= " "bả=" trồg."=" ngử=" khĩ=" vẫ=" khồ=" có=" nử=" phầ=" hò=" hoẫ.= " thiề=" xu=" bức=" lờ=" lườg=" chim,=" cũg=" khồ=" quă=" đầ=" lă=" bay=" thẳg=" lờ=" từ=" nă=" từ=" biệ,=" chỉ=" sợ=" khồ=" ngà=" gặ=" lă...=" biệ=" vậ,=" hắh=" nhĩ=" khồ=" đượ=" quă=" đầ=" lă=" xa=" xa=" thấ=" trê=" mắ=" đấ=" lang=" yêu=" hóa=" hĩh=" ngưi,=" cũg=" yêu=" tiề=" tó=" bắ=" tay=" nă=" chặ=" tay.= " kiế=" nặ=" đă=" quă,=" hai=" ngưi=" tấ=" ý=" liề=" thồg,=" khồ=" cầ=" đế=" ý=" áh=" mắ=" ngưi=" bẽ=" ngoà.= " thầ=" hĩh=" thiề=" tuyề=" so=" vớ=" lang=" yêu=" cao=" hờ=" nử=" cá=" đầ,=" má=" tó=" thiề=" xu=" tự=" cườ=" giể,=" cườ=" đế=" mức=" trồg=" chũ=" sớ=" khồ=" ngưi=" hă=" biệ.= " yêu=" cũg=" tồ,=" tiề=" cũg=" đượ.= " chí=" ít=" thiề=" tuyề=" khồ=" cầ=" phả=" cô=" đợ=" môt=" ngưi=" ở=" trướ=" bằ=" cồ,=" ngò=" đớ=" lẽ=" loi=" ngà=" nă.= " hỏ=" nă,=" đă=" có=" ngưi=" đi=">

8. Chương 7

thủy bạc thành điệp u như minh, vân khinh dạ trọng phục kiến trâm

«nước lạnh lẽo tựa U Minh, tảng mây đêm tầng xếp tầng»

Nước vốn dĩ trong suốt, lạnh lẽo, sâu thăm thẳm.

Dòng nước mênh mông bát ngát, tầng tầng cách trở, đen kịt u ám.

Song đại dương mênh mông, nước sâu ngàn thước, xung quanh đen kịt, vừa tăm tối lại vô cùng tĩnh mịch.

Vùng biển phía Bắc có biển cả, quanh năm đóng băng dày ba thước, nơi này cực kỳ khắc nghiệt, động vật sống dưới nước (thủy tộc) đừng nói là cá tôm cua, hải mã, ngay đến cá mập cũng khó có thể sinh tồn.

Nhưng mà trong Thủy tộc đã có bộ tộc, định cư nơi đây từ rất lâu rồi.

Biển sâu thăm thẳm, bỗng một trận sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, phảng phất như đang di động tựa như đẩy hòn đảo trôi lênh đênh.

Ngư ảnh (bóng một loài Cá) từ trong biển sâu tuần tra tới lui, thân hình cực kỳ khổng lồ, to đến mức tựa như đảo nhỏ chìm dưới mặt nước biển, cá lớn bị vây hãm trong đó cũng tìm không thấy một khe hở nào để chui ra, càng bị chìm xuống, vết nứt khe hở càng rộng.

Trong khe núi u ám, lạnh lẽo, mơ hồ phát ra một tầng ánh sáng mờ nhạt, tuy không tỏa sáng rực rỡ như ánh sáng mặt trời tỏa sáng bốn phương, chỉ ít cũng thấp sáng đủ để soi xung quanh trở nên rõ ràng.

Dưới đáy cốc có một cái động thiên nhiên khác, cây cối bao quanh rộng rãi, che khuất huyết động như cung điện dưới đáy biển, chỗ phát ra ánh sáng mờ nhạt chính là một khối hàn ngọc cực kỳ quý hiếm được đặt trên giường. Tầng đá trong suốt, tỏa ra những tia sáng le lói.

Hàn ngọc là bảo bối trong thế gian khó gặp, vốn có thể tìm thấy ở vùng đất cực kỳ băng lãnh. Nhưng mà khối cần tìm kiếm chỉ cho mất công sức, ở nơi này chỉ cần cúi đầu xuống xòe bàn tay ra cũng đủ để hốt vào, hàn ngọc nơi này nhiều như vì sao trên trời, chất trên giường sáng trưng.

Chủ nhân huyết động này, chính là Thủy tộc vùng biển phương Bắc lạnh khủng khiếp này, bộ tộc duy nhất sống được ở nơi đây —— Côn tộc. Vùng biển phương Bắc có một loài Ngư, chính là loài Côn ngư nổi danh. Thuở xưa, khi Bàn Cổ sơ khai. Loài Côn này cực kỳ khổng lồ, ước chừng dài khoảng mấy nghìn dặm. Di chuyển không phát ra một âm thanh, nhẹ nhàng trở mình nhảy xuống biển, lấy những loài cá khác làm thức ăn, cứ như thế khiến một thời gian sau quanh đây không tìm ra một sinh vật nào khác.

Cá Côn tự nhiên không thể so sánh với những loài Thủy tộc bình thường khác, quanh năm sinh tồn ở phương Bắc lạnh lẽo không gì sánh được, một thân vảy than chì bóng loáng như da đồng áo giáp, đầu cứng tựa nham thạch, mồm to như cái bát, ánh mắt trợn to, trăm loài cá khác xung quanh đều tự biết mình chạy được xa bao nhiêu thì chạy. Một lần cá Côn há mồm, khẳng định nước biển cả trăm dặm cũng một ngụm nuốt hết vào bụng nó. Bất quá, nó hành động tương đối chậm chạp, không nhanh nhẹn khéo léo như loài khác.

Trong huyết động có đàn Côn sống ở trong đó, mỗi khi chúng bắt động, mắt thường nhìn vào chỉ thấy, dưới đáy biển một gò núi nhấp nhô dao động lên xuống mà thôi.

Trong khi, chúng nó tựa hồ sớm đã quen sinh hoạt ở dưới đáy biển Bắc tĩnh lặng đen kịt, loài Côn bắt động ngàn năm, cả người phủ đầy san hô, hầu như hoàn toàn cùng nham thạch dưới đáy biển hòa hợp một thể.

Bất thành linh, một trận dao động khác thường đánh vỡ yên tĩnh ở đây.

Trong đàn Côn, ở chỗ sâu nhất tận đáy động một cự Côn phút chợt mở to mắt, thân hình rõ ràng to lớn hơn gấp mấy lần so với những con Côn khác, cất giọng “Ừ ừ” chấn động, ngư đầu đàn chậm rãi vươn mình lên, bất quá chỉ một động tác đơn giản như vậy, ẦY ẦY mà nhất thời trong đáy biển tầng tầng lớp lớp cát bụi cuộn cuộn tứ tung mù mịt.

Những con côn khác đang ở ngủ say đều bị giật mình tỉnh giấc, đồng loạt mở mắt, nhưng mà nơi này không có một tia ánh sáng. Chung quanh một mảnh hắc ám, nhưng đàn côn vẫn như trước bình tĩnh, không có bất kì động tĩnh gì.

Ngay lúc này, không gian u tối xuất hiện một cái đuôi hắc long, dương nanh múa vuốt, thân dài xoay quanh, long âm thét gào đinh tai nhức óc, thế tới hung mãnh liên phá tan yên tĩnh lâu ngày khiến cho cự côn cũng thấy hoảng sợ. Rõ ràng vịn mình dưới đáy nước biển sâu thẳm, sóng cuộn trào mãnh liệt, cái giường chấn động không ngớt, từ trên cao những nhũ thạch nặng nề rơi xuống, nện ở trên đầu giường của đàn côn.

May mà cự côn da dày kiên cố, mắt thấy không có tổn thương gì, chỉ bất quá chiếc giường cự côn ngăn nắp lập tức biến thành một đống rối tinh rối mù.

Sào huyết bị hủy, nhất thời đàn cá Côn trở nên hung hãn, lập tức từ lòng sông ngóc lên, đánh về phía hắc long. Đuôi Côn mạnh mẽ đập tới, chỉ sợ san hô đá ngầm cũng sẽ y chang như quả trứng chim bình thường bị đập nát vụn thành mảnh nhỏ. Nhưng không, khi đuôi Côn ngư đánh đến cũng là lúc hắc long vụt biến trong hư không. Ngay sau đó, lại hiện ra trước mắt, long là loài đứng đầu Thủy tộc, ở trong nước tất nhiên vô cùng nhanh nhẹn, linh hoạt, hắc long thân dài cuộn cuộn, quật mạnh vào đuôi cự Côn.

Móng vuốt rồng sắc bén không gì sánh được, hắc long cúi người về phía trước, lúc này trên lưng côn hiện ra năm vết thâm tím kéo dài có thể thấy được xương trắng bên trong. Loài Côn da dày kiên cố, nghìn vạn lần nằm qua cũng chưa từng chịu qua thương tích. Hôm nay hầu như bị xé rách ra, vừa đau vừa giận, đuôi dòn hết lực mạnh mẽ công kích bổ vào người hắc long.

Hắc long tránh cũng không tránh, đuôi long khê đảo qua, chỉ nghe dưới đáy nước vang lên một tiếng xương vỡ. Côn ngư chỉ cảm thấy dường như đụng phải một tòa núi khổng lồ, lúc này xương bị phá nát, đau đến nỗi ở trong nước phát ra tiếng kêu khàn khàn.

Hắc long thể nhưng nào chịu buông tha hắn, tiến lên phía trước, móng vuốt sắc bén giẫm lên đầu ngư ——

“Ầm ầm! !” Một tiếng nổ vang lên, cá Côn nặng nề bị nện ở trên giường, không thể nhúc nhích.

Côn tộc xưa nay xưng bá phương Bắc, chưa từng gặp qua cường địch như vậy. Lúc này sợ đến kinh hoàng thất thổ, không hề dám ... tiến lên khiêu chiến nữa. Hắc long không cho là đúng, giơ móng vuốt lên, tựa như mới vừa rồi giẫm lên bất quá chỉ là tảng đá, đặt chân lên trên một khối hàn ngọc.

Lúc này chúng côn mới nhìn rõ, hắc long thân hình cực to, cá Côn nào có thể so sánh được. Quả thật, thấy xấu hổ cực kỳ. Một đôi cánh dài trải rộng, kiêu ngạo, uy vũ mạnh mẽ. Nhưng mà căn bản không phải cái gì long thân, mà chỉ là cái bóng ngưng tụ!

Thật sự thì cũng không hiếm thấy, bất quá đây lại là bản thể, chỉ có bóng chứ không thể sử dụng khí lực, nhưng mà hắc long này không chỉ yêu lực mạnh mẽ, mà uy lực này không gì sánh được. Nếu lợi hại như vậy, chính là cái bóng chủ nhân...

Lúc này hắc long mới mở miệng nói: “Đạo đãi khách như vậy, thực khiến cho bản tọa thất vọng.”

“Ứng Long vương?”

Đàn Côn tránh ra hai bên, Côn vương chậm rãi tới gần, mấy trăm đôi mắt vững vàng nhìn thẳng hắc long.

Hắc long hôm nay chính là cái người thân bị cầm tù trong tòa yêu tháp, yêu đế Ứng Long!

Nhưng tận mắt thấy cái kẻ này chân đang đặt trên hàn ngọc, quan sát Côn vương.

Sau đó chậm rãi nói rằng: “Xem ra Côn vương, cuộc sống không tồi.”

Lời này ý không sai?

Côn vương lạnh nhạt nói: “Năm đó long tộc đem côn tộc ta đưa vào biển Bắc lạnh khủng khiếp, khác với tứ hải giàu có, đông đúc sinh sôi nảy nở, điều này Ứng Long vương không phải quên đi?”

Hắc long cười to: “Chuyện đã xảy ra vạn năm, quả thực cũng hơi lâu.” (J, anh vô sỉ thế)

“Ứng Long vương lần này, không phải vì muốn ôn chuyện cũ mà tới đây chứ?”

“Bản tọa mấy ngày gần đây đi báỉ phỏng một vị cổ nhân, vừa vặn tiện đường ghé đây, đến xem bạn cũ... Tiện thể hỏi một việc, Côn vương hôm nay còn có ý định muốn thay thế vị thế của long tộc, đứng đầu tứ hải?” Long ảnh lời nói hơi hợt, hình như thực sự bất quá đúng là tiện đường trò chuyện.

Nhưng mà một câu “đứng đầu tứ hải” kia, y như là thuốc nổ khiến Côn tộc nổ tung.

Ai có mắt mà không thấy tứ hải phì nhiêu giàu có lại đông đúc, cá tùm thành đàn, phương Bắc lạnh khủng khiếp này đâu có thể sánh bằng? Tuy nói côn tộc ở phía Bắc định cư đã vạn năm, nhưng ai lại không muốn vào tứ hải, trở thành kẻ đứng đầu nơi màu mỡ kia? !

Cự côn vương thanh âm có điểm run rẩy: “Ngươi... Nói thế là có ý gì?”

Phương Bắc bên ngoài khơi đang yên tĩnh, đột nhiên lại nổi lên một cột sóng, hắc long từ trên cao giang đôi cánh hạ xuống cụm mây.

Một trận gió cấp chín chợt nổi lên, bóng đen theo gió tan đi, ảnh rờn biến mất không dấu vết. Trước mặt hiện ra một nam tử cao to. Khuôn mặt không chút biểu tình, một thân huyền bào thần bí.

Nam tử trên đám mây quan sát sinh linh bên dưới, như vị thần nhìn ngắm chúng sinh.

Nhìn đàn côn ngư đang ở ngoài khơi hướng phía Đông hải bơi đi, khoe miệng hơi nhếch lên một đường cong mờ nhạt.

Trận pháp Tham Lang phong ấn trong tòa yêu tháp chỉ có thể nhốt thân thể hắn.

Nếu muốn làm mưa làm gió, hà tất tự mình động thủ? Luôn luôn có những hạng người ngu muội lao đầu vào chỗ lợi, người trước ngã xuống, người sau lại tiến lên.

Vùng đất rộng lớn lại vô cùng trù phú, trải dài vô tận, luôn có rất nhiều kẻ không ngừng vờn nhau... bon chen hưởng miếng bánh ngọt này.

Sống mấy vạn năm, xem qua bao nhiêu lần lẽ nào lại không rõ, cự côn cũng không ngoại lệ.

Tỏa yêu tháp vừa vỡ, thiên hạ đại loạn, chính là thời cơ tốt cho cự côn vương một người nắm lấy. Mà hắn, chỉ là thuận nước đẩy thuyền, chỉ điểm giúp cho côn tộc nhìn rõ đường đi mà thôi. Tứ hải đích thực là nơi dồi dào lại vô cùng rộng lớn, từ lâu cái lợi đã che mờ mắt Côn vương, khiến hắn đã vội quên mất một chuyện, từng bại dưới tay long tộc.

Con đường này đi tới đâu cùng đều là tử lộ, thực hiển nhiên trí nhớ của hắn không tốt, cũng quên mất phải thông báo cho Côn vương một tiếng.

Dù sao đường sống, tử lộ, hắn bắt quá cũng chỉ là một người qua đường.

Côn tộc...

Gió rất nhẹ, bóng đen hình người lặng lẽ theo gió mà mất hút, tiêu thất vô hình vô ảnh.

Đây cũng chỉ là một khúc dạo đầu mà thôi.

=====

Lúc này trong một hang động trong núi, Thiên Xu ngồi vững vàng ở trước thạch động lưng chừng núi, khoanh chân tĩnh lặng.

Màn đêm buông xuống, chim thanh loan bên người hắn cũng không dám quấy rối, nó cuộn mình khép hờ đôi cánh, im lặng ngồi chờ một bên.

Cũng không phải là hắn cố tình ngồi đây, mấy ngày nay luôn bồn ba khắp nơi, mặc dù tinh thần hắn đã được ngoan luyện, nhưng dù sao hiện tại mang thân thể người phàm, cho dù có khỏe mạnh cách mấy, ăn thêm vài viên tiên dược đi nữa thì chỉ thân thể này cũng khó có thể chống đỡ.

Vì vậy hắn quyết định tạm nghỉ trong núi.

Trong núi u tĩnh*, vắng trắng khuyết soi rọi trên đỉnh đầu, dùng linh khí trong trời đất tu luyện, bất quá chỉ mất vài ngày sức lực Thiên Xu đã khôi phục lại.

u tĩnh*: u tối ~ yên tĩnh

Hắn hôm nay ngồi đây, cũng chỉ để nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi đợi bình minh lên.

Ngay lúc này, bỗng nhiên chỉ cảm thấy tâm niệm khẽ động, Thiên Xu hai mắt mở ra, ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Nhưng thấy trăng khuyết trên bầu trời, nhanh chóng bị tầng mây nhàn nhạt che lấp, thậm chí vàng sáng đã khuất, nhưng duy chỉ có bắc đẩu thất nguyên tinh vẫn lấp lánh trên bầu trời, nhấp nháy lung linh.

Chuyện bảo châu tạm thời không có gì tiến triển, kỳ thực trong lòng Thiên Xu lo lắng không thôi. Trước đó hôm đêm trăng rằm, hắn với Vũ Khúc tình quân Khai Dương nỗ lực đi tìm linh châu. Hiên Viên Huyền Châu cùng với Phá tinh quân Diêu Quang đem một viên bảo châu khác đặt vào trong bảo tháp, thế nhưng không thấy tác dụng gì.

Hiên Viên Huyền Châu có nói mặc dù cũng bảo châu này là linh vật một phương, nhưng nếu để trấn áp bách yêu trong tháp cũng có điều khiếm khuyết.

Từ khi tỏa yêu tháp mất đi viên linh châu đến nay giống như đồng đổ nát, bất đắc dĩ hắn chỉ có thể thi triển pháp thuật trấn giữ tỏa yêu tháp, tạm thời giữ ổn định.

Hôm nay bóng đêm bao trùm, bốn bề vắng lặng, hắn cùng với mấy vị tinh quân đang hạ phàm tìm châu, nghĩ lại không khỏi ngậm ra một tiếng thở dài.

Mặc dù sớm biết trần thế rối ren, tinh quân nhập phạm không tránh khỏi gặp phải nhiều rắc rối. Ấy vậy thế nhưng mà, hắn thật sự không có ngờ tới, chuyện mấy tinh quân gây ra, một người so với một người càng kinh động không thôi, thậm chí có người, cử chỉ hành vi thật khiến cho thiên lý khó mà dung tha.

Vũ Khúc tinh quân Khai Dương luyện hóa Kim Ô, phạm phải tội lạm sát, nếu không có Lý Thiên Nhân thần tướng cứu, lại cam tâm tình nguyện đền tội, không cần Thiên Quân thẩm vấn, hắn người thứ nhất dùng Bàn Cổ tạc bổ (chém) tên đó!

Vốn tưởng rằng Văn Khúc tinh quân Thiên Quyền, người ổn trọng nhất, đương nhiên sẽ không phạm sai lầm. Ai dè, hắn dĩ nhiên lại không hiểu sao vừa mới hạ phạm lại... lại thu tiểu báo yêu Vân Kiêu làm đồ đệ. Thậm chí hắn phóng thích cả tinh nguyên, suýt nữa tính mệnh khó giữ được, việc này rơi vào trong tai chúng tiên thế nhưng chỉ là bàn luận xôn xao một hồi, không có một vị tiên gia nào muốn truy xét tường tận, xem ra nhân duyên của Thiên Quyền trong thiên giới cũng không tệ lắm.

Về phần Liêm Trinh tinh, Ngọc Hoàn xưa nay luôn hành xử thẫu đáo lại tự xưng trở thành yêu. Cũng chẳng biết vì sao thủy chung không muốn bỏ qua một thân yêu tính để quay về tiên thế. Hôm nay bị nhiễm yêu tính, một mình chạy vào trong tòa yêu tháp cùng minh xà thượng cổ Cửu Minh kia dây dưa không rõ. Minh xà chịu tội, các vị thiên quân trong thiên giới giao hấn cho Ngọc Hoàn giáo hóa. (J aka làm thú cười mới ghê)

Lộc Tồn tinh quân, Thiên Ki là người khôn khéo nhất trong thất nguyên tinh, lúc hạ phạm lại không thêm tuân theo khuôn phép. Ai ngờ, trước đó không tiếc tổn hại tinh nguyên, hắn vội vàng vàng gấp gấp tới lại nhìn thấy tên đó cùng một ma giáo khanh khanh ta ta. Hắn vốn dĩ muốn ngay lập tức diệt trừ hậu họa, nhưng mà Thiên Ki thế nhưng lại dốc toàn sức ngăn trở, bất đắc dĩ hắn không thể làm gì khác hơn là cảnh báo y quân kỹ, chớ để yêu ma làm hại nhân gian.

Chỉ có Phá tinh quân Diêu Quang tuy là một trong tam sát*, nhưng hiểu được khi nào nên thu liễm sát tính, đến nay chưa từng gặp phải mầm tai vạ, nếu như không phải mang sát khí nặng, thì y hẳn là bàn tay của quan âm bồ tát, làm việc chuyên cần mệt mỏi.

tam sát*: Tham Lang, Thất Sát (bên Nam Đẩu), Phá Quân

Chuyện tình của bọn họ tuy nói vẫn chưa giải quyết trọn vẹn, nhưng ít ra tạm thời không việc gì, nhưng hôm nay trong lòng hắn lại có dự cảm xấu vô cùng là vì sao?

Cụm mây trắng cuối cùng trên bầu trời cũng khuất hẳn, màn trời đen kịt, bầu trời trên cao đã không còn ánh sáng của vàng trắng, một mảnh hắc ám bao quanh, có vài bông tuyết nhẹ nhàng rơi xuống.

Theo làn gió bay đi, thật khó với tới...

Thiên Xu thần sắc nhất thời ngưng trệ.

Ứng Long!

Thiên mệnh luân hồi, cần khôn âm dương, vốn là trong tay chính đạo.

Tất cả chuyện gây hại cho thế nhân thế nhưng lại từ Ứng Long mà ra.

Ứng Long vốn là thần linh thượng cổ, nhận được thiên ân, đã từng vì thiên vực lập hạ chiến công hiển hách, phụ trợ Hiên Viên, trợ giúp Đại Vũ, thế nhân vô cùng tôn sùng, xây điện để thể hiện tấm lòng biết ơn.

Hắn thế nhưng lại muốn đảo ngược cần khôn, nghịch lại đạo trời.

Giam cầm trong tòa yêu tháp ngàn năm, một chút cũng không có ý hối cải. Yêu long cuồng ngạo không cố kỵ, có thể nào chịu ở yên?

Ứng Long nhập phạm, sợ rằng mọi chuyện sẽ không yên.

Hơn thế, Thiên Xu cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Hai nghìn năm trước Ứng Long cùng hắn đánh một trận, bất quá chính xác là hai bên thế lực ngang nhau.

Hắn có thể thắng đúng là chỉ bởi vì hắn bỏ qua tất cả.

Mà Ứng Long có điều cố kỵ.

Hôm nay trừ phi hấn tự mình canh gác, bằng không tỏa yêu tháp mất đi linh châu, cho dù hấn có bày trận pháp tỏa yêu, cũng khó mà cầm chân Ứng Long hoàn toàn.

Sợ rằng lúc này...

Ứng Long không có ở trong tháp.

9. Chương 8

phệ nguyệt khánh âm thần binh hiện, hỗn độn huyền hoàng phân âm dương

«Thần binh xuất hiện nuốt chửng vàng trắng, vàng đen hỗn độn.»

Nơi vực sâu hoang vu, vùng Đông Hải phía Bắc, nước sâu hun hút.

Vùng biển Đông Hải giàu có, đông đúc lại phì nhiêu, duy chỉ có nơi đây, xung quanh không một ngọn cỏ, không tôm cua hà mã, một vỏ sò cũng không thấy.

Mọi chuyện tất cả nằm trong dự liệu của Ứng Long, Côn tộc mặc dù thân hình khổng lồ, xưng hùng một phương, nhưng mà Đông Hải long tộc trăm vạn thủy binh, sao có thể dễ dàng mà chịu thiệt?

Côn tộc tất chịu thảm bại, hôm nay đang bị lính tôm tướng cua nhốt nơi vực sâu hoang vu, hẻo lánh đợi ngày long vương xử lý.

Được làm vua thua làm giặc, quy luật từ thiên cổ vốn dĩ không thay đổi.

Côn vương tự tin có khả năng thay thế được long tộc trở thành bá chủ tứ hải, hôm nay thất bại thảm hại, mất tinh thần, bị giam giữ tại nơi bốn bề đá lở chồm, cây cỏ khô héo, san hô nhấp nhô, nào còn có một chút uy phong?

Một tướng quân mai rùa đứng ở trước vực hoang, mắt lạnh lẽo nhìn kỹ tất cả nơi này.

Lúc này có một gã thiên tướng cá Đồi tiến gần tới đây, hơi nghi ngờ hỏi: “Tướng quân, có thật không, phải ... đánh nát đầu khớp xương của đàn Côn ngư này, lột đi vảy, rút đi răng nanh, moi khoét hai mắt?”

Vị tướng quân long tộc vẫn chưa dời đường nhìn, thần tình lạnh lùng không mang theo một tia do dự: “Xâm phạm người Đông Hải ta, giết không tha. Bệ hạ lưu lại tính mệnh, đã thấy tâm người nhân hậu lắm rồi.”

Thiên tướng da đầu run lên, gật đầu đồng ý, liền đi xuống phía dưới phân phó chấp hành.

Trong lúc nhất thời, thủy vực được nhuộm sắc đỏ.

Chợt nghe tiếng ngựa hí, tướng quân ngẩng đầu nhìn, liền thấy dưới dòng nước biển, chín con ngựa cực kỳ thần khí (có thần), con nào con nấy cả người tuyết như trắng chân đạp nước phi đến, phía sau kéo theo một cỗ xe ngọc, đúc bằng hoàng kim, chim loan (loài chim phượng) miệng ngậm cái chuông, thùng xe màu tím, xa hoa không gì sánh được. Trái phải hai bên, hộ vệ nào lính tôm tướng cua, phía sau có quý dạ xoa theo sát.

Tướng quân thần sắc biến đổi.

Thủy vực nhuộm máu tanh, chưa kịp thanh lý, mắt thấy đoàn xe dùn dùn kéo đến cũng phát giác mùi máu tanh.

Hấn nhanh chóng xoay người tay chấp sau thắt lưng, một đạo kim quang xuất hiện trong khoảng không, trên tay cầm một cây kích* sắt vuông.

kích*: một binh khí cổ

Một kích nặng nề vung lên, làn sóng nhỏ dâng lên, hóa thành xoắn ốc, rồng nước trong nháy mắt cuộn cuộn đem theo máu tươi vùi sâu dưới đáy biển, sau đó lùa ra, trôi trên mặt biển hóa thành hư không.

Cỗ xe ngọc vẫn cứ phi như thế, bay nhanh tới cửa vực hoang thì ngừng lại.

Tướng quân thu hồi thiên kích, bước chân vững vàng đi tới phía trước. Cách màn che, chỉ có thể miễn cưỡng thấy bóng người ở bên trong, ước chừng có thể hình dung được thân ảnh bên trong thật cao to, cùng với vạt áo dài vàng óng ánh.

Hắn thi lễ: “Trượng Ly tham kiến bệ hạ.”

“Miễn lễ.” Người bên trong trầm ổn cất giọng mang theo vài phần từ tính, chỉ cần một lời phân phó, liền đủ kẻ khác tức khắc chấp hành không dám ngỗ nghịch.

Tướng quân long tộc Trượng Ly đứng dậy, nói: “Nơi vực sâu hoang vắng hàn khí rất nặng, bệ hạ kỳ thực không cần tự mình đến đây.”

“Ái khanh lo lắng nhiều, chút hàn khí ấy nếu chịu không nổi, trầm đứng đầu Đông Hải chỉ là cái danh thôi sao.”

Màn che bị đẩy ra, một nam tử cao to, anh tuấn từ trên đi xuống, người này đầu đội kim quan, mặc áo măng bào*, một đôi mày kiếm, thắt lưng thon, long tộc đặc biệt có con người kim sắc (vàng óng) lấp lánh hữu thần, thoát nhìn qua tuổi khoảng bốn mươi [tuổi trần gian] nhưng khí thế long tộc ẩn chứa thần uy nghiêm nghị.

áo măng bào*: Măng phục [hệ trang phục nhà Thanh, theo con rồng có bốn chân, kèm theo cái móng vuốt]

Người tới, chính là vị đứng đầu Đông Hải —— Long vương Ngao Quảng.

Trượng Ly khoanh tay đứng một bên, cung kính bẩm báo: “Khởi bẩm bệ hạ, vi thần đã theo ý chỉ xử trí nghịch tặc.” Tạm ngừng một chút, sau đó tiếp lời.

“Mấy ngày tới có phải ... lưu đây tới phương Bắc không ạ?”

Mặc dù huyết khí bị Trượng Ly mạnh mẽ xua tan, nhưng dưới hoang uyên (vực sâu hoang vắng) vẫn là một mảnh thảm liệt, vùng biển phía Bắc dày đặc không gì sánh được, bị rút đi vậy, loài cá Côn dường như mất đi cái bình phong che chắn, chỉ sợ lưu vong như vậy, khả năng sống sót rất ít.

Nhưng mà trong mắt Long vương không có nửa điểm thương hại, hắn chỉ là liếc mắt nhìn qua một cái trăm con Côn trước mặt, thậm chí thương vô cùng. Mắt bị khoét rời ra, xương ống bị vỡ nát, sau đó liền quay đầu, mỉa cười nhìn tướng quân long tộc bên cạnh: “Ái khanh chẳng lẽ là thương cảm cho những ... nghịch tặc này?”

“Vi thần không dám.”

Trượng Ly vội vã quy gối.

Đông Hải long vương vẫn chưa trách cứ, long mục quan sát xung quanh, phảng phất cự côn nằm phía dưới bất quá như khối thịt đặt trên thớt gỗ: “Tứ hải, do long tộc ta cai quản, làm sao cho phép bọn hắn tàn sát bừa bãi? !”

Long bào hoàng kim theo làn nước lay động, sát khí tràn ngập, long vương tức giận, lính tôm tướng của sợ hãi quỳ lạy.

Long vương ngẩng đầu, nhìn về phía ánh dương ngoài khơi xa, con người kim sắc tàn khốc như muốn cắn xé người: “Trẫm muốn ba giới sáu vực, phạm là kẻ địch lại người trong long tộc, tất thấy đều biết tên Ngao Quảng ta, sợ hãi uy phong Đông Hải! !”

“Bệ hạ thánh minh!”

Trượng Ly đẩy lòng chân động, lúc này mới biết chủ ý của long vương, y cùng lính tôm tướng của thần phục tại chỗ.

“Ngao Quảng, xa cách ngàn năm, người không học được cách giấu tài, vẫn cứ không thể kìm chế tính tình hung hãn nha.”

“Kẻ phương nào dám làm càn! ?” Trương Ly nghe tiếng hét to, trong tay hóa ra thiên kích vững vàng hộ trước người long vương.

Nhưng thấy bốn phía không chút động tĩnh, đột nhiên dưới đáy sâu nổi lên một dòng suối cuộn cuộn, bóng dáng nhìn như con rồng từ dưới đáy biển dựng lên, bỗng chốc hóa thành một người.

Trương Ly đứng đầu mười vạn thủy quân, là tướng quân Đông Hải, thực lực tự nhiên không kém, nhưng mà người này có thể yên lặng tới gần mà hắc hắc không hề phát hiện, tự nhiên năng lực cao đến mức không thể tưởng tượng nổi. Chỗ khiến hắc y nhân vô cùng kinh ngạc, chính là hắc y nhân trước mặt mơ hồ tản mát ra một cỗ khí thế bức người, bốn phía Thủy tộc chó nói tới gần, ngay cả nhìn cũng không dám liếc mắt.

Trên đời này, chỉ có long vương giá lâm, mới có thể khiến trăm vạn Thủy tộc cúi đầu, người này rốt cuộc là ai? !

Ngược lại Đông Hải long vương cũng không có nửa điểm kinh ngạc, phảng phất sớm có dự liệu, nói: ” Long tộc ta vốn là loài dã man, thiên tính hung ngao*, cùng với tiên nhân làm bộ làm tịch hưởng tình hoa tất nhiên là bất đồng.”

Hắc y vai Trương Ly, phân phó nói, “Người lui sang một bên.”

hung ngao*: hung hãn, kiêu ngạo:>

“Bệ hạ! !” Hắc y nhân kia vừa nhìn đã biết là yêu vật biến thành, Trương Ly làm sao có thể để long vương cùng hắc y một chỗ? !

Nhưng mà Đông Hải long vương thái độ khác thường, trách mắng: “Làm càn! ! Lui ra!”

Trương Ly không khỏi cả kinh, tự biết thất thố, vội vã thối lui mười trượng ở bên ngoài, phân phó Thủy tộc còn lại không được tới gần.

Hắc y nhân khoe miệng hiện lên một dáng tươi cười mờ nhạt: “Người quát hắc y lui xuống, vì không muốn hắc y biết đường Đông Hải long quân, lại cùng nghịch thiên yêu long có liên quan?”

“Ứng quân nghĩ nhiều.” Đông Hải long vương thần sắc không đổi.

Hai người bọn hắc y cùng là người Thủy tộc nhưng lại cách nhau khá xa, một hoàng bào kim quan tôn quý không gì sánh được, một người hắc y biến hóa yêu dị oai phong, tuy không cùng một loại người thế nhưng xem ra phi thường quen thuộc, phảng phất như bạn tri kỷ hơn vạn năm.

“Côn tộc làm loạn khắp nơi, nói vậy cũng là Ứng quân một tay sắp xếp?”

“Đông Hải có long vương trấn thủ, đương nhiên Côn tộc một làn gió thoảng sao lay động được biển.”

Long vương con người màu kim lạnh lẽo: “Cự côn xâm phạm vùng biển cả, gây tai họa cho vô số tính mệnh cho dân Thủy tộc Đông Hải, điểm này Ứng quân có từng nghĩ tới?”

Ứng Long thế nhưng nở nụ cười: “Thuở xưa giết hết Li long*, diệt giết Kim ngao* chính là long vương, hôm nay sao trở nên trách trời thương dân như vậy?”

li long*:con rồng không sừng trong truyền thuyết

kim ngao*: con ngao, trạch

“Bản vương thân là người đứng đầu Đông Hải, tất nhiên không muốn thấy cảnh sinh linh trong biển chịu nhục, Ứng quân cũng long vương một phương, đương nhiên minh bạch tâm tư bản vương.”

“Nghịch thiên phạm thượng, bản tọa đã bỏ quên tôn vị long vương.”

Đông Hải long vương nghe vậy, lời nói hơi tạm ngưng, sau đó thoát ra một tiếng thở dài: “Thiên mệnh khó đổi, ta cũng khuyên thật tình, người đừng nên hành sự không suy nghĩ.”

“Cứ tùy theo tự nhiên, bản tọa tự có định đoạt.” Nước gợn nhẹ, hắc y nhân hơi di chuyển.

“Hôm nay đến, là muốn lấy lại đồ vật lúc đầu gửi trong điện long vương.”

Đông Hải long vương nghe vậy, thần sắc hơi biến, nhưng chưa đáp lại.

Một lát sau, mới nói: “Năm đó, người lưu lại vật ấy, đó là vì sinh linh trong trời đất lưu lại một chuyện tốt. Hôm nay thu hồi, lại là vì sao?”

“Long quân sai rồi.”

“Sai rồi?”

“Nếu có một ý niệm lương thiện, ngày đó sao lại có hành vi nghịch thiên?”

Đông Hải Long vương thở dài lắc đầu: “Nếu Ứng quân tâm ý đã định, vật tự nhiên xin gửi trả lại.”

Long vương nâng tay điểm vào mắt trái, trong miệng niệm pháp quyết, trong con ngươi kim tỏa ra vàng sáng, chói chang mãnh liệt, lóe sáng, rơi nhẹ xuống biển, Thủy tộc gần đó đều bị ánh sáng chói chiếu vào không thể thấy rõ ràng mọi vật xung quanh.

Đông Hải long vương tự mình lấy ra từ trong con mắt trái một đoàn kim quang, trong lòng bàn tay, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, mơ hồ, chỉ thấy trong đó phảng phất có vật uốn cong, tựa như vàng trắng rậm cuộn cuộn, lúc này dưới đáy biển con rồng như đang xoay mình, bên dưới hơi chấn động, bốn bề sóng gợn lên.

Long vương giao vật ấy cho Ứng Long, một đoàn kim quang tiếp xúc với hắc y nhân, ‘ông’ phát ra một tiếng nổ lớn, dao động ngày càng kịch liệt, sau đó xuất hiện một dòng lốc xoáy ngược dòng.

Đông Hải long vương vững vàng đứng trong lốc xoáy, một thân long bào bị phát dựng lên, gần đó dân Thủy tộc gặp phải tai ương, lúc này nghiêng nghiêng, ngã trái ngã phải, chỉ có tướng quân Trương Ly miễn cưỡng chống đỡ.

Ứng Long khống chế vật ấy, trên mặt hắc y nhân rõ ràng xuất hiện một tia tiếu ý, khẽ quát nói: “Bích Phệ, Lam Khánh, không nhận ra chủ tử sao?”

Quang mang chợt tan vỡ, vô tung, vốn trong tay có cầm một vật thể nhỏ xíu bỗng chốc dài ra, vật ấy là một đôi binh khí!

Dài ba thước, khi ngoảnh đầu nhìn lại, một lớn một nhỏ hợp thành vàng trắng tròn sắc bén, nhưng lại không có chịu yên vị, lấy bàn tay Ứng Long làm trục xoay tròn, tuy nhiên không hề va chạm vào nhau.

Rồi trong ánh sáng chói xạ xuất hiện, một người ẩn hiện sáng rực như ánh lửa thái dương, một người trong bóng tối u ám như yêu ma, trong mơ hồ ẩn ẩn có nghe thấy âm thanh ‘leng keng’ của đá.

Càn khôn lúc ban đầu sơ khai, khi đó ngày đêm hỗn độn, thủy sinh thiên thần chưa phân, hai bên pháp lực vô biên, có mặt ở khắp nơi, lúc này trời đất còn chưa tách biệt, không rõ ngày đêm, cũng không có mặt trời.

Sau đó, ông tổ của con người [Bàn Cổ] dùng một cái búa khai thiên tích địa, phá vỡ càn khôn, lúc ban đầu mọi thứ rất rối loạn, trời đất hai cực.

Sau đó các vị thần tùy theo sắp xếp, phía trên chân trời là cực dương, bên dưới vực sâu là cực âm. Trải qua vạn năm, ngưng tụ lại thành song thần binh kinh thế.

Mà cổ thần Ứng Long, chính là chủ nhân hai thần binh kia.

Thần binh hiện thế, thiên địa chấn động, nước biển cuộn trào mãnh liệt dâng trào, ngoài khơi từ trên trời cao giáng xuống một đạo sấm chớp, điện quang mãnh liệt.

Đông Hải long vương đứng một bên, lúc này mắt trái hắc ánh sáng rực rỡ đã mất tan biến, con ngươi lạnh lẽo, có chút âm đạm, rõ ràng là một con mắt từ lâu đã bị phệ!

Nhưng Đông Hải long vương không thêm để ý, hắn chỉ là đứng xem cảnh tượng binh khí nhận thức chủ nhân, rồi hỏi: “Ứng quân trong tay nắm binh khí, không biết muốn làm gì?”

Ứng Long liếc về phía Đông Hải long vương, hắc y nhân cũng không nhìn qua nhưng mà Long vương phảng phất như bị cặp mắt tà mị kia nhìn thẳng vào mình, đáy lòng không khỏi dâng lên cảm giác mát mẻ nhẹ.

“Người sẽ không ngậy thơ đến mức, thật sự cho rằng thượng đế sẽ vì mấy trăm yêu vật trong tòa yêu tháp mà ra mặt gây chiến đi?”

“...”

“Trước kia, Bất Chu Sơn bị thù hủy, bốn cực hoang tàn, Cửu Châu nứt ra, bầu trời không thể hồi phục, đất không chu toàn, Nữ Oa vì muốn khôi phục bốn cực mà liều mình vá trời.

Nhưng mà trời đất do thượng thần Bàn Cổ tạo ra, trời không thể chống đỡ nổi sập xuống, theo ý chỉ của thượng đế —— lấy cửa Côn Lôn làm cơ sở, dưới sự trợ giúp của linh châu tạo nên trụ chống trời.”

Đông Hải long vương ngạc nhiên: “Chẳng lẽ là tòa yêu tháp...”

“Phi tinh phá tháp, trụ trời bị đứt đoạn.” Ứng Long nghiêng ngẫm, nhìn chăm chăm vào binh khí đang lặn lộn trong tay.

“Bây giờ bốn cực cũng không chịu nổi một kích.”

“Người...” Đông Hải Long vương nắm tay căng thẳng.

“Người muốn tiêu diệt thiên giới? !”

Cột chống trời đã mất, không thể chống đỡ bốn cực, nhất định trời sẽ sập và lại đè lên đất, một lần nữa bốn bề bị phá hủy trở về nguyên sơ như ban đầu, Cửu Châu nứt ra trần gian chịu phải thảm cảnh.

Đến lúc đó, vô luận thiên cung hay nhân gian, yêu vực Ma giới, nơi nào cũng khó thoát khỏi đại nạn! !

Ứng Long có chút suy nghĩ, đùa bỡn binh khí trong tay.

“Không.”

Chỉ thấy hần đột nhiên trở tay, song thần binh thu hồi hình dạng, chui vào trong lòng bàn tay, vô tung, mới vừa rồi cả Đông Hải hầu như đều bị chấn động cũng trong nháy mắt đó mà tiêu thất, mặt biển lại tĩnh lặng như trước, hoàn toàn không giống như từng có vết tích thần binh hiện thế.

“Bản tọa chỉ là muốn nhìn một chút, xem thử ai có thể xoay chuyển số trời.”

“Nếu như không có?”

Hắc y nhân đột ngột từ mặt đất bay lên, hóa thành một con rồng rít gào.

“Nếu như thiên địa bị diệt vong, bản tọa vui lòng trợ giúp một tay.”

10. Chương 9

nam cực ngự cung yêu quân ước, thạch trụ bàn long huyền thiết vệ

« cung điện phía nam Yêu quân đến, cột trụ khắc rồng huyền thiết vệ. »

Đúng như dự đoán.

Tầng chín mươi chín, người đã đi – chỉ còn nhà trống.

Thiên Xu yên lặng nhìn đoạn xiềng xích rơi đứt đoạn, nằm dưới mặt đất, trong lòng không khỏi chấn động.

Năm đó, vì để nhốt yêu long thượng cổ này, hần không tiếc hao tổn tinh nguyên tạo nên trận pháp xiềng xích để giam cầm, cho dù yêu long dùng thuật tạm thời rời khỏi tòa yêu tháp, nhưng chân thân thủy chung không thể nào đào thoát.

Nhưng mà...

Hần nhặt lên một đoạn xiềng xích, được cắt sạch sẽ, gọn gàng.

Thiên Xu trong lòng thầm nghĩ, thật là binh khí lợi hại! !

Có thể đem trận pháp này triệt để đánh nát, nhất định là thần binh thượng cổ. Mà binh khí nằm trong tay Ứng Long, cùng chuôi kiếm Bàn Cổ trong tay hắn này, cùng cỡ.

Ứng Long, quả nhiên lúc đại chiến năm đó trên người chưa sử dụng hết lực...

Hôm nay hắn hủy trận rồi đi, thế gian chỉ sợ từ nay sẽ phát sinh nhiều chuyện!

Thiên Xu buông mi, trong mắt chợt lóe lên tia kiên quyết rồi nhanh chóng biến mất.

Chỉ thấy ông tay áo hắn vừa thu lại, kinh phong thổi quét tất cả bên trong tháp. Nếu trận pháp bị phá, lưu lại làm chi?

Tháp khi xưa vững vàng cầm tù đại yêu, xiềng xích đã có hai nghìn năm tuổi, kinh phong lượn qua, cột trụ bên trong vỡ giòn tan như thanh củi mục, phút chốc hóa thành bụi. Trên mặt đất, xương thú rơi lả tả cũng không may mắn tránh khỏi, hóa thành bột mịn biến mất.

Bất quá trong nháy mắt, không gian lạnh lẽo, đen tối trong tù thất đã bị gom quét sạch sẽ, bốn vách tường trống không, một điểm vết tích cũng không lưu.

Thiên Xu thu hồi pháp lực, muốn ly khai, nhưng bỗng nhiên phát hiện trên vách tường phía nam mơ hồ có chút vết tích, đến gần nhìn xem, liền thấy trên lớp đá nguyên lai để lại chữ viết.

Chữ viết thể hiện con người, người này rất lạc quan, dòng chữ được khắc sâu hiện rõ ràng trên tảng đá, còn có dòng chú thích, chậm trễ hơn.(anh cute quá J. Long iu dấu của em)

Chỉ thấy trên lớp giáng nhĩ có nói: “Thuở xưa, Kim ngao bị giết cả tộc, có rơi ra một viên linh châu quý giá, vốn muốn tặng Quân để biểu thị như món quà chia tay. Thế nhưng chờ Quân lâu ngày vẫn không thấy trở về, đành phải đi trước một bước, xin đợi ở hành cung phía Nam.”

Dù chưa kí tên, nhưng mà người có tài năng ở trong tòa yêu tháp này lưu lại văn tự, ngữ khí ngang ngược như thế, trừ Ứng Long ra, không còn một ai.

Thiên Xu nhíu mày.

Yêu quái trong tòa yêu tháp chạy ra ngoài, đều là tìm chỗ che giấu, nấu mình ẩn thân, cho dù muốn tàn sát bừa bãi, cũng không dám trắng trợn lộ liễu, để tránh cho tiên nhân thiên vực đuổi giết.

Nhưng mà Ứng Long vương này, không chỉ lưu lại hướng đi, còn dùng linh châu cấm đồ, mời hắn gặp mặt.

Tòa yêu tháp bị phá, Ứng Long vui vẻ còn không kịp, sao lại nguyện ý thật lòng thật dạ dâng lên viên linh châu, để hỗ trợ sử dụng trấn thủ tháp. Khả năng đây chính là cạm bẫy, nhưng cũng không cần phơi bày lộ liễu quá mức rõ ràng như vậy.

Rốt cuộc hắn có mưu đồ gì, mấy ngày nay Thiên Xu suy xét mãi cũng không thể hiểu. (anh suy xét thì mưu đồ của anh đã thành công rồi :D.)

Kim ngao là Cự thú trong biển, lúc trước loài này rất đông đúc, trên núi, trong hồ, biển lớn, ngay cả trong hồ Đông Hải chốn Bồng Lai tiên cảnh cũng sinh sôi phát triển, không cần lo sợ sóng biển cuốn trôi, sau đó không biết vì sao Ly tộc phát động gây chiến với long tộc, Đông Hải long vương Ngao Quảng tự mình xuất binh trấn áp, diệt Ngao, Ly hai tộc.

Xem ra báu vật trong túi Ngao tộc rơi vào trong tay Ứng Long, chuyện này không có lửa thì sao có khói.

Như vậy, có đi hay là không?

Hắn vẫn nhìn “Thiếp mời” kiều ngao không ai sánh nổi nằm bằng trên tường.

Bên trong, chắc chắn có chuyện, xem ra hắn nhất định phải đi một chuyến.

“Ầm ầm —— “

Tay vừa nhắc lên, dễ dàng bị phá hủy.

Tốt, Ứng Long vương.

Bản quân liền muốn xem thử, người rút cuộc đang giữ giò bịp gì!

Ngoài tháp, loan diều hót vang bỗng nhiên nhìn thấy Thương Lộ đang bay lượn xung quanh tòa tháp tựa hồ bị dọa sợ, lúc này Thiên Xu xuất hiện, nó liền giương cánh lại gần, Thiên Xu nhẹ nhàng nhảy từ trên cao xuống, rơi vào trên lưng chim loan.

“Đến phía Nam.”

Phương Nam từ xưa đã trở nên màu mỡ, mà sông ngòi giăng lưới khắp nơi, hồ nước chi chít như sao trên trời, đồi núi lưng sông nằm rải rác.

Chỉ là hạn hán kéo dài liên miên, mùa hè là lúc mặt trời chói chang nhô lên cao, chiếu thẳng xuống ngay cả con người cũng thấy choáng váng.

Đột nhiên, trên bầu trời mây đen đùn đùn kéo đến, tảng đá vừa mới phơi nắng trắng bệch nay trở nên mát mẻ chút ít, ánh mặt trời bị che khuất mất dạng, dường như là đêm tối kéo đến, tiếng sấm dường như bị ẩn giấu ở bên trong quá lâu, cất tiếng thét vang trời, chấn động cuộn cuộn không dứt, sấm trong mấy tầng mây thoáng hiện, trong phút chốc, phảng phất như ở chỗ sâu trong tầng mây xa, long ảnh tung bay từ trên cao hạ xuống dưới, tiếng gào cùng với tiếng sấm đồng thời vang bên tai.

Cuối cùng một đạo thiên lôi phảng phất như bổ vào trời cao, tiếng sấm rung động mặt đất, mưa to từ trên trời giáng xuống, trong lúc nhất thời gió lốc cuốn phăng núi rừng, mưa xối xả, mặt đất bị chà xát sạch sẽ, mưa thật to lại dữ dội.

Trong một hang động sâu bên trong rừng, một tòa bảo điện thoát ẩn thoát hiện, tòa điện này được xây dựng dựa vào sườn núi, che phủ tới đỉnh núi, khí thế hào hùng, dài đến vài dặm thẳng tắp xoay mình, bậc thềm đá dưới chân núi có cánh cửa uốn cong, thành ra muốn đi vào phải cúi đầu, không thể ngẩng mặt mà đi.

Đột nhiên thấy cụm mây tách ra, một cái đuôi, hai cái cánh cự long từ đám mây bay ra, lượn là trên bầu trời điên cuồng gào thét một tiếng, từ trên trời giáng xuống, rơi xuống đất, một khắc kia ánh sáng đột nhiên biến mất, hóa thành dáng dấp hình người.

Trên người huyền trường bào thêu rồng vàng, chính là vị bị cầm tù trong tháp trấn yêu ngàn năm qua để quân uy phong.

Bỗng nhiên xoay người lại, hai mắt chuyển tầm nhìn về phía cung điện nguy nga.

Điện này, chính là chỗ ở Ứng Long ——hành cung phía Nam!

Tự mình giúp Hiên Viên hoàng đế diệt Xi Vưu, Ứng Long không được phép lên thiên giới nữa, liền trở về phía Nam nơi vùng núi hoang vu này, xây dựng một tòa cung điện.

Chỉ là từ khi bị nhốt trong tòa yêu tháp, hai nghìn năm qua chưa từng đặt chân trở lại nơi đây.

P phía Nam nơi này vốn chướng khí rất nặng, nhưng trong núi này có một cổ gió mát, khí độc từ chân núi đi lên đều bị xua tan.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, trong núi cây rừng trùng điệp xanh mướt, có long tức chiếm giữ, trong núi này không có tiếng ác thú rầm rĩ, diều thú bình thần sinh hoạt, chỉ là cung điện thực sự quá mức an tĩnh, ngoại trừ thỉnh thoảng có vài tiểu Ma Tước* hạ xuống trên đỉnh phát ra tiếng kêu chít chít nhẹ nhàng, rồi sau đó không còn một tiếng động nhỏ nào nữa.

tiểu Ma Tước*: loài chim sẻ

Gió bào mòn ngàn năm, cho dù không bị chôn vùi dưới lớp bụi bặm, nước sơn vàng óng nơi chạm khắc con rồng uốn lượn với lớp ngói xanh ngọc lưu ly không tránh khỏi phai màu mà cũ đi, dạ minh châu ở trong góc cũng bị mờ nhạt.

Chỉ có hai bên hành lang nổi thẳng với nội điện, cột trụ điêu khắc rồng chưa từng có nửa điểm thay đổi, trang trọng oai phong, như vệ sĩ vững vàng đứng trái phải hai bên.

Ứng Long chỉ là nâng mi cười, chân đi vào trong điện.

Mắt thường nhìn không thấy mà chỉ nghe thấy vài tiếng động quanh quẩn trong điện, có ai đó phảng phất như bị giạt mình tỉnh giấc. Ở giữa một cây cột chạm khắc, bỗng chốc con rồng dương nanh múa vuốt, tảng đá thể nhưng xuất hiện vết nứt, từng mảnh đá vụn bong ra từng mảng, lộ ra lớp vảy vàng óng ánh!

“Người phương nào tự ý xông vào bảo điện long cung? !”

Long trời lở đất, một đuôi rồng vàng chói đập ra, lượn là giữa không trung, dương nanh múa vuốt, tùy thời liền muốn đập xuống cái kẻ lân la xông vào bảo điện.

Ứng Long nhẹ nhàng dừng bước, vẫn chưa ngẩng đầu nhìn, chỉ lạnh lùng nói: “Sư Dực, bản tọa nói qua, người tự ý xông vào hành cung người thì chết. Sau đó nếu có người tới, không cần hỏi nhiều, trực tiếp giết.”

Lời nói ngoan lệ*, mà người nói nhẹ nhàng băng quơ, lời nói càng hời hợt, cảm giác càng xơ xác tiêu điều.

ngoan lệ*: tàn nhẫn, hung ác

Kim long nghe vậy nhất thời dừng tiếng rít gào lại, hai mắt mở to trừng trừng, chờ hần thấy rõ người tới, bỗng nhiên hướng mặt đất quy xuống, xoay người một cái, hóa thành một vệ sĩ trên người mặc áo giáp đen.

Giáp vệ vừa rơi xuống đất, mừng như điên: “Long chủ!”

“Ừ.”

Ứng Long chỉ là nhẹ gật đầu.

Lòng bàn tay huyền thiết giáp vệ này vừa lật, một đạo kim quang nắm trong tay biến hóa, thành một thanh giáo bằng thép tinh luyện, lại thấy thân mình hần trên mặt đất điểm một chút lực, trong điện nhất thời long ngâm vang dội, thanh âm hung tráng như trăm rồng đều hét, rồng chạm khắc ở cột trụ hai bên đồng loạt khom lưng dựng lên, nâng móng vuốt, đuôi vung lên, rồi nhanh chóng tách ra.

Bên trong đá vụn bay tán loạn, đột nhiên bắt gặp vũ điệu long ảnh, vàng tinh khiết, trắng thanh bạch, màu chàm, đỏ tím, sau đó hóa thành đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi xuống trước người Ứng Long, từng người hóa thành giáp vệ.

Nhìn thấy huyền bào long để đứng trước mặt, bốn phía trên điện, nhóm giáp vệ long tộc uy vũ bất phàm, đều đồng loạt quy gối, hành lễ trước trước người Long quân, cùng hô to lên: “Cung nghênh long chủ! !”

Âm thanh vang vọng khắp đại điện, giọng người nào cũng như thế, chấn động cả bảo điện.

Những ... giáp vệ này thân khoác khôi giáp quả thật là khí thế hào hùng... Đáng sợ!

Huyền thiết độ cứng kỳ thực không giống nhau, có loại cứng có thể so với kim cương, thể gian hiểm có, đại bộ phận dùng để chế tạo binh đao, huyền thiết đao kiếm kiên cố không gì địch nổi, sắt bình thường gặp phải chỉ e là gãy vụn.

Nhưng mà những ... khôi giáp này tất cả đều là chế tạo từ huyền thiết, khôi giáp rất nặng bao quanh thân thể, kín không kẽ hở, mũ giáp bên dưới bất quá cũng chỉ mơ hồ thấy một đôi con ngươi tinh nhuệ không gì sánh được.

Khôi giáp trong thể gian bất quá chỉ nặng hơn mười cân, tuy là bộ giáp trên người cũng bất quá là dùng lớp thiết giáp mỏng hoặc giáp đinh* nối liền mà thành, nặng nhất bất quá năm mươi cân, nhưng mà bọn họ mặc trên người là khôi giáp trăm cân, tuy trăm cân nặng nề nhưng mà bọn họ mặc trên người, giờ tay nhắc chân đều rất linh hoạt, dễ dàng.

đinh*: nguyên liệu là cây đinh-> nấu nóng chảy.

Chỉ sợ nếu không có thần binh lợi khí, cho dù bọn họ đứng ở tại chỗ như thế, đối thủ chém tới cũng như vào ham hùm miệng hổ, đao gãy kiếm đoạn, vô pháp tổn hại bọn họ.

giáp*: 10 cân

Hai nghìn năm trôi qua, mười hai giáp vệ trung thành và tận tâm của long tộc bảo vệ tại bảo điện không chủ này, hôm nay long chủ trở về, tự nhiên khó nén cảm xúc vui mừng.

Ứng Long vương đưa mắt nhìn lướt qua chúng vệ, xung quanh tòa điện rộng lớn nhạt màu, long ỷ, án kiện, đồ rửa bút, giấy ngọc, tường bên khắc rồng cũng bị mờ, tất cả đều bởi vì người mất, của còn chỉ là đồ vật cổ xưa, cảnh vật thì cực kỳ ảm đạm.

Đôi mắt vàng hơi trầm, mắt thấy ống tay áo hần vừa thu lại, từ dưới chân hần một cổ khí gào thét dựng lên, pháp lực thần kì, đảo qua chỗ nào thì bóng loáng chỗ ấy, xung quanh sáng bừng lên.

Cung điện sáng bóng mới tinh, ở giữa ngọn đèn vàng chói lói, một viên dạ minh châu rủ bụi hiện ra ánh sáng xanh lam rực rỡ, tinh túy, cột trụ chạm khắc rồng phai màu qua năm tháng nay phủ trên mình lớp sơn đỏ tươi óng ánh sắc vàng.

Trước bảo điện, ngai vàng phủ sắc hoàng kim, phía sau một bức bình phong điêu khắc rồng năm chân như đang tung mình trên không, dưới chân là đám mây hiền hòa, trong miệng ngậm trân châu cùng nhật nguyệt tranh nhau phát sáng.

Cung điện huy hoàng còn vượt xa so với Đông Hải long cung.

Ứng Long thu hồi pháp lực, bước lên long ỷ, huyền sắc trường bào phát phới, xoay người ngồi xuống.

Hần lúc này mới chậm rãi chuyển mắt, nhìn về phía người dẫn đầu giáp vệ.

“Sư Linh, mấy năm nay, khổ cực cho các người.”

Giáp vệ đứng đầu bước ra — Sư Linh thụ sủng nhược kinh, mặt lộ vẻ xấu hổ: “Long chủ ngày trước giao phó trọng trách bảo vệ hành cung phía Nam cho thần, dĩ nhiên thần không thể để cho trong bảo điện tổn hao gì, không phụ kỳ vọng của long chủ.”

Ứng Long mặt mày hiện lên ý cười, cũng không có ý trách cứ: “Người yêu thích bay lượn ở chín tầng mây, lại đành phải ở nơi này, thật sự là ủy khuất.”

“Long chủ lời ấy, quả thật là muốn giết thần!”

Không đợi Sư Linh trả lời, phía sau hần một giáp vệ sĩ tướng mạo cương nghị, màu da ngăm đen cất giọng, “Thần từ khi mười hai tuổi bay lượn trên bầu trời, vẫn luôn ngưỡng mộ long chủ oai phong, ước nguyện theo long chủ hạ phàm trấn áp, dẹp loạn Xi Vưu.

Khi nghe tin thượng đế chỉ hạ hoang đường, lệnh long chủ không cần phải về trời nữa. Ta đây thề sống chết đi theo long chủ, cũng sớm đoạn tuyệt ý nghĩ quay về thiên vực. Hiện giờ, vì long chủ trông coi hành cung, quyết không thay lòng đổi dạ, xin long chủ minh giám! !”

Sư Linh nhíu mi, nhẹ giọng quát lên: “Hình Kha, trước mặt long chủ, đừng vội làm càn!”

“Ta ——” giáp vệ Hình Kha đang muốn biện bạch, lại bị ánh mắt nghiêm khắc của Sư Linh làm đứng hình.

Thiên uy vô tình, mặc kệ chúng vệ bất bình sao đi nữa, cũng uống công. Nhưng mà long chủ vừa về, liền nói những lời này, chẳng lẽ không phải muốn long chủ không hờn giận?

Hình Kha giờ phút này vỡ lẽ ra, trong lòng không khỏi thấp thỏm bất an, không dám nói tiếp.

Ứng Long trên người mang cổ sát khí nhàn nhạt, chúng vệ biết long chủ nguôi giận, không khỏi cúi đầu nhìn bậc thềm dưới chân, không dám ngẩng đầu.

Nhưng mà Ứng Long trầm mặc một lát, sau đó chậm rãi nói: “Lời ấy cũng xác thực không sai. Thần tiên trên thiên cung, vốn là thích bài trừ dị kỷ [kẻ đối lập]. Long tộc ta không có căn cơ là thần tiên, không còn trong hàng tiên phẩm nữa, cũng là trong dự liệu bản tọa.”

Tạm ngừng giây lát, lại tiếp, “Hào Lăng ở đâu?”

“Có thuộc hạ!”

Vị giáp vệ thứ mười hai ngẩng đầu lên, nếu so sánh với mấy giáp vệ tướng mạo dũng mãnh tục tằng kia thì hần khác biệt, khuôn mặt che trong mũ giáp đó tuần tú khó gặp, chỉ là nhếch nhẹ môi mang theo một tia kiên nghị không dễ phát hiện, trong số chúng vệ, chỉ có hần một người sở hữu mái tóc dài hồng sắc.

Long chủ trở về, tất nhiên đại chiến đã bùng xuống. Giáp vệ ngày trước là những con rồng ưa thích bay lượn trong long tộc, ít nhiều đều hiểu rõ về chính trị, trông coi điện thờ ngàn năm, việc binh đao vẫn ẩn sâu chưa phát, hôm nay long chủ trở về, chúng vệ tất nhiên là bày trận địa sẵn sàng tiếp đón quân địch, tuy không nói ra miệng nhưng trong lòng đều rục rịch không thôi.

“Túy nguyệt hoàng nha...”

“...”

Chúng vệ nghe vậy hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên chẳng hiểu ý long chủ muốn nói là gì.

Ngay cả Hào Lăng cũng sững sốt không hiểu, túy nguyệt hoàng nha... Hình như là tên loại trà thiên giới mà long chủ thích nhất?

“Người đi chuẩn bị một chút.” Ứng Long đưa mắt trông về phía xa, nhìn về phía bầu trời phẳng lặng, bao la bên ngoài điện.

“Ít ngày nữa có khách quý vào cửa, bản tọa là chúa tể một phương, tự nhiên quét dọn giường chiếu đón chào, làm chủ nhà phải tận tình!”

11. Chương 10

triều khuẩn bắt tri hồi sóc dị, ngũ bách xuân lai ngũ bách thu

xuân đi thu đến năm lại năm,

năm trăm năm trải qua xuân, năm trăm năm lại đón thu.

Ba ngày mưa to, cuối cùng mây tan mưa tạnh, bầu trời lại quang đăng như trước.

Trên mặt đất rải rác đoạn cây, những nụ hoa rơi lá tả.

Nhưng mà trận mưa này cũng đủ cho dân chúng phía Nam vui vẻ, hạnh phúc biết bao, bọn họ sớm đã quen với ánh mặt trời chói chang nhô lên cao nay bỗng nhiên mưa to trút xuống, kéo dài mấy ngày không ngừng, khí trời thay đổi, mọi thứ trở nên thật sạch sẽ, đến mức hoa vừa nở đã vội rụng, nhưng người phương Nam cũng không để ý gì nhiều. Sáng sớm ra ngoài dọn dẹp mọi thứ, sau đó ai làm việc nấy, kiếm kế mưu sinh.

Chỉ có những trưởng lão trong vùng mới biết, mây mù ùn ùn kéo tới, gió lạnh vội phất qua, vạn năm qua giờ mới xuất hiện trở lại, cũng chính là Ứng Long vương rời khỏi thiên giới đã trở về rồi, bởi vậy người dân phương Nam tự xây miếu thờ Ứng Long vương, nhiều ngày qua đèn nhang thơm ngát, ở nơi này để bày tỏ sự biết ơn.

Trên trời cao, Thiên Xu ngồi trên lưng chim loan trông về phía xa trong núi, mơ hồ có thể thấy được cung điện rộng lớn nơi kia.

Phía Nam, chỗ ở của Ứng Long.

Nhớ lúc trước khi Xi Vưu làm loạn, Ứng Long được thượng đế phái xuống phàm trợ giúp Hiên Viên hoàng đế, tận lực hết sức rồi không được phép quay trở về, chỉ có thể yên lặng ngủ đông nơi đầm nước hoang vu phía Nam.

Vốn là long vương một phương, tự nhiên lại chịu ủy khuất như vậy.

Ứng Long ở phương Nam chọn một vùng đất xinh đẹp, khởi công xây dựng hành cung.

Thiên Xu mặc dù chưa từng tận mắt nhìn thấy, nhưng trong những lần tham gia yến hội tại dao trì có nghe các vị tiên nhân bàn luận qua. Nghe đồn, hành cung phía Nam của Ứng Long vương rực rỡ, lại hết sức xa hoa, so với thiên cung chỉ có hơn chứ không kém.

Hôm nay tận mắt nhìn thấy, tuy những lời nghe qua tai ít nhiều có điểm nói quá, nhưng nhìn thấy cung điện trang nghiêm hùng vĩ trước mặt, mặc dù thua so với Lăng Tiêu các lúc ẩn lúc hiện, vô cùng tôn quý, nhưng nơi này quả thật là uy nghi, hùng vĩ.

Bên ngoài điện, núi rừng xanh tươi bao phủ, trong núi tĩnh lặng, long khí phảng phất xung quanh bảo hộ muông thú trong rừng, sườn núi cây cỏ um tùm, cỏ linh chi dày đặc.

Thanh loan hạ cánh xuống trước cửa chính điện, Thiên Xu đưa mắt nhìn bằng hiệu phủ trên mình lớp nước sơn vàng chói lọi đề hai chữ “Nam ngự”, bút pháp cứng cáp, thể hiện ý tứ không chịu gò bó. Chữ viết có chút quen thuộc, chính xác là trong tòa yêu tháp đã từng gặp qua.

Bên trong điện rộng lớn, cơ hồ thật quá vắng vẻ, không có một tiếng động, Thiên Xu thu đường nhìn, cất bước đi vào.

Dẫm trên sàn lát xanh ngọc dưới mặt đất, cung điện đẹp đẽ quý giá trong đêm tỏa ra ánh sáng nhu hòa của ngọc, tuy an tĩnh nhưng lại có cảm giác tối tăm, ngột ngạt, mà Thiên Xu nhìn khung cảnh ... xa hoa này lại hoàn toàn không để ý tới, thẳng tắp đi vào sâu bên trong.

“Kẻ xông vào bảo điện phải chết! !”

Một tiếng chột quất chột vang lên, một đuôi rồng vàng óng canh vốn đang canh giữ trong trụ ngoài hành lang bỗng chốc gào thét vùng ra, hóa thành một giáp vệ trên tay cầm thanh giáo thép, không hỏi nguyên nhân, cứ lao thẳng đâm tới.

Thiên Xu nâng một tay lên đỡ lấy, trong hư không không nhìn thấy binh khí, nhưng bên tai lại truyền đến tiếng binh khí giao kích.

“Tê —— tê —— tê ——” một hồi kèn như muốn xé gió âm ỉ bên tai...hầu như ngay lúc đó, ba mũi tên nhọn lao nhanh khí thế không kịp bưng tai, trong không trung tạo thành ba đường thẳng hướng thẳng về phía kẻ địch.

Thiên Xu đầu cũng không ngoảnh lại, đẩy giáo ra, trở tay về phía sau đảo nhẹ qua, tức thì ba mũi tên gãy đứt, rơi xuống đất thanh âm giòn tan. Nhìn thì thật đơn giản, nhưng quả thật khiến cho giáp vệ long tộc ẩn mình bốn phía nhất thời bị lú lũi không thôi.

Những người bên ngoài chẳng phải hạng xoàng, đều là giáp vệ, bọn họ cũng không hề biết Hào Lăng vùng tên như sao sẹt, cho dù trước mặt có nhìn thấy hắc bản tên cũng không thể nào ngăn chặn kịp.

Người này cư nhiên dễ dàng đỡ mũi tên mà Hào Lăng bắn ở sau lưng, chỉ nhẹ nhàng vùng tay lại chặt đứt được! !

Binh khí của hắn rốt cuộc là cái gì? !

“Để cho ta tới! !” Một giọng nói như sấm rít gào từ trên trời giáng xuống, một giáp vệ long tộc vùng vẫy trường đao lên cao rồi đánh xuống, lực cánh tay mạnh mẽ như ngàn quân, hơn nữa thể tấn công uy lực kinh người, một đao này rơi xuống phía dưới, đến núi đá cũng vỡ vụn ra.

Thiên Xu nâng kiếm lên chắn, nghe thấy một tiếng “leng keng! !” Một tiếng nổ vang dội, trong không khí một cổ khí tức đang áp sát vào.

Một đòn này xác thực nghiêm trọng, đem hết toàn lực dốc ra, Thiên Xu mặc dù không tổn thương gì, nhưng sàn ngọc dưới chân thế nhưng lại chịu không nổi một đòn nghiêm trọng này, “Rầm ——” một tiếng, một ô vuông bằng đá lát ngọc dưới chân Thiên Xu vỡ vụn, người cũng thụt xuống hố.

Nhưng mà làm cho kẻ khác phải khiếp sợ chính là, trường binh trong tay Thiên Xu hiển nhiên không mấy may tổn hại, trái lại này nó lại cuốn phăng thanh trường đao được luyện bằng thép rồng kia! !

Lúc này dưới ánh sáng của viên ngọc bích, nhợt nhạt lướt qua vật trong tay hắn, một đạo lưu quang như có như không, nguyên lai là một thanh trường kiếm gần như trong suốt!

Kiếm này giản dị tự nhiên, cũng không có bất luận hoa văn trang sức xa hoa gì, chỉ là cái này là gì nha?

Binh khí, vốn là dùng để sát thương, cũng không phải là trang sức đeo bên hông.

“Người, người dùng loại binh khí gì? !”

Đứng một bên, Sư Linh đội trên đầu mũ khôi giáp che lấp đi hai mắt đang trợn trắng, trong lòng thầm mắng, Hình Kha cái kẻ vô si này, hiện tại không phải lúc mà ở đó tra cứu binh khí a? !

Lòng vừa động, một cổ sát ý đập vào mặt.

Thanh y nam tử lúc này bước ra khỏi khối gạch vỡ nứt, đứng ở trên mặt đất bằng phẳng, thương bào không có gió mà lại phát phối, trong mắt phượng hiện lên sát ý cường thịnh, ngay cả Sư Linh, Hình Kha từ khi là con rồng tung tăng bay lượn trên không cho đến lúc hóa thân thành giáp sĩ đến giờ, cũng bị cổ sát khí này làm cho khiếp sợ không thôi, không dám lại gần.

Sư Linh ngạc nhiên không hiểu, tiên nhân trên thiên giới đều chính là tu thân dưỡng tính, nhưng nếu không có thân kinh bách chiến giết chóc vô số, làm sao có thể sở hữu cổ sát khí giống như thế này? !

Người này phảng phất chỉ là nhẹ dịch chuyển, Sư Linh cảm thấy cổ họng mát lạnh, chỗ khôi giáp nơi yết hầu thỉnh thoảng đã bị trường kiếm kề cận, huyền thiết giáp dày vô cùng, ở trước mặt Thiên Xu cùng với Bàn Cổ trong tay hắn, lại hết như khối đậu hũ mềm.

“Tránh ra.”

Sư Linh thần sắc đông lạnh, bên dưới mũ giáp, trong nháy mắt con người xanh lam như kết băng vạn năm.

“Khó mà nghe theo lệnh.”

Hắn coi nhẹ thần binh lợi kiếm để tại yết hầu như muốn đâm sâu vào, giáo chĩa xuống đất, tựa như truyền tin, hai bên sườn lập tức vang lên một trận đất có trật tự lay động, mười một giáp vệ còn lại dốc toàn bộ lực lượng, bao quanh vây khốn Thiên Xu.

Đao hướng lên trời, như cung lên dây, kích trái phải tập kích, thương chĩa xuống đất.

Khác ở chỗ mới vừa rồi từng người tập kích tán loạn, mười hai giáp vệ hiển nhiên đã được huấn luyện từ xưa, mỗi người một vị trí bổ sung, bù đắp cho nhau, trong mơ hồ hình thành trận pháp, như thiên la địa võng, kín kẽ.

Sư Linh vẻ mặt dứt khoát, tựa như sinh tử trước mặt không là gì, trong mắt kiên định như cũ.

Thiên Xu phi thường khẳng định, lúc này nếu muốn vào bên trong điện, cần phải bước qua mười hai thi thể giáp vệ long tộc này.

Tham Lang tinh quân mặc dù diệt yêu vô số, nhưng kỳ thực bản thân cũng không thích giết chóc, trước mặt những ... giáp vệ long tộc này mặc dù ngăn cản hắn, nhưng rốt cuộc cũng là vì tận trung với cương vị công tác, cũng không có làm sai.

Thiên Xu nhẹ nhún mi, thu trường kiếm trong tay.

Mặc dù nhìn không thấy kiếm phong, Sư Linh có cảm giác thanh kiếm nơi cổ họng đã tiêu thất. Chưa kịp thả lỏng, chợt trước mặt xuất hiện một cổ kinh phong, lấy Thiên Xu làm trung tâm, một cổ kinh lực đột ngột từ mặt đất mọc lên, dường như chặn trước mười hai giáp vệ, mặc cho bọn họ vượt trội hơn người, trong thời gian ngắn cũng không có biện pháp chống lại, đều bị bức lùi phía sau mấy bước.

“Ứng Long vương! !”

Thanh âm trầm ổn, hơi thấp, phảng phất bị mở rộng vô hạn, như hồi chuông lớn đình tai nhức óc, hiển nhiên mang theo một tia không hề khoan nhượng.

“Nếu đây là đạo đãi khách của ngươi, xin thứ cho bản quân cáo lỗi, không theo cùng được! !”

“Ha ha... Tham Lang tinh quân khẩn cấp như vậy, thực sự là ngoài ý muốn của bản tọa!”

So với tình hình gương cung bạt kiếm, cái này tuyệt nhiên bất đồng, thanh âm mang theo ý tứ trêu chọc nhất thời vang lên, thân ảnh huyền bào xuất hiện ở chỗ sâu bên trong điện, như tường đồng vách sắt chặn đường, mười hai giáp vệ hai bên đều trái phải tránh ra, khom lưng hành lễ.

Hắn nhìn lướt qua chúng vệ đằng đằng sát khí đích, đạm nhiên trách nói: ” Khách quý vào cửa, các người lại dùng binh đao chào đón, thực sự vô lễ!”

“Long chủ thứ tội!” Chúng vệ song song quỳ gối bên dưới, khôi giáp ‘tạch tạch’, động tác này càng không có sai biệt, khí thế bức người.

Ứng Long nhưng không để ý tới chúng giáp vệ đang quỳ, nói: “Mong rằng Tham Lang tinh quân thông cảm!” Chỉ tiếc trong lời nói thiếu ý tứ ấy nấy, thực sự khó thuyết phục cho người ta, một tia thành ý cũng không có.

Thiên Xu mắt lạnh lẽo thu vào mắt, trong lòng tự nhiên sớm có chuẩn bị.

Chúng giáp vệ hóa thân rồng bay lên, khí thế mới vừa rồi lâm trận ngăn địch, có thể thấy được kỷ luật nghiêm minh, cũng không phải là đám ô hợp. Huấn luyện như vậy tố chất căn bản là vệ sĩ, nếu không phải do Ứng Long bày mưu đặt kế, sao lại tự ý hành động?

Trò khôi hài kết thúc, Ứng Long thần nhiên cười, nâng tay vẫy vẫy lệnh cho chúng vệ lui xuống.

Giáp vệ chợt nghe lệnh, thu binh khí lui sang trái phải hai bên .

Đại diện rộng lớn, chỉ còn lại Ứng Long với Tham Lang tinh quân, an tĩnh không ít.

Ứng Long ung dung quan sát Thiên Xu chỉ chốc lát, cười nói: “Nhiều ngày không gặp, tinh quân nhưng thật ra gầy đi không ít.” Nói lời như vậy tựa như hai người sớm đã có giao tình, khác hẳn thực tế hai bên đối lập, binh đao gặp đối thủ.

Thiên Xu im lặng.

Nói đến thật châm chọc, vị thần tiên này trong thiên cung đúng là kẻ đứng đầu trong tam sát Tham Lang khiến hầu hết các tinh quân nhượng bộ lui binh, rất sợ bắt chuyện hắn, sợ bị huyết tinh, sát tinh trên người phá hủy đi công sức tu đạo. Ngược lại yêu để nghịch long này, kẻ địch trong trời đất lại không thêm để ý tới thân thể nhiệm huyết tinh của hắn.

“Việc này không nhọc Long vương quan tâm.”

Đối phương lãnh đạm, Ứng Long bất quá cho rằng chính là ngang bướng, trái lại cười nói: ” Vùng đất phía Nam cách Côn Lôn vạn dặm, vốn nghĩ rằng tinh quân ít nhất hôm trăng rằm mới có thể ghé qua, bản tọa chân trước chưa dứt, tinh quân liền giá lâm, thực là làm cho bản tọa cảm thấy ngoài ý muốn!” Ngụ ý, chính là trêu chọc Thiên Xu khẩn cấp muốn nhìn thấy hắn như vậy.

Nếu đổi lại là tiên nhân khác bị trêu chọc như vậy, lúc này chỉ sợ là nổi trận lôi đình, nhưng mà Thiên Xu vẫn như cũ bình tĩnh lạnh lùng, không bị lời nói khiêu khích này ảnh hưởng, giống như núi cao vô tình, người cứ mặc kệ cho cuồng phong gió quét, trời mưa to, không chút mảy may.

“Bản quân vì bảo châu kim ngao mà đến.”

Ứng Long nhếch mi: “Tinh quân quả nhiên rất không thú vị. Bản tọa nếu đồng ý tặng bảo châu kim ngao, tự nhiên sẽ không đổi ý. Bất quá tinh quân đường xa đến, bản tọa nếu ngay cả trà cũng không mời, nếu truyền đi ra ngoài, thật khiến cho người khác chê cười bản tọa đãi khách không chu toàn.”

Hắn làm một tư thế mời, “Chẳng hay tinh quân có thể hoàn thành tâm nguyện này?”

Nói xong cũng không để ý tới đối phương có đồng ý hay không nhận lời, xoay người đi vào trong điện.

Thiên Xu mặc dù chẳng biết hắn lại lôi ra chủ ý gì, cũng không do dự, đuổi theo phía sau.

So với chính điện rộng lớn khí thế, lầu các bên trong mang theo vài phần đáng dấp vùng sông nước xinh đẹp Lĩnh Nam.

Đình dựa vào núi mà tạo, trật tự rõ ràng, thoáng đảng tao nhã, có hồ nước chảy róc rách, theo hành lang đi vượt qua, cửa sổ lớn để trống, bức hoành bình phong, kiến trúc thật lí thú kỳ diệu, ở giữa nơi này không khỏi khiến cho kẻ khác vui vẻ thoải mái, cảm giác như đang du ngoạn.

Một gốc cây hoa quế cực đại không gì sánh được, dưới tàng cây có một chiếc ghế dựa làm từ rễ cây, trên bàn vừa có một người thay khay trà, làn khói xanh nhẹ nhàng lượn lờ, hương trà thơm ngát. Hai bên trái phải có một hồ nước trong suốt, bên trong thả cá chép rất xinh đẹp, mập mạp to dài, xem ra chỉ vài ngày nữa liền có thể vượt long môn, hóa thành rồng.

Ứng Long ngồi xuống, rót một chén đầy, ngón tay nhẹ lướt, đưa đến trước mặt Thiên Xu bên cạnh bàn.

Thiên Xu nhìn hẩn một cái, cũng ngồi xuống, nhắm nhá tách trà.

Loại trà này vừa nhìn liền biết nhất định không phải phàm vật, màu sắc nước trà xanh trong suốt lại sáng sủa, hương khí tao nhã kéo dài.

“Túy nguyệt hoàng nha?”

Núi Bồng Lai có túy nguyệt phong, đỉnh núi có hoàng nha, đun lên uống, một tách kéo dài tuổi thọ, hai tách trường sinh bất lão, ba tách mọc cánh thành tiên, phi tiên.

Chỉ là trà này năm trăm năm mới có một, ngàn năm mới hóa xanh ngọc bích, cho dù là tiên gia bình thường cũng khó mà có cơ hội uống một chén. Mà Thiên Xu nhận được vật ấy, tất nhiên là bởi vì thiên quân từng ban cho hẩn, mà hẩn...

Suy nghĩ liền bay về chuyện khi xưa, khi Cự Môn tinh quân trong điện ngồi trước bình trà ngàn năm trước, nay đã nguội lạnh, Thiên Xu không khỏi tay nâng chén, uống một ngụm, nước trà ấm áp, thơm ngon đi vào họng, say mê quần quýt, sau đó quyện vào đầu lưỡi mang theo chút vị đắng chát.

Trà phải uống khi nóng, lúc lạnh thì... trong ngọt có đắng.

“Thế nào? Trà này chẳng lẽ không hợp khẩu vị tinh quân?” Ứng Long mắt sáng như đuốc, không bỏ qua tia sáng chợt lóe vụt qua trong mắt Thiên Xu, không khỏi càng nghiền ngẫm, rốt cuộc duyên cớ nào khiến cho nam tử so với biển Bắc minh còn lạnh băng hơn, cứng rắn như thế trong nháy mắt lại động dung?

Nhưng mà Thiên Xu có khả năng kiềm chế cảm xúc hơn người, trong nháy mắt đã đè nén quyết tâm, lúc đó hiện lên một tia u sầu.

Buông chén trà, thản nhiên nói: “Không. Trà đúng là loại trà thượng hạng.” Chỉ là thật không ngờ, chỉ trong một ngày đêm, lại càng nghịch long khiến cho chúng tiên trên khắp chín tầng mây đau đầu đau não không thôi này mặt đối mặt, cùng ngồi một chỗ, bình tĩnh uống một ly trà.

“Đây là tự nhiên.” Ứng Long cũng không ý truy vấn.

“Tốt xấu gì bản tọa cũng từng là thần tướng của thượng đế.” Hẩn nhìn Thiên Xu liếc mắt. “Nói vậy tinh quân cũng hiểu biết, thượng đế đúng là đối với những vị thần có công, từ trước đến nay rất hào phóng.”

Thiên Xu trong lòng khẽ động: “Chẳng lẽ vì người ra lệnh, khiến cho Long vương không còn có thể trở về thiên giới nữa mà sinh ra oán hận, vì vậy nghịch thiên?”

Ứng Long đang muốn châm trà, tay chợt ngừng lại, phảng phất như nghe được một chuyện cực kỳ buồn cười, phát ra từng trận cười, vang dội khắp núi rừng, len lỏi quanh quần đình viện.

Một lát mới dừng lại được tiếng cười, nhưng mà ý cười đã trở nên mờ ảo, trong mắt mơ hồ dẫn theo một chút trào phúng.

“Năm mốc không mọc chỗ sáng sủa, để nhũ chẳng biết xuân thu.” Ứng Long đưa tới trước mặt một chén trà, ngửi hương đã biết là trà quý.

“Con người trông ngóng xuân thu hàng năm, tất nhiên tuổi thọ ngày ngày trôi qua, đau khổ đến nhường nào, trong mắt năm trăm năm trải qua xuân, năm trăm năm lại đón thu.”

“...” Thiên Xu ánh mắt sâu thẳm.

“Thiên cung chín tầng mây bao phủ, nơi đó tiên nhân tồn ngàn năm đắc đạo, tự nhiên là thần vực không thể leo cao. Trong mắt bản tọa, bất quá cũng chỉ là một nhà giam để gột giữa ngọc thô. Là nơi bị quần chế, tốt hơn là nên rời đi.”

Nước trà trong miệng bình nhỏ giọt, rơi vào chén, làn sóng lay động.

“Điều bản tọa muốn cũng không phải là thần phục dưới thiên quy, thỏa hiệp trong khuôn để đạt được tự do.”

12. Chương 11

lục trứ đối bác tầm nhất vấn, thiên mệnh thực quy cục trung tàng

« sáu nước hỏi một chuyện, nước cờ ẩn thiên mệnh »

Lúc này một giáp vệ bay lượn tới, trong tay cầm một hộp gỗ đàn hương dâng lên cho Ứng Long.

Ứng Long tiếp nhận vật ấy, chẳng hề để ý đặt trên bàn.

Tuy có cái hộp gỗ che phủ, nhưng bên trong tỏa ra tiên linh khí, nói vậy vật chứa bên trong hộp chính là bảo châu kim ngao.

Thiên Xu thật không có ngờ tới hần lại đơn giản tặng bảo châu trên người như thế.

Dù sao hần cùng với y là địch không phải bằng hữu, hưởng chỉ hai nghìn năm nhốt hần trong tỏa yêu tháp, còn có không lâu trước kia dùng biện pháp mạnh bắt nghịch long lân, nói thật cho dù ai cũng sẽ không thể cho sắc mặt hoà nhã như thế được.

Hơn nữa, vị thần Long thượng cổ này cũng không phải là người khoan hồng độ lượng, không tính toán thù cũ.

Long tộc, luôn luôn là loài có thù tất báo. (anh nghi oan cho người tốt đó. Thiên giới có mấy ai tốt J)

Nghe thấy Ứng Long hỏi: “Chẳng hay tinh quân có hay lai lịch của bảo châu kim ngao?”

Thiên Xu gật đầu: “Có nghe qua.”

Kim ngao vốn là linh thú trong biển, thân hình cực kỳ to lớn không gì sánh được, nhưng mà hành động lại chậm chạp, trăm năm mới đi được một thước, lúc xưa tiên nhân thượng cổ từng nuôi kim ngao trong biển tiên sơn, mặc dù sóng biển cuộn cuộn mà tiên sơn vẫn bất động như cũ.

Sau đó lại không biết vì sao, kim Ngao cùng Ly tộc nghịch phản, xâm phạm long tộc, hải vực một hồi tưởi trong máu tanh giết chóc, cuối cùng long tộc giành thắng lợi mà Ngao, Ly hai tộc bị diệt.

Lúc đó kim ngao trong tộc sở hữu một viên bảo châu, pháp lực vô biên, có vật này trong tay thể mạnh như nước. Ngày trước đánh một trận, kim ngao cuối cùng cũng sử dụng viên ngọc này, nhưng cuối cùng toàn bộ lực lượng hầu như bị long tộc diệt sạch, sau đó Đông Hải long quân không tiếc một mình đi vào nguy hiểm, trong tay bộ tộc kim Ngao đoạt đi bảo châu, long tộc đại thắng.

Bảo châu này vốn trong tay của Đông Hải long cung, lại không biết vì sao rơi vào tay Ứng Long.

“Bảo châu ở bên trong điện của bản tọa cũng không có tác dụng gì, nếu tinh quân thích, bản tọa dĩ nhiên vui lòng tặng người viên bảo châu này. Chỉ là tiện tay mà tặng thôi, miễn cưỡng không thú vị.”

Thiên Xu nghe thấy đã hiểu rõ, chỉ là không nói, chờ hần tiếp lời.

“Sư Linh.” Ứng Long quay đầu phân phó “Người đi lấy bàn cờ qua đây, bản tọa muốn cùng tinh quân thử một ván.”

“Tuân mệnh.”

“Nếu tinh quân thắng, bảo châu tự nhiên hai tay dâng tặng. Nếu là thua, bảo châu vẫn tặng tinh quân.”

Thiên Xu nhếch hàng lông mày.

Ứng Long cười nhìn Sư Linh mang tới bàn cờ, sắp xếp trên bàn, chậm rãi rồi nói tiếp: “Nếu là bản tọa may mắn thắng, chỉ muốn hỏi một vấn đề, mà tinh quân thành thực đáp, không được có chút giấu diếm. Tinh quân nghĩ như thế nào?”

“...”

“Chẳng lẽ tinh quân tính toán giống như lần trước vậy, mạnh mẽ cường đoạt? Cung điện bản tọa mấy nghìn năm qua chưa từng xoay chuyển, thật không biết nguyên lai thần tiên trên thiên giới dĩ nhiên trở nên ngang ngược như vậy.”

Ứng Long biểu tình lạnh nhạt không dấu vết, dù chưa ép buộc đối phương, nhưng mà trong lời nói kín đáo không hề hở, đủ để cho người không thể từ chối.

Thiên Xu trong lòng khẽ động, lúc trước ra tay bóc vảy nghịch long chính là bất đắc dĩ, hôm nay nghĩ lại ít nhiều có chút không nói đạo lý. Vì vậy nhẹ gạt đầu, chấp nhận.

Bàn cờ bày ra, luật đi sáu nước.

Trong sáu nước đi, cả năm nước đều lỏng lẻo, một nước mạo hiểm, thời gian trôi qua ván cờ thật ổn định, hai bên ngang nhau, ăn thua từng nước, có thể điều binh khiển tướng, nhanh nhẹn, quyết phân thắng bại.

Thiên Xu nước trắng, mà Ứng Long quân đen.

Sáu nước đi của tiên gia, trên chín tầng trời, người lão luyện nhất trong đó đại biểu trong là thất nguyên tinh tự nhiên chính là Văn Khúc tinh quân Thiên Quyền.

Cuộc thứ nhất, quân đen trận pháp huyền diệu, đột nhiên tản ra, nhưng mà nếu xem xét tỉ mỉ, bên trong ván cờ nguy cơ bốn phía, chỉ sợ nước trắng một bước cũng không thể động, liền thua.

Quân trắng cố ý bày bố mê trận nước đen, lúc đầu thế như chẻ tre, sau đó dần dần trở nên sắc bén, trước mắt trận pháp biến ảo, thẳng đảo Hoàng Long.

Sáu nước kỳ ảo khéo léo, muốn thắng then chốt là phải có sự phối hợp, điều binh khiển tướng mục đích chặn đầu đối phương, trong lúc quyết định, là do bày bố trận chứ không phải ngẫu nhiên.

Ứng Long cười khẽ, có vẻ suy tư: “Thường nghe xem nước cờ như nhìn một người, xem ra xác thực như vậy. Nước đi của tinh quân, tàn nhẫn không lưu tình, chỉ là như vậy... Lại có vẻ không thú vị.”

Thiên Xu bình đạm nhìn bàn cờ, vẫn chưa ngắt đầu: “Thắng bại, không nói đến thú vị.”

“Tinh quân lời ấy sai rồi. Tuy rằng kết cục đã định là thắng hoặc bại, thưởng thức rồi dẫn đến cục diện, vốn là một quá trình tương đối thú vị. Nếu mà bỏ qua mà lại quyết thắng, sẽ trở nên tẻ nhạt vô vị.”

Người kia trong lúc nói chuyện, quân trắng thừa thế phá vỡ trận địa quân địch, tiến quân thần tốc, mắt thấy sẽ tiêu diệt nước đen.

“Bản quân không thể lĩnh hội được ý này.”

Nước đen nguy hiểm vây trùng trước mặt mà Ứng Long thế nhưng không chút hoảng loạn nào, vẫn như cũ nhàn nhã điều khiển bên đen.

Trên bàn cờ, trận pháp nước đen huyền diệu, bí hiểm, quân trắng thế như chẻ tre. Hai bên áp sát sớm chiều, ván cờ xơ xác tiêu điều trở nên dằng dặc. Ngay cả Sư Linh đứng một bên hầu hạ cũng bị quân hai bên bàn cờ giao chiến khí thế gấp gáp làm cho khiếp sợ không thôi, hai mắt nhìn gắt gao, không tự chủ được xiết chặt nắm tay.

Quân trắng cùng lúc vây quét nước đen, mắt thấy thắng bại trước mắt, Ứng Long vẫn ung dung như trước.

“Bản tọa thu hồi lời lúc đầu, cùng tinh quân đánh cờ, kỳ thực tương đối thú vị.” Hắn lại đi một nước, nhưng mà lúc này xem ra nước đen nguy ngập trước mặt.

“Long vương khen nhầm.” Đối phương tán thưởng, Thiên Xu ngoảnh mặt làm ngơ, vẫn như cũ xem xét ván cờ, điều khiển quân trắng dời bước, nuốt quân địch.

“Bản quân chỉ biết đạt được thắng lợi, nếu có người ngăn cản...” Hai ngón tay kẹp lấy quân trắng đẩy khỏi bàn cờ “Giết.” Tiếng nói vừa dứt, kinh lực vung ra quân cờ bằng ngọc tuyệt mỹ “Ba ——” một tiếng giòn tan, lập tức hóa thành tro bụi.

Ngữ khí lạnh lẽo, xơ xác tiêu điều, mơ hồ mang ý tứ uy hiếp, nhưng mà Ứng Long trái lại hứng thú càng đậm.

“Lời này nghe ra, không biết tinh quân có ý tứ gì nha?”

Thiên Xu lúc này mới ngẩng đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn về phía Ứng Long: “Long vương nguyện trợ giúp tìm châu, trong lòng bản quân tự nhiên vô cùng cảm kích. Nhưng nếu là trong lòng có tâm tư cản trở, liền xin thứ cho bản quân thu hồi. Kiểm trong tay bản quân bảo hộ chính là thiên mệnh.”

Sát khí không chút nào che giấu lạnh thấu xương, giáp vệ long tộc một bên há có thể tha thứ cho người khác uy hiếp long chủ? !

“Lớn mật! !” Sư Linh cũng không chút nào che giấu, vỗ bội đao bên hông, đao sẽ ra khỏi vỏ!

Hàn quang chói mắt, mũi đao vừa tiếp xúc đã bị đứt đoạn, đã bị cản lại.

Ứng Long nhẹ quay đầu lại, chỉ là xoay tay lại nhẹ nhàng nắm chuôi đao, chậm rãi đẩy đao vào trong vỏ, khiến thần kinh người ta buột chặt như dây cung căng.

“Số trời khó liệu, thế sự như ván cờ. Chưa tới hồi kết, thắng bại chưa biết?”

Bại cục trước mắt, hân vận bình tĩnh như cũ .

Bình tĩnh, ung dung quân đen đi từng nước một, lùi trở lại. Quân trắng không lưu tình chút nào nuốt từng quân, sáu nước mất hai vốn là nguy ngập, nhưng mà khi quân tan tiêu tán trái lại mở ra một ... ý tưởng khác! Mặc dù mất hai quân, nhưng nét mặt Ứng Long nhẹ hiện ý tiếc hận, quân cờ trong tay hắn từ trước đến nay lưu được thì bỏ được.

Vốn trước đó quân đen bị bốn phía vây khốn, mà từ bao giờ chúng bắt đầu tiến công, dĩ nhiên khí thế sánh với vạn quân, hoàn toàn không để ý sinh tử điên cuồng vỗ tới.

Quân trắng mặc dù bị đả kích, trận pháp hơi loạn nhưng vẫn là ứng đối như thường.

Hai người trong lúc đó sinh tử chỉ trong chớp mắt, từ bàn cờ như vang lên tiếng kêu của hạc.

Lúc này Thiên Xu trong tay cầm quân cờ, Ứng Long khước miệng xuất hiện một độ cung kỳ diệu, bỗng nhiên thân thủ khoát lên trên tay Thiên Xu, hơi nhào người lại gần. [oa ~^^]

Thiên Xu nhìn về phía Ứng Long, trong lòng hiện lên tia nghi hoặc.

“Tinh quân chẳng lẽ không hiểu kỳ bản tọa nếu thắng, muốn hỏi vấn đề gì?” Ứng Long nói xong, tay phát nhẹ một cái, áo bào xẹt qua bàn mặt, nhưng thấy trên bàn cờ, bạch tử như tinh lóe ra quang hoa, đột nhiên mất thấy dịch chuyển, tạo thành hình dạng sao bắc đẩu!

Lúc này quân đen lung lơi ra từng đợt, từ từ hóa thành hình dạng con rắn, xoay quanh bốn phía bắc đẩu .

Trên bàn cờ tình thế đã rõ ràng, sáu quân trắng mặc dù chiếm ưu thế, nhưng mà nếu liều lĩnh công kích quân đen, mặc dù chắc thắng nhưng nếu không tấn công quân đen trước chắc chắn nguy.

Tuy biết đối phương mê hoặc lòng người, nhưng trong lòng Thiên Xu không khỏi chấn động.

“Nếu chỗ thiên mệnh, muốn lục tinh cùng chết ...” Ứng Long lúc này buông tay ra, trở lại chỗ ngồi, “Người bỏ được sao

“Ba ——” Quân đen bị Thiên Xu nắm chặt, rõ ràng bị vỡ.

Thiếu một quân, ván cờ tự nhiên cũng sẽ không thể tiếp tục.

Ứng Long trong nháy mắt cười khê, trên bàn cờ đâu còn có mũi nhọn bắc đẩu tinh ? Vẫn như cũ đúng là ván cờ lúc trước nằm yên lặng trên bàn cờ.

Thắng bại chưa phân, Ứng Long nhưng vẫn đem hộp gỗ đàn hương lên trước mặt Thiên Xu: “Bản tọa đã nói vấn đề, cũng đã có đáp án. Kim ngao bảo châu, tự nhiên đúng hẹn tặng tinh quân.”

Thiên Xu vẫn chưa lập tức nhận lấy, ánh mắt thế nhưng vẫn dừng lại trên ván cờ bày bố thất tinh, có chút suy nghĩ.

Ứng Long cũng không giục, quay đầu lại cùng thống lĩnh giáp vệ bắt quả đứng một bên quan sát ván cờ, thế nhưng hồn vía bay mất.

“Sư Linh.”

Một tiếng phân phó, cuối cùng cũng gọi hồn của giáp vệ trở về.

“Có thuộc hạ.”

“Tinh quân đường xa mà đến, không mời một chén nước trà xanh thật quá keo kiệt, phân phó xuống phía dưới, chuẩn bị một ít điểm tâm ngọt đưa lên đình phía Nam.”

“Không cần phiền phức.”

Ứng Long nghe tiếng quay đầu lại, nam tử mới vừa rồi rõ ràng buồn vô cớ, lúc này mắt sáng như đuốc, dĩ nhiên không có một tia dao động. Mặc dù sớm biết Tham Lang tinh quân tự chế [kiềm chế] hơn người, nhưng mà thời gian hồi phục thật mau lẹ nha, kỳ thực ý chí trong lòng thật quá vững vàng làm hắn không khỏi thầm khen một tiếng.

Thiên Xu mở hộp gỗ, một tầng ánh vàng chói sáng hắt ra, chùm ánh sáng chiếu lên cao, tỏa sáng toàn bộ sườn núi, nhưng thấy bên trong hộp một viên ngọc châu ánh vàng lơ lửng giữa không trung, xoay tròn cuộn cuộn, roi sợi xung quanh. Trong núi gió lúc này đột nhiên bất động, nước chảy ngược chiều, núi cao hình như có cảm giác như xoay mình hơi chấn động.

Thiên Xu nhíu vùng lông mày xung quanh: “Ứng Long vương, đây là ý gì?” Chỉ thấy hắn trở tay, đê bảo châu chói mắt xuống dưới, nhưng viên châu này cũng không phải hình dạng tầm thường, mà là một vật cầu hình tinh xảo đặc sắc nhưng rỗng, hiển nhiên viên châu này cũng không hoàn chỉnh.

Ứng Long sớm đã có dự liệu, vội đáp: “Bảo châu kim ngao vốn bên ngoài có lớp ngọc trai, ngày trước Đông Hải long vương mang về bắt quả chỉ là lớp bên ngoài mà thôi.”

Ứng Long giao ra đây chính là bảo châu mặc dù không hoàn chỉnh, nhưng cuối cùng cũng không hề lừa gạt, Thiên Xu cũng không thể hỏi tội, hắn nhìn viên châu bên trong hộp gỗ chạm vào trống rỗng, vất vả muốn có kim ngao bảo châu, bắt quả chỉ là một lớp ngoài, dĩ nhiên núi cao cũng phải chấn động, gió ngừng nước nghịch dòng, nếu hợp lại cùng nội châu, pháp lực thực sự khó có thể đánh giá. Thảo nào ngày trước, kim ngao có khả năng dùng châu lực chống lại long tộc.

Chỉ là nội châu, hôm nay ở đâu?

Ứng Long tự nhiên nhìn thấu tâm tư đối phương: “Nội châu hôm nay ở trong núi Bắc hải.”

Bắc hải có đảo nhỏ, có thần mặt người thân điều, hai thanh xà, giẫm lên hai xích xà, tên Ngu Cương, có thể làm dậy lên gió tây bắc, lan truyền ôn dịch. Ngu Cương này vốn là cổ thần tự do ngoài tam giới, cũng không thuộc vào phạm vi cai quản của thiên đình, không hay lui tới với thống lĩnh Thủy tộc Long tộc Đông Hải, an phận ở một góc. Kỳ thực cũng không phải là thiện thần, thường ngày cũng không đại ác, nên thiên đình cũng không quan tâm.

Thiên Xu trầm ngâm, trong lòng đã có dự tính.

Ứng Long thanh âm vang lên.

“Tinh quân định ghé qua Bắc hải?”

Thế cuộc nguyên lai ngay từ đầu không phải nằm ở trên bàn cờ.

13. Chương 12

thần binh cuồng sâu phong mang lộ, kiền khôn chấn đặng phong vân động

«thần binh đột nhiên thức tỉnh, Càn Khôn biến đổi khôn lường»

”Bảo châu kim ngao là do bản tọa đề cập trước, tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn, không cần để ý. Dù sao Ngu Cương cùng bản tọa cũng có vài phần giao tình, quảng đường đi tới Bắc Hải, bản tọa nguyện bồi tinh quân một chuyến.”

Mang tặng không bảo châu trên đời này đã là chuyện khó đoán trước, ai cũng hiểu được không nên chiêu gọi phiền phức đến, không phải sao?!

Thiên Xu không chút do dự cự tuyệt: “Ý tốt của Long vương, bản quân ghi nhận trong lòng. Long vương hãy ở lại nam ngự hành cung, đợi tin tức tương đối thỏa đáng.”

Tựa hồ sớm đoán được đối phương sẽ không đáp ứng, khoe miệng Ứng Long nhắc lên một mặt tiểu ý mang theo tà khí: “Tinh quân nếu lúc đó rời đi, chẳng lẽ không lo lắng bản tọa lợi dụng thời cơ gây loạn cho thế gian?”

“Sở dĩ bản quân là mời Long vương —— lưu tại Nam ngự cung.”

Một chữ lại một chữ được nhấn mạnh, mang theo ý tứ cương bức không cho phép chống cự.

Ứng Long nghe vậy, con ngươi vàng sâu thẳm: “Tinh quân đến đây cũng không phải là chỉ vì bảo châu kim ngao.”

“Cũng là vì long vương mà đến.”

Thiên Xu chậm rãi đứng lên, sát ý bức người lúc này không hề che giấu, mắt phượng nhìn chăm chú trên người Ứng Long, quan sát từ trên xuống dưới như vị thần thượng cổ trên cao ngóng nhìn sinh linh bé nhỏ: “Tòa yêu tháp nếu lưu không được Long vương, như vậy thiên hạ tuy lớn dĩ nhiên tìm không được nơi long vương lưu lại.”

Ứng Long dù chưa ly khai ghế ngồi, nhưng trên người yêu khí nhẹ nhàng toát ra, cái đuôi rồng ở trên không đang dương nanh múa vuốt.

Nhưng mà, dáng vẻ vẫn tươi cười như trước.

“Trong trường hợp đó, ý tứ của tinh quân là?”

“Không thể dung, tức là không thể sống.”

Tiếng nói vừa dứt, trong không khí hai cổ lực cường đại song song va chạm, tiên khí như một đạo chấn thật lớn không gì sánh được nhốt tất cả mọi thứ, mà con rồng kia đang lượn vòng gào thét dương nanh múa vuốt.

Bàn cờ ngọc thạch giữa hai người đầu thế nào chịu được hai cổ cường lực hủy diệt cùng lúc như thế, lúc này hóa thành lớp vụn gỗ mục cùng đá vụn lổm chổm.

Mặt đất xuất hiện hố sâu có thể chứa một người trưởng thành, cuồng phong bốn phía, lan rộng trong vòng mười trượng, ngay cả khu vườn xinh đẹp bị lực lượng vô hình phá hủy không còn gì.

Sư Linh một bên hầu hạ cũng bất ngờ không kịp phòng bị, lúc này bị nhắc lên, bay xa hơn mười trượng. May mà hắn động tác nhanh nhẹn, giữa không trung xoay người hạ xuống, đáp xuống đất ổn định thân hình.

Lúc này một lốc xoáy từ bên chân Thiên Xu dựng lên, ống tay áo bên phải vì ngược hướng gió mà dương cao lên, binh khí vô hình vẫn ẩn giấu rốt cục cũng xuất hiện ra hình dáng thật.

Bàn Cổ! Thần binh thượng cổ, thần binh không câu nệ hình dáng, dù trường hay đoản, là kiếm hay đao, ở trên tay Tham Lang sát tinh, hôm nay đúng một thanh giản dị tự nhiên, nhưng trường kiếm hàn phong rét lạnh. Nghìn năm qua, Tham Lang nắm trong tay tính mạng biết bao yêu ma, lục yêu vô số, Bàn Cổ mặc

dù vẫn như cũ trong suốt không lấm bụi, không thấy vết máu, nhưng mà trong mơ hồ lộ ra một cổ sát khí khiến người ta sởn tóc gáy.

“Tinh quân muốn bản tọa giam mình trong nam ngự hành cung, dùng như nhà tù?”

“Không sai.”

Ứng Long nghe vậy cười khê: “Chỉ sợ, điều không dễ dàng rồi?”

Đột nhiên từ bên sườn, hai đạo hàn quang phá ra, lượn vòng trên khoảng không, nhìn chăm chú, dường như hai vầng sáng như trăng rằm hạ xuống che chở bên người Ứng Long.

Huyền hoàng Càn Khôn! Thuở trước, khai thiên tích địa thiên thần duy nhất biến thành vật, một cực là dương, nhất cực là âm. Yên lặng ngàn năm, thế nhưng lại có một cơ hội tận mắt nhìn thấy thể thần binh thượng cổ, bộc lộ tài năng. Không cần ra lệnh dĩ nhiên tự mình xuất trận, trong lòng hăng hái, lượn vòng trên không, thỉnh linh hạ xuống đất mặt, bắt tri bắt giác tảng đá khét ra hai hố sâu vùi lấp cát, chỉ sợ có người cạnh kề tất thấy sẽ cảm nhận được nỗi đau của việc xéo da rút thịt.

Thần binh liên tiếp hiện hình, vốn đình viện trước đó bị hủy hoại thảm bại vô cùng, nay hai người làm cho trong lúc đó lơ lửng hư không tia lửa bắn ra bốn phía, đình các như bị toát ra.

Thần binh hiện linh, tự nhiên nhận biết đối thủ, lúc này’ ông’ một tiếng nổ lớn, như thị uy.

Cả vùng núi này như đang trở mình xoay người, đất rung núi chuyển, điều thú tranh nhau chạy trốn, trong lúc nhất thời bầu trời phong vân biến sắc, nhật nguyệt thôi chiếu.

Tình thế vốn là hết sức căng thẳng, mắt thấy xuất hiện trận đại chiến hệt thời Hán hai nghìn năm trước!

Lúc này Ứng Long một lần nữa quan sát thượng y thần nhân (mặc trường bào xanh) trước mặt, vốn tưởng rằng không có tọa yêu tháp, đối phương tất nhiên là không có biện pháp, ngoài dự liệu Thiên Xu dĩ nhiên dự định xem hành cung của hắn như tù giam, tuy rằng không thỏa đáng, nhưng vẫn có thể xem là một biện pháp tốt.

Nếu bị nhốt mà người bị giam lại không phải Ứng Long hắn thì hắn cũng nhất định sẽ vỗ tay hoan nghênh, trăm trò khen ngợi.

Hắn hiển nhiên không có ngờ tới vị thần nhân hành sự nghiêm khắc này không gì sánh được, nam tử thủ đoạn mạnh mẽ vang dội, cũng hiểu được có lúc thay đổi nguyên tắc! ? [ta chóng vàng...^^” Long ca à, anh thật là ...]

Như thế, nếu ở chỗ này phân cao thấp, thì ngay cả một viên ngọc thạch còn sót lại cũng sẽ vỡ vụn mất thôi... Hắn cũng không phải là tiếc gì nam ngự hành cung, chỉ là bỗng nhiên có loại cảm giác mổ gà lấy trứng, đích thực rất kỳ quái.

Từ từ nhắc lên tiểu ý, bên trong con ngươi vàng rực rõ rệt lộ liễu phát ra tia hưng phấn, chỉ sợ là vạn năm trước cũng chưa từng có: “Bích Phệ, Lam Khánh! Đừng vội đánh nhau.”

Hai thần binh này tựa như trung khuyến đã muốn xông ra bên ngoài cặp đối phương, lại đột nhiên bị chủ nhân kéo sợi dây lại, lúc này không cam lòng ” ông ” một tiếng nổ lớn, càng rực rạch.

Ứng Long nhíu mi: “Không nghe lời?” Bình thần hỏi, lại khiến cho hai thần binh tuyệt thế sợ hãi, trong khoảnh khắc thu liễm lại âm thanh bên người, sau đó từ mặt đất độn lên trên không, mang theo ủy khuất.

“Tinh quân trước hết nghe bản tọa nói một lời? Nếu tinh quân nghe xong, nghĩ phải đấu một trận, bản tọa tự nhiên phụng bồi.”

Thiên Xu ghéch mi.

Nếu đối phương thu hồi binh khí, Thiên Xu dù chưa thu lại Bàn Cổ, nhưng là cũng giấu đi pháp lực.

Trong hư không cường lực đột nhiên thu hồi, lá khô trên cành nhẹ rơi xuống, dưới mặt đất bên trong đình viện nhất thời xuất hiện một đồng hỗn độn, cây ngà đá vỡ.

Sát tinh tàn sát bữa bãi, yêu long tác loạn, xung quanh chỗ nào có khả năng may mắn tránh khỏi?

Toàn bộ sân đình chỉ còn lại có Ứng Long ngồi trên ghế hoàn chỉnh.

Về phần bị ném ra xa hơn mười trượng, Sư Linh đang bò lên thì trên người cũng đầy bụi đất.

“Ngày trước đánh một trận, tinh quân chỉ ít tiêu hao năm trăm năm nguyên lực a?”

Thiên Xu không nói, nhưng này trận đại chiến kéo dài năm trăm năm, hấn một bước cũng khó dời đi, chỉ có thể lưu lại trong tình diện đóng cửa tĩnh dưỡng, từ lúc bắt đầu tới giờ giết bách yêu cũng chưa thử qua tình trạng hao hết tinh nguyên lực như vậy.

Ứng Long thần nhiên vỗ vỗ huyền bào có điểm chút tro bụi, nhẹ nhàng nói: “Người với ta đánh một trận, cũng không phải là không có khả năng. Chỉ là nếu lần này, vẫn là muốn báo trước năm trăm năm chỉ sợ chờ tinh quân hồi sức, cột trụ trời xanh không thể đợi đến lúc đó đi.”

Thiên Xu thần sắc chợt biến, hấn biết rõ Ứng Long nói không sai, binh khí trong tay Ứng Long không giống bình thường, hai nghìn năm qua đánh trận cũng chưa từng gặp qua, cũng không phải là không có khả năng đánh một trận, hấn đương nhiên tự tin có thể đem nghịch long chế phục (áp chế, thu phục), nhưng mà lần này nếu tổn hao năm trăm năm tinh lực, chỉ sợ thân thể cũng sẽ chịu không nổi mà hình diệt thần ly. (thân bị diệt, tinh lực bị mất)

Ứng Long hiểu rõ ý tứ, ha ha cười: “Kỳ thực tinh quân quá lo lắng, cùng bản tọa đi đến Bắc hải tìm châu, thứ nhất dễ dàng giám thị, thứ hai đối với việc tìm châu cũng có ích. Không biết ý tứ tinh quân như thế nào?”

Đề nghị hợp tình hợp lý, phảng phất tất cả đều có lợi đối với Thiên Xu. Nhưng mà Thiên Xu lại biết, yêu long này không phải là người tốt như vậy, đáng tiếc lúc này mọi chuyện vô cùng cấp bách.

Thiên địa sắp tới có biến, xác thực chờ không được năm trăm năm.....

Thanh kiếm trong tay ánh sáng tan biến, thu lại hình dạng.

Như vậy tựa như ngầm đồng ý với đề nghị của Ứng Long.

“Bao giờ xuất phát?”

Ứng Long không vội, chậm chậm nói: “Nếu một hồi cùng đi, tinh quân sao không ở lại Hành cung phía Nam mấy ngày, nghỉ ngơi cho tốt. Ôn thần Bắc hải, tuy không lợi hại quá nhưng cũng khó đối phó.”

Nhìn thấy Thiên Xu nhíu chặt vùng lông mày xung quanh, Ứng Long bỗng nhiên dời cước bộ, không chút nào e ngại choàng tay lên vai đối phương bỏ qua ánh mắt như hàn sương lạnh lẽo, cùng với sát ý cận kề.

Gần trong gang tấc, trong lúc đó cặp hai mắt vàng óng nhìn bóng thất lưng thẳng tắp không lay của thân ảnh nam tử.

“Người cũng không phải là dùng chân thân hạ phạm, thân thể phạm nhân, vốn là không thể chịu đựng được, lúc trước hành sự có nhiều miễn cưỡng, thân thể nếu không tu bổ, bản tọa chắc người cũng rõ ràng...” Ứng Long tiến lên trước, trên gương mặt phảng phất như có ý đồ, nhưng mà Thiên Xu nhưng vẫn như cũ mắt nhìn về phía trước, bất động.

Ứng Long sắp lại, cận kề với khuôn mặt của Thiên Xu mặt, môi tiến đến bên tai y, ngữ khí như nhẹ nhàng nỉ non, nhưng lời vừa nói làm cho người ta sợ hãi, “Chỉ sợ qua nửa năm, tâm mạch liền đứt đoạn.”

“Thì tính sao?”

Thanh âm Thiên Xu như trước lạnh lùng như tảng băng, phảng phất việc này cùng hấn hoàn toàn không quan hệ. Nhưng mà không ai có thể so với hấn rõ ràng tình huống thân thể chính mình hơn.

Ứng Long lúc này mới thoáng rời ra, bên trong dáng vẻ tươi cười có khó có thể lý giải thâm ý: “Ngày trước bản tọa ở nơi đây khởi công xây dựng hành cung, toàn bộ linh khí liên tập trung ở phía nam này, đứng trong núi này liếc mắt thiên tuyền (suối tiên?), tập trung linh khí trong trời đất. Nếu mượn linh tuyền, kết hợp với tiên dược, chữa trị thân thể, bản tọa đảm bảo, khả có bảo toàn thân thể năm mươi năm.”

Thiên Xu trong lòng khẽ động.

“Chỉ cần đợi mười lăm tháng này, cũng không chậm trễ hành trình. Tinh quân nghĩ như thế nào?”

Hành cung phía Nam dựa vào núi mà kiến tạo, ở bên ngoài điện, có một đạo thêm đá bí ẩn thông vào trong rừng, kéo dài nửa dặm liền thấy một lùm cây, có hơi nước bốc lên lượn lờ trong rừng, nếu tiếp tục đi về phía trước, liền có thể thấy được một con suối, toát ra hơi nóng, xung quanh bốn phía đỉnh các được xây dựng khéo léo, một con rồng bằng ngọc thạch trắng trong nước, nước ấm trong suốt.

Hơn thế bốn phía xung quanh là dãy núi bao phủ, rừng cây xanh lá mạ cùng cái đèn nguy nga, tầm nhìn không bị trở ngại, rất có cảm giác vui vẻ thoải mái.

Đáng tiếc cảnh đẹp như vậy, lại không được người trong ao đang tắm rửa quan tâm.

Bên trong nước suối ngoại trừ bốc hơi ấm nóng, còn phảng phất vị thuốc đông y.

Hơi nước tràn ngập, thấy ẩn hiện trên sàn ngọc chính là y phục, tất hài chỉnh tề, nam nhân thân thể khỏe mạnh đang ngâm ở bên trong, chỉ lộ ra đôi vai dày rộng, mặc dù xung quanh hơi nước phủ mờ, nhưng nước trong suối trong suốt, mơ hồ có thể thấy được nam tử khoanh chân mà ngồi. Cởi xuống mũ buộc, mái tóc đen dài buông trên mặt hồ, thắt lưng thẳng đứng, hai mắt nhắm nghiền, hơi nước nóng trong suối là nguyên nhân tạo ra tầng mờ hôi dày dính trên trán kia, nhưng nam tử vẫn không có chút động tĩnh, trước sau không nhúc nhích ngồi vững ở trong hồ.

Tỏa yêu tháp vừa vỡ, yêu tà tán loạn khắp nơi, trong lúc tìm linh châu không tránh khỏi chuyện đụng phải yêu tà gây hại nhân gian. Hẳn tự sẽ không đứng bên ngoài bàng quan mà nhìn, nhưng nghiệt nỗi thân thể hiện giờ là làm từ thịt xương của phạm nhân. Nếu là bị thương nặng tự nhiên sẽ lưu lại dấu vết, hơn nữa bản thân hẳn đúng là cần ... ngâm ở trong hồ này, vô ý cởi bỏ tầng tiên thuật, trong hồ người nam nhân này chỉ là một thân với túi da có thể nói là hoàn toàn bị vỡ nát.

Lúc này tại chỗ bậc thang truyền đến tiếng bước chân, nam nhân cũng không giương mắt, cứ ngồi thiền như vậy.

Huyền sắc trường bào hiện tại ở bên cạnh ao, rút đi long bào nạm vàng, Ứng Long sau khi cởi bỏ y phục nhìn qua lại tăng thêm vài phần tà mị, đáng tiếc trong tay hắn đang cầm một cây thuốc bắc, hiển nhiên khiến cho khí độ vương giả tổn hại không ít.

Nhưng mà hắn chẳng thèm quan tâm chút xíu, thần nhiên chọn một khối đá ngồi xuống, sau một lúc quan sát nam nhân trong ao, đối phương hiển nhiên đối với hắn hồ hững không thôi, hắn cũng không bắt chuyện, hơi khom lưng, dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào nước trung, sau đó liền đem chút nước dính trên đầu ngón tay thử vị, tâm tình hoàn toàn thoải mái.

Một trận gió mát thoáng thổi tới vách ngăn, nam nhân trước mắt kia một thân như muốn đổ, Ứng Long không khỏi nhíu mày. Tay nắm cây thuốc ban này nghiền nát bấy, liền thả vào trong hồ.

Những ... thảo dược này là tử sắc diệp, cánh hoa, nhụy hoa đều là màu tím, rất hiếm thấy. Vừa quện vào trong hồ, vị ban đầu tán dần mang theo vị ngọt trong hơi nước bốc lên, tan vào trong hồ.

“Nhụy cửu tử. Long vương cũng không tiếc.”

Giọng nói trầm thấp, bởi vì bầu không khí vô cùng ẩm áp mà trở nên có chút ứ đọng, phảng phất toát ra từ tâm tình.

Ứng Long nhưng hơi ngừng tay, cho thảo dược đều đã nghiền nát vào nước, vỗ vỗ tay, để số còn lại sang một bên.

Nhụy Cửu tử là thần dược trên tiên giới, có thể hồi sinh người chết, có thể làm hồi sinh xương thịt. Chỉ là sinh trưởng ở trên chín tầng mây, cực kỳ hiếm có, trong tay Thiên Quân. Chỉ có tiên nhân thiên cung lập hạ chiến tích được Thiên Quân ban cho thì mới có cơ hội được ban thưởng bại binh cửu thiên tử lộ này.

Trong khi đó, Ứng Long mới vừa rồi thể nhưng rõ ràng, thả gần nửa cân nhụy cửu thiên tử ...

Nhưng mà chủ nhân của số nhụy cửu thiên tử này thế nhưng chẳng hề để ý, hình như bỏ vào trong nước kia bất quá chỉ là cây cỏ không đáng tiền: “Đâu, là thượng đế keo kiệt, nói gì mà ban thưởng cho nó hùng hồn. Chứ bản tọa chỉ là nhấc tay, bất quá cũng chỉ là mượn hoa hiến Phật mà thôi.”

Nhụy cửu thiên tử quả nhiên thần kỳ, lúc này những thương tích dữ tợn trên thân thể Thiên Xu không tiếng động từ từ khép lại, tiên được chậm rãi rót vào trong cơ thể trong lúc vô thức từ từ chữa trị gân mạch thân thể.

Thiên Xu cũng biết đối phương không tiếc tiêu hao tiên được khó cầu được, chỉ là càng làm như vậy, trái lại những việc Ứng Long gây ra càng khó hiểu.

Vị yêu đế khiến kẻ khác khó hiểu kia, dù bận rộn vẫn ung dung ngồi ở bên bờ, nghiêng đầu, có chút suy ngẫm đang nhìn chăm chú vào hắn. Cũng không biết là do hơi nước ở đây, hay là do cảnh sắc hoàng hôn, đôi con ngươi vàng lấp lánh kia lại giảm đi vài phần sắc bén, thêm một phần chăm chú kỳ lạ.

Thiên Xu nhíu mày, con mắt chăm chú nhìn ở trên người, muốn nhìn gì cũng tùy không ảnh hưởng gì tới người khác, huống hồ bất quá chỉ là một bọc da, có cái gì đẹp? Chẳng thể hiểu nổi.

Vì vậy hắn một lần nữa nhắm hai mắt lại, chuyên tâm làm một pho tượng ngồi trên bờ hơn.

“Vì sao?”

Qua hồi lâu, đang lúc cho rằng đối phương ắt hẳn phải ly khai từ lâu, bên người vang lên giọng nỉ non, khiến cho Thiên Xu suýt nữa nghĩ chính là thanh âm của gió.

Nhưng mà không ai để ý đến nghi vấn của Long thần thượng cổ.

“Thiên mệnh vô tình, người... vì sao còn không tiếc tất cả?”

14. Chương 13

thương hải tang điền nhân thế huyễn, vạn cổ không minh duy nhất tán

« thế sự xoay vần, uống công muôn đời không lời than thở»

“Người đứng đầu Bắc Đẩu, sát tinh Tham Lang. Người thân đầy sát khí, đứng đầu một vùng, mang trên mình thiên mệnh. Bản tọa thiết nghĩ, ánh mắt tiên nhân trên cao thật nông cạn, những kẻ lòng dạ hẹp hòi không cần lý do bất kể là gì, thích nói thì nói, nhưng lại bôi nhọ người đứng đầu tinh quân.” Ứng Long bất quá nói vài ba câu, hoàn toàn khiến cho Thiên Xu công tư phân minh mấy nghìn năm trên thiên cung nhận hết thấy xa lánh rồi lại được bao người nể trọng trở thành một kẻ mang thân phận thật đáng xấu hổ.

Ngữ khí thông thả, nhẹ nhàng, nghe như tùy ý nhưng mà nhưng đủ để khiến cho người khác không đủ định lực rơi vào vòng: “Lẽ nào tinh quân không muốn một ngày kia, tận mắt nhìn một đám tiên nhân tự cho mình là cao cao tại thượng kia quỳ phục trên mặt đất, kinh hoàng thất thố?”

Trong rừng chợt phát ra hàn ý lạnh lẽo, cùng nhiệt khí trong hồ đang bốc hơi dựng lên đụng chạm, hơi nước mông lung, tựa như cự ly mông lung giữa hai người trong lúc đó.

“Bản quân không cần phải trả lời Long vương.”

Giọng nói bình thản không chút dao động, hiển nhiên vẫn chưa bị ảnh hưởng chút nào.

Nhưng mà Ứng Long nào dễ dàng từ bỏ ý đồ?

“Lần này thượng đế phái thất nguyên hạ phàm, có thể nói vất vả một phen tâm ý. Bất quá, tính toán lần này của hắn tựa hồ không đúng cho lắm. Thất nguyên bắc đẩu, chỉ còn lại sáu. Trong đó Cự Môn tinh quân, nhiễm đầy yêu tức.” Ứng Long khoe miệng hiện lên mặt tà cười.

“Bản tọa mặc dù ra khỏi tháp không lâu, nhưng có nghe thấy chuyện ở yêu vực.”

Trong ao một mảnh yên lặng, cũng không đáp lại.

“Cửu Anh tuy là chướng mắt, nhưng bản lĩnh cũng không nhỏ, bất quá...” Ứng Long nhắm hai mắt lại, phảng phất như xuyên thấu qua hư không, nhìn thấy tất cả, rõ ràng rành mạch tình cảnh loạn lạc yêu vực.

“Tình quân cùng với lời thú thượng cổ hợp lực. Cửu Anh bị bại cũng không oan.” Ứng Long nói, chính là chuyện trước kia Cự Môn tinh quân bị trục xuất hàng tiên phẩm Thiên Tuyền cùng lời thú Ly Khế đã bại yêu để Cửu Anh, kẻ đứng đầu một phương.

Hơi nước mông lung, vẫn là thấy không rõ gương mặt Thiên Xu, nhưng mà mặt nước gợn lặn tẩn, trong hồ con sóng nhỏ chọt vung mình lên, hơi chấn động tràn ra, lại không biết là bởi vì gió mà động, hay vì ý niệm sinh ra.

“Từ tiên nhân rơi xuống hàng yêu, tội lớn nghịch thiên. Chẳng lẽ ngày ấy ngươi tới bút vẩy nghịch long, mục đích là cho... Cự Môn tinh quân?”

“Rầm ——” thanh âm nước trào dâng ra, cắt đứt mạch suy đoán của Ứng Long.

Giọt nước rơi xuống, thân thể vốn bên trong hồ nay đã trần trụi hiện ra, hồ nước chấn động từng đợt, thân hình trắng kiện bước ra khỏi hồ, bên trong hơi nước mờ hồ, thân thể vì được tiên được tắm bổ trở nên toả sáng, sức sống tràn trề không giống tiên nhân thiên giới thiếu rèn đúc mà tái nhợt mềm nhũn, thân thể trải qua năm tháng mà khỏe mạnh, vững chắc.

Hai chân mỗi một bước đi kiên định có lực, giọt nước tiếp xúc với làn da tích tụ lại, lướt nhẹ qua cơ bụng.

Nhưng mà nam nhân công khai, toàn bộ thân thể không che đậy không có một tia ngượng ngùng xấu hổ, cất bước trên sàn ngọc, chân trần dẫm trên ngọc thạch, từ từ đi tới, hần hơi khom lưng, tay từ dưới sàn ngọc thạch lấy bộ trường bào dùng hàng ngày.

Ứng Long một phen nghiêng người qua tay đặt trên vai Thiên Xu, nghiền ngẫm đánh giá khuôn mặt không thấy một tia biến hóa : “Tình quân hà tất sót ruột như vậy? Nhụy Cửu thiên vừa mới hòa tan, lúc này ngâm mình mới có tác dụng cho tình quân.”

Thiên Xu ghé mắt nhìn cánh tay, đáy mắt hiện lên một tia hung ác, chậm rãi đẩy ra, chỉnh trang lại thân mình cho chỉnh tề.

“Hôm nay như vậy là được rồi.” Thiên Xu buộc chiếc khuy cuối cùng trên vạt áo, trường bào thương thanh sắc trên người làm cho hần nhìn qua thẳng như từng.

“Phải không?”

Khóe miệng hơi gợn nhẹ nhưng dẫn theo một tia trào phúng nhìn thấu tất cả.

Mắt phượng đột nhiên hiện lên tia hung lệ, Thiên Xu đột nhiên nghiêng người nửa bước, một tay kéo lấy vạt áo huyền mặc (màu tím) Ứng Long, vãi vốc cho dù có cứng cỏi như thế nào cũng không chịu được sức lực hủy diệt như thế, một góc áo bay ra, từ yết hầu đến ngực lộ ra một vùng da, gió lạnh thổi qua làn da Ứng Long, thấy ẩn hiện vẩy đen loang lổ như hiện như ẩn.

Chỗ yết hầu, có một vết sẹo lưỡi liềm mờ nhạt, mặc dù khỏi hẳn, nhưng tại yết hầu chỗ bị hại thể nhưng thấy được rất rõ ràng.

Thiên Xu nhìn thoáng qua, lạnh nhạt nói: “Bản quân cho rằng, chính Long vương cần nhụy cửu thiên hơn là ta.”

Nếu luận về đấu võ mồm, so với Thiên Xu có khối người lợi hại hơn, tỷ như trong vòng thiên giới không người nào dám cùng so phần thiệt hơn với Văn Khúc tinh quân... Nhưng mà cỡ như Văn Khúc tinh quân, cũng không dám nói lời trêu chọc Tham Lang.

Một thanh bảo kiếm chém sát như chém bùn, có thể giấu trong vỏ thì cũng không thể khiến người chú ý, nhưng mà một ngày khi ra khỏi vỏ, thế nhưng trong chớp mắt đã chặn ngay chỗ yếu hại, máu chảy đầu rơi...

Đôi mắt sắc bén như đao, không tiếng động hiện lên ý cảnh cáo.

Không có việc gì thì rút xa.

Liền ngay cả điện hạ thần long thần kinh đủ kiên cường dẻo dai cũng không tránh khỏi bị chấn động tại chỗ, sững sờ một chỗ. Một lát sau, nhìn về phía thương y thần nhân đi cũng không thềm quay đầu lại, lý khai nhanh chóng, đột nhiên phát sinh một trận cười to vui vẻ vô cùng.

Là ai nói Tham Lang tinh quân lạnh lùng như băng, nghiêm khắc cứng nhắc?

Bất quá là bởi vì hần chưa chạm phải “Nghịch lân” thôi .

Nếu như vô ý đụng vào, chỉ sợ kết cục...

Thân ảnh thương sắc dần dần tiêu thất tại cuối cầu thang, Ứng Long thu lại dáng tươi cười, con người ánh vàng kia hiện lên ý tứ sâu xa.

“Đế Tuấn, người ra đời mang mệnh sát tinh, có phải sớm đã biết ... Thiên mệnh khó sửa hay không, Tham Lang... Phá mệnh.”

Bên trong thành đoàn người rộn ràng, nhộn nhịp, cửa hàng san sát, tửu lâu tiệm cơm cũng là tương đối thịnh vượng. Cách đó không xa, trên một con sông phi thường náo nhiệt, tiếng người ồn ào bốn phía tấp nập.

Trận náo nhiệt này cũng là có nguyên nhân, hôm nay ngày năm tháng năm, tiết Đoan Ngọ. Báo hiệu bây giờ là giữa mùa hạ, mùa thu hoạch. Mùa hạ bắt đầu, hoàng gia cúng tế trừ ôn dịch trừ yêu tà. Bách tính bội thu, ngũ sắc dán đầy trên cửa, tiêu trừ ác khí.

Mà phương Nam càng thêm rộn ràng, có hội đấu thuyền rồng, đó là thuyền gỗ điêu khắc hình rồng, tế thần long, sau đó tổ chức đua thuyền.

Vào giờ ngo (giữa trưa), trên bầu trời mây gió cuộn cuộn, đột nhiên dâng một hồi mưa to, ngã tư đường quét một trận sạch sẽ. Bất quá vào lúc diễn ra thuyền rồng, Đoan Ngọ mưa dầm liên miên, bách tính ở đây cũng sớm tập mãi thành thói quen.

Mấy ngày sau, tiểu nhị Duyệt Lai cư vừa mới mở cửa ra, liền bị bốn vị khách nhân trước mặt đến khiến cho hoảng sợ không thôi. Đi đằng trước là hai gã cầm y hộ vệ dáng vẻ bất phàm, vừa nhìn liền biết không phải người bình thường.

Mà theo sau chính là một huyền bào nam tử, một thân tôn quý khí độ khiến cho người thường không dám ngẩng đầu nhìn lên, thậm chí... tiểu nhị không thể nói rõ ràng, chỉ biết là chính lúc này lại có loại cảm giác tay chân mềm nhũn ra, muốn quỳ xuống đất là bái lạy a.

Mà ở bên cạnh hần một nam tử vận... thương y khác, mặt lạnh như băng, dù không mang theo binh khí, nhưng cả người như một thanh đao ra khỏi vỏ, khiến cho hần muốn quay đầu bỏ chạy.

Nhìn một vòng quan sát khách nhân bên trong, trong ngực tiểu nhị nghĩ thầm: vừa mới mưa to, bốn vị này trong tay cũng không có ô che trên đầu, nhưng vật áo cũng không thấy một chút nước dính, thực sự là kỳ quái! Chẳng lẽ... Đúng là cưỡi mây đạp gió mà đến?

Tiểu nhị lặng lẽ lú lười, nhất định là đêm qua nghe bên tai truyền kỳ thần tiên ma quái quá nhiều, nên mới suy nghĩ miên man.

Lại không biết, nguyên lai hần đoán đúng rồi...

Đối phương mặc dù không biết thân phận là gì, chưởng quỹ trong *** cũng không dám chậm trễ, tự mình ra nghênh đón.

“Lầu hai cho một phòng trang nhã, chúng ta bao hết.” Trong đó một gã thị vệ phóng tới hai đỉnh vàng ròng, con mắt chưởng quỹ tròn xoe lấp lánh.

Duyệt Lai cư, lầu hai rộng rãi tầm nhìn thoáng, đứng bên ngoài ban công để thưởng thức hội đua thuyền rồng, đúng là không thể tốt hơn.

Hai gã thị vệ khôi ngô bên hông vắt thanh đao canh giữ ở ngoài cửa phòng trang nhã, chặn đi tầm nhìn hiếu kỳ, mà bên trong ngồi ở bên ngoài ban công hai thân ảnh tuyệt nhiên bất đồng, người mặc huyền bào

tựa lưng ở trên ghế dựa, tay cầm tách trà xanh, tinh tế thưởng thức hương trà lượn lờ, mà thương y đáng ngồi như cây tùng, tách trà trên mặt bàn tinh xảo một chút cũng không liếc mắt.

Trên bờ chiêng trống vang lên từng đợt, mấy trăm người nâng một cái mái chèo dài đến bốn năm trượng bằng gỗ mộc, những ... chiếc thuyền gỗ này có cái hẹp dài cái nhỏ hẹp, đầu thuyền có vòi nước, đuôi thuyền điều đuôi rồng, vòi nước ngẩng cao, cực kỳ to lớn mà có thần, điều tinh xảo đẹp đẽ, đuôi rồng lượn trên cao, trên có khắc vẩy. Từ xa nhìn lại, tựa như thần long năm đuôi đáp trên bờ du ngoạn con sông.

Huyền bào nam tử hứng thú dạt dào nhìn ngắm cảnh xa xa, không yên lòng mà hỏi thăm: “Tình quân sắc mặt không vui, chẳng lẽ là không hài lòng an bài bản tọa?”

Huyền bào người chính là Ứng Long đế quân, mà vị nam tử mặc thương y, tự nhiên là Tham Lang tình quân Thiên Xu.

Ngày ấy hắn tận lực nhắc lại việc nghịch lân, đó là muốn cho Ứng Long có điều cố kỵ, thâm nghĩ có thể được một trận thanh tịnh, quả nhiên Ứng Long không hề tiếp tục dây dưa, mặc dù mỗi ngày vào hồ linh được bảo dưỡng thể xác, nhục cửu thiên cũng tự nhiên không xuất hiện trong nước nữa.

Vốn tưởng rằng cuối cùng cũng thanh tịnh, ai biết hôm nay sáng sớm liền có giáp vệ tới mời.

Lúc nhóm bốn người cười mây đạp gió, không xe đi tới trấn nhỏ vùng phía Nam, chính là để xem cái hội đua thuyền rồng này?

Thiên Xu biết hội đua thuyền rồng ở phía Nam là phong tục, hắn ba trăm năm trước cũng đã tới nơi đây, lúc đó vì thu phục huyền diệu tàn sát bờ bãi, huyền diệu sau khi phải đền tội, hắn liền vội vã rời đi, tự nhiên sẽ không lưu tâm đông tây.

Kỳ thực mấy nghìn năm lưu qua lại thế gian, hắn tuy hạ phạm vô số lần, nhưng chưa từng tại một chỗ nào nghỉ chân, còn chưa từng như hôm nay, ngồi ở trên ghế dựa lưng an tĩnh phẩm trà nếm thức ăn tươi, quan sát náo nhiệt?

“Chuyện này có cần không?”

Ứng Long tay cầm điểm tâm, quay đầu lại nhìn gương mặt nghiêm túc của Thiên Xu một chút, nhìn không chớp mắt, thần tình lãnh khốc, may mà biết trước là giữa sông đang diễn ra cuộc đua thuyền rồng, không biết còn tưởng rằng hắn đang nhìn thiên binh diễn luyện.

“Không, cái này không cần thiết.”

Ứng Long đón nhận đường nhìn xét nét của Thiên Xu, buông chung trà trên tay, tay trái vắn tay áo lộ ra cánh tay phải, đem chung trà đặt trước mặt Thiên Xu.

“Tình quân theo đúng khuôn phép, sắc mặt nghiêm túc cũng không sai đi. Chỉ bất quá, nghìn vạn lần năm lễ độ như vậy, lẽ nào tình quân chưa phát giác ra là rất tế nhị, vô vị sao?”

Thiên Xu nghiêm mặt nói: “Bản quân mang trên mình thiên mệnh, tự nhiên tuân theo. Há có thể một người hưởng thú vui, mà loạn cương thường?” (tam ngũ cương thường)

Ứng Long không cho là đúng: “Thiên mệnh đã định, không phá thì không xây được. Thử nghĩ trước kia, nếu Bàn Cổ hỗn độn, thiên thần giống nhau bưng tai bịt mắt, không có thần lực khai thiên tích địa, như vậy hôm nay thiên địa hỗn độn sẽ có phạm trần hậu thế đặc sắc như vậy?”

Đối phương ý tứ ám chỉ, Thiên Xu thần sắc bất động, trong mắt kiên quyết lóe ra: “Nếu muốn hủy diệt sinh linh, giữ thế cân bằng, bản quân chắc chắn không tiếc tất cả, toàn lực hỗ trợ.”

Bầu không khí đột nhiên đọng lại, bên ngoài ban công chẳng biết khi nào mưa đã rơi.

P phía Nam mưa nếu không lớn, chỉ lớt phớt rơi nhẹ, theo gió bay đi.

Tại phòng trên lầu cao, tầng mây cuộn cuộn đều bị màn mưa vây quanh, như ảo như thật.

Ứng Long bỗng nhiên nở nụ cười, hắn dời đường nhìn, dùng ánh mắt linh hoạt kỳ ảo nhìn đoàn người đông đúc trái phải hai bên sông xa xa kia. Người bán hàng rong chưa kịp lần thứ hai chạy vào thành lớn tránh mưa bắt đầu dĩ thử dài, hải đồng chẳng biết ưu sầu cầm lấy kiếm gỗ ngắn truy đuổi đùa giỡn, có tài tử giai

nhân vì một khúc quyền luyện ngẫu nhiên mắt không rời, một cây dù che hạt mưa trên đỉnh đầu, cứ như vậy tựa như nhân duyên từ ngàn năm trước.

“Nhân thể thay đổi, thương hải tang điền (thể sự xoay vần), từ Trường Giang cho đến Hoàng Hà, trăm năm mà sửa. Chúng ta ngồi nơi này, hai nghìn năm trước bất quá chỉ là một mảnh đê cát, nếu qua ngàn năm sau, nói không chừng sẽ biến thành lầu các cao lớn nhìn trăng ngắm sao.”

Thiên Xu nghe vậy vẫn chưa nói nên lời, chỉ là tay cầm tách trà, một ngụm nhấp vào, bên trong trà hương nồng đậm nhẹ nhàng đi ra, quyền vào không tiêu tan.

Thiên nhân chẳng lẽ không phải là không hiểu tịch tịch, chỉ là ngàn năm vạn năm, mang trên người trách nhiệm nặng nề, tâm gần như đã chết lặng.

Trà nóng vào miệng, lạnh lẽo bị xua tan mùa xuân như đang đến. Lúc này mới phát giác, trước kia Thiên Tuyền thoát khỏi tình mệnh, hẳn có thể hoặc nhiều hoặc ít, vì y mà cảm thấy may mắn.

“Tuy là thần tộc thượng cổ, cũng không phải thọ nguyên (tuổi thọ) không hạn, luôn luôn có một ngày, vụt tắt như đại thần Bàn Cổ, thân quay về đất, hồn phách tiêu tụy.” Ứng Long cười mà mắt dừng nhìn thần nhân bên cạnh.

“Như vậy, sao không noi theo con người, sống chân chính một lần?”

Thiên Xu lặng lẽ.

Sinh ra trong trời đất, mang mệnh sát tinh, hẳn cho tới bây giờ đều rõ ràng mỗi một chuyện, chưa từng do dự. Nhưng mà hôm nay, nhưng bỗng nhiên trong lòng trống không, khi mắt thần nhìn thấy vạn vật trong trời đất, lại cảm thấy có một tia mê đắm.

Bỗng nhiên một bóng bao phủ xuống, Thiên Xu chuyển mắt, chính là Ứng Long chẳng biết khi nào đã đứng dậy, đang quan sát xung quanh, hai tay một trái một phải gác ở ghế dựa của hắn. Hai người chính là địch, ngoại trừ trên chiến trường từng đối chiến, chưa từng thử qua gần kề như vậy.

Vốn

“Tình quân không cần suy nghĩ nhiều, đến lúc đó có một ngày, chỉ cần theo như an bài bản tọa, không khó làm?”

15. Chương 14

nhương tai khứ tà long chu tế, vô đào phụng quân lê tác hoán

« giải trừ tai ương xua tan yêu tà lễ tế rồng thần,

không có đào dâng thay lễ tặng quân »

Nói khó cũng không khó, nhưng kỳ thực cũng không dễ dàng.

Dù sao đường đường Tham Lang tinh quân, lại chịu để người khác an bài mọi chuyện, trăm nghìn năm qua chưa từng thử qua một lần.

Chỉ là Thiên Xu phải thừa nhận, Ứng Long xác thực có năng lực đầu độc nhân tâm (mê hoặc lòng người), ngay cả hắn cũng không khỏi trong nháy mắt không biết thế nào mà gật đầu.

Ứng Long cố ý cho lui đi nhị vị giáp vệ, hai giáp vệ tuy có chút do dự nhưng phải lĩnh mệnh trở lại cung điện. Sau đó hai người rời tẩu lâu đi dạo dọc trên bờ sông, nơi đây bách tính đông nghịt, quả thật rất náo nhiệt.

Tuy náo nhiệt nhưng so với hội đua phía xa xa kia, tuyệt đối không thể so sánh.

Thân hình hai người đều cao lớn, so với bách tính tại vùng phía Nam này giống như hạc giữa bầy gà, không cần tìm đài cao lót chuồng, hai người dễ dàng nhìn thấy rõ ràng.

Trên thuyền gỗ mái chèo đang dồn sức lướt trên mặt nước, gấu gao xít xao từng li một, hướng đi nghịch dòng nước, gió sóng đua nhau, chiêng trống nhộn nhịp, tiếng hét rung trời. Giữa sông nhưng thấy thanh long (con rồng xanh) nổi trên mặt nước, vẩy chiếc đuôi vàng óng, bạch long vươn mình nhảy lên rất náo nhiệt, tuy nói bất quá chỉ là trò chơi của con người nhưng những ... thuyền gỗ chạm trở thật cẩn thận, dưới nước con rồng cực kỳ linh hoạt, thật như có rồng lượn trên sông lui tới tuần tra. Lúc này nghe được hồi trống dồn dập như thiên lôi, con rồng nhảy vọt, lộn thân mình trong làn sóng, bên cạnh dân chúng càng xôn xao ồn ào, đình tai nhức óc.

Đáng tiếc bách tính chỉ lo xem thuyền chạm khắc rồng trên sông, thật sự không có người chú ý tới long vương đích thực sát bên người bọn họ.

Lại một trận mưa lớn, không ít người một lần nữa trong tay cầm tán ô.

Hai người không có ý lộ ra thân phận, vẫn chưa thi triển phương pháp tránh nước, dù sao trước mắt bao người, người khác trên đầu che cây dù mà toàn thân ướt sũng mà hai bọn họ một cọng tóc cũng không dính chút nước, thực sự vô cùng quý dị.

“Cảm thấy như thế nào?”

Nghe được thanh âm Ứng Long nhẹ nhàng khẽ hỏi, Thiên Xu thu hồi ánh mắt nhìn nơi xa xa.

Tầm nhìn của đối phương vẫn chưa rơi vào trên người hắn, vẫn như cũ nhìn ra giữa sông xa người tranh ta đoạt đua thuyền, huyền sắc trường bào trở nên đậm sắc, sợi tóc tím tinh tế bay nhẹ trong gió. Vẩy rồng dài, cực thích ứng với thủy, Ứng Long lúc này thật mềm mại, thậm chí không có ý tránh đi nước mưa, dính chút ít.

Thiên Xu bỗng nhiên nghĩ nếu không có có điều cố kỵ, Long thần thượng cổ người này tất nhiên sẽ nhanh chóng hóa ra chân thân, từ trong đám người bay vọt dựng thẳng lên chín tầng mây, sau đó tại giữa tầng mây lượn lờ mà trắng trợn dương danh múa vuốt một phen, sau đó thoải mái trút xuống trận mưa to thật to. (J, ta thích ảnh lắm lắm, cute vô đối)

“Tình quân thấy sao?”

Đường nhìn của đôi con người ánh vàng dừng trên người hắn làm hắn không khỏi sửng sốt, mới vừa rồi nhớ tới đối phương hình như có yêu cầu, nhưng mà hắn lại không biết đáp lại ra sao. Chỉ là không đáp cũng không phải phép, vì vậy liền thuật lại chỗ mình nghe qua: ” Vùng sông nước phía Nam, núi giáp biển, thuận lợi cho dân chúng đánh bắt nuôi trồng thủy hải sản, từ xưa người phương Nam đối với Long vương cực kỳ sùng kính, long vương, điện thờ tế long mẫu khắp chung quanh có thể thấy được. Tiết Đoan Ngọ khắc lên gỗ, điêu hình rồng, khấn cầu đồng ruộng mùa màng bội thu, mưa thuận gió hoà, tiêu trừ tai hoạ, xua tan thiên tai.”

Ứng Long cười dài, trên mặt nhất thời cứng đờ phi thường khó thấy được.

Hắn mặc dù sớm biết vị lãnh đạo thất nguyên này nói năng nghiêm túc, cẩn cẩn thận thận, hôm nay cuối cùng cũng triệt để kiến thức qua, hắn gần như là vị thần nhân không biết đối nhân xử thế, người này nhân duyên tại thiên giới cũng không phải kém bình thường.

“Thế gian những ... màn xiếc nhỏ tự nhiên này so không được yểm thượng tại dao trì, tiên tử múa hát, thảo nào không được tinh quân để vào mắt.”

Tiên nữ múa hát tựa như chân trần lướt nhẹ trên gót sen, cho dù là chúng tiên thiên thượng cũng khó tránh khỏi như si như túy.(si mê như say rượu)

Tinh quân tuy tiên vị không phải cao nhất, nhưng trên mình mang thiên mệnh nhưng không phải chuyện đùa, thịnh yểm dao trì tự nhiên không không mời thất nguyên tinh quân, chỉ là hắn thường xuyên hạ giới hàng yêu, đa số điều bỏ qua bỏ qua.

Thiên Xu suy nghĩ một chút, rồi nói: “Bản quân chưa phát giác ra tiên tử múa hát ở trên dao trì có gì thần kỳ.”

“A?” Ứng Long nghe vậy không khỏi vui vẻ, “Tinh quân ngụ ý, muốn nói là tiên tử dao trì múa bất quá cũng chỉ như vậy? Điều đó không có khả năng a? Nghe nói Ngọc Chân vương, cho dù ở Thần Tiêu cách xa vạn dặm thế nhưng cũng cố ý rời khỏi tịnh cốc nơi quy tiên, tới tham gia thịnh yến dao trì chỉ vì một khúc ca vũ tại dao trì của tiên tử.”

Thiên Xu không có lập tức trả lời, thật ra cũng đang tỉ mỉ địa nhớ lại hồi ức khi xưa một chút, thế nhưng vẫn như cũ lắc đầu: “Chỉ nhớ rõ lúc đầu bản quân mới vào dao trì, đúng lúc thấy một tiên tử đang múa trượt chân khỏi lạc trì, những tiên nữ khác xanh tái cả mặt, tay chân cứng ngắc, không thấy chút gì nổi bật.”

Ứng Long nhất thời ngạc nhiên, ngay lập tức không khỏi buồn cười. Vị tiên tử cực kỳ động lòng người này trượt chân xuống dao trì, có thể so sánh với cảnh tượng con gà chân bị bôi mỡ chặt vật ngã giữa dòng suối nước nóng, chúng tiên có mặt tại dao trì nhất định hai mắt trợn trừng há hốc miệng ngốc nghếch. Hắn bỗng nhiên nghĩ không còn về trời nữa mà bỏ lỡ một màn này, thực sự quá mức đáng tiếc.

Chỉ là, đáng diệu tiên tử khiêu vũ uyển chuyển này, sẽ không rơi mất một cọng lông chim, huống chi trước mặt thượng đế cùng chúng tiên hiền vũ, càng không thể có khả năng gây ra lỗi.

Rốt cuộc là do nguyên nhân gì, mà khiến chúng tiên tử hoa dung thất sắc thậm chí trượt chân chảy xuống ao? !

Chẳng lẽ...

“Tinh quân lần đó thế nhưng từ thế gian trở về?”

Lần đó Thiên Xu nhưng thật ra nhớ kỹ rõ ràng, hoàn toàn không do dự lịch sự trả lời: “Trợ Vũ vương giết sạch Sao Liễu.” (một sao trong hai mươi tám vì sao)

Sao Liễu này cũng từng là một thần nhân, nhưng sau lại hóa thành yêu thú cực kỳ hung ác, đứng hàng thứ chín, dĩ nhiên ở tại Cửu Sơn. Nơi này là nơi ni cô sinh sống, xung quanh có sông ngòi, không cực nhọc cũng sẽ chịu khổ sở, bách thú không có khả năng lui tới. Sau cùng bị bại quyết một lần tận sức phản công lại, Vũ giết Liễu, một hồi máu tanh kịch độc, thấm dầm vào đất nên không thể trồng trọt ngũ cốc.

“Tinh quân trở về thiên đình trước, lẽ nào không để ý thân mình một chút mà lại đi tham gia thịnh yến dao trì sao?”

Thiên Xu nhú mi, tựa hồ đối với thắc mắc của hắn tương đối kỳ quái.

Ứng Long bỗng nhiên ôm bụng cười cười to, quả nhiên không ngoài dự liệu, thảo nào tiên tử này bị dọa đến mức phải chảy xuống dao trì. Phải biết rằng bị một người cả người tràn đầy sát khí chưa tiêu, ánh mắt lấp lánh giữa điện như sát tinh nhìn chằm chằm, hơn nữa mùi huyết tinh này ngay cả cây cỏ cũng không có thể chịu được, phỏng chừng quen cuộc sống an nhàn sung sướng, tiên tử tinh tế như liễu không bị dọa ngất tại chỗ cũng đã may mắn lắm rồi.

Không giải thích được phong tình tới với tình trạng này, thảo nào không có thần tiên nào đủ can đảm hện vị sát tinh này đi ngắm hoa ngắm trăng...

Nở nụ cười một lát, hắn bỗng nhiên nhớ tới cái gì, lôi kéo Thiên Xu hỏi: “Lúc đó có nhìn thấy sắc mặt thượng đế? Có phải màu xanh đen!” [anh Thượng đế mất hình tượng quá.^^!]

Thiên Xu kỳ quái, vẫn là thành thật mà đáp: “Đế quân lúc đầu đúng thật là phẩy tay áo bỏ đi. Chúng tiên nhìn thấy đế quân phiến não, buổi tiệc ngày ấy nhanh chóng kết thúc.”

“Cũng không phải là do phiến não đâu!” Ứng Long tiến đến bên tai Thiên Xu, tựa như chia sẻ bí mật kinh thiên.

“Hắn không phải tức giận, đó là muốn cười mà ở trước mặt chúng tiên cố kiềm nén mà chịu đựng, đến mức xanh cả mặt, cuối cùng đại khái thật sự nhịn không được, tìm địa phương cười đi!”

“Tuyệt không có khả năng! !” Thiên Xu tự nhiên không tin, thượng đế địa vị tôn quý cực kỳ, sao lại giống như người trong lời nói của Ứng Long lỗ mãng như vậy?

“Người nếu không tin, cũng không có cách.” Ứng Long hai mắt lấp lánh, ý cười vui vẻ càng sâu, “Lúc này mặc dù không có cây bàn đào dâng tặng quân, bất quá ta có thể tìm ra vật thay thế.” Chỉ thấy tay áo phải của hắn, đảo trong hư không một lần, không biết làm thế nào biến ra hai quả lê vàng óng ánh.

Tiện tay cho Thiên Xu một quả, sau đó chính là đưa vào miệng mình trực tiếp cắn một ngụm.

Quả lê mọng nước no đủ, lớp thịt trong veo quả thật rất ngon miệng, bạc môi dài trơn bóng ẩm ướt, khoe miệng nhấc lên một đường cong chất lỏng trong suốt, hẳn như vô tình kéo chiếc lưỡi liếm sạch, phảng phất cái quả lê bình thường này so cây bàn đào trường sinh bất lão càng mỹ vị.

Thiên Xu ngửi thấy được một mùi hương nhang đèn: “Đây là... hoa quả tươi thờ cúng?” (J ô mô)

“Răng rắc ——” Lại cắn một ngụm lê thịt mật ngọt, Ứng Long chẳng hề để ý gật gật đầu, “Hoa quả thờ cúng Long vương, bản tọa hưởng dụng chẳng lẽ không thích hợp?”

“Nhưng bản quân không thích hợp.” Quả lê trong bàn tay cũng không phải cái vật gì quý trọng, nhưng mà cũng là vật mà bách tính quanh đây dùng để tạ ơn Long vương mà nghi thức tế lễ thành tâm cung phụng, ngay cả chỉ vật nhỏ tí tẹo, hẳn cũng không tham lam.

Ứng Long thế nhưng nở nụ cười: “Trên trời cao nhiều thần tiên ai không thích tam sinh tứ lễ? Sao có tình quân một người ngoại lệ?”

“Không có công không hưởng lộc.”

“Ha ha... thần tiên trên chín tầng mây đều một lòng một dạ, mỗi một chuyện tạo phúc cho dân. Cho dù ở núi cao hay biển rộng khả năng ngàn năm cũng không gặp một lần, kim đan trường sinh bất lão nếu tùy tiện ăn đó là nghịch thiên sửa mệnh, là tội phạm của trời, chứ đừng nói chi đến thuần hóa thu phục như giao long, dị thú thượng cổ từ lâu đã mai danh ẩn tích, giao long phạm vào điều ác tự khắc có long quân tứ hải quản thúc, căn bản không dùng được.

Vì vậy tiên nhân muốn nhận được thờ cúng không khỏi thỉnh thoảng muốn hạ phàm, thi triển một chút pháp thuật, bày ra tư thái cứu nhân tế thế (hạ phàm cứu giúp người), lưu lại thuật pháp thần kỳ khiến cho con người thờ phụng, ra lệnh người trang hoàng miếu thờ cúng tế.”

Ứng Long cười giễu cợt “Con người lòng tham không đáy, được một ... mà ... muốn hai. Ngay cả lúc trước trên sông gần mỗi câu, cứu một con cá sắp chết đuối cũng đem thực phẩm tới cho bầy cá, nhưng mà nên buông tay, cùng dành giết với bầy cá vốn dĩ là không có kết quả tốt, chung quy nên tránh đi tìm đường khác mà sống. Lòng người không còn, miếu hưng thịnh trăm năm tất nhiên có lúc suy tàn, sao có thể trọn đời thịnh vượng?”

Trong tay quả lê còn lại không nhiều, chỉ thấy miệng hắn đột nhiên há rộng, chút thịt lê còn lại cứ như thế rơi vào trong miệng ngay cả hạt cũng không còn, nuốt cả xuống bụng, nhìn vào thực sự không có một chút tôn uy của Long vương đứng đầu một phương, thật sự là tùy hứng tùy tính tự tại, ngoài ý muốn làm cho người ta buông hết cảnh giác.

” Long tộc ta tuy là thiên thú, cai quản tứ hải, chủ trì bốn ngôi, ban phúc cho bá tánh có thể được thể gian muôn đời tôn sùng.” Ứng Long nâng quả lê mọng nước trong tay Thiên Xu lên, đưa đến miệng hắn.

“Cống phẩm nếu đúng cung phụng cho bản tọa, bản tọa buộc phải nhận nghi thức tế lễ này, thì sẽ khiến cho một phương khí hậu phì nhiêu trăm năm, về phần cống phẩm này tặng cho ai đương nhiên đó là chuyện nhà của bản tọa.”

Đôi mắt này vô luận là vàng hay tím, đều mê hoặc lòng người, tươi mát như dòng suối chảy, Thiên Xu khó có được lúc buông tay, cúi đầu cắn một ngụm, lê thịt giòn sinh đích thủy nước no đủ, ngọt tới tận lòng.

Thịnh yến dao tri có bàn đào tiên trong núi ngàn năm mới kết một quả, là vật quý hiếm trong trời đất, hương vị xác thực cực kỳ ngon miệng nhưng mà không đối, cho dù tiên nhân có thiên thọ vạn năm, cũng không thấy có khả năng nhận được vài lần, vì vậy lúc nhận được thường là lúc khó tránh khỏi thật cẩn thận, trân trọng trong tay rất sợ ăn một ngụm lớn liền ít đi một phần.

Cũng không giống như lúc này, quả lê mọng nước vàng óng ả, một năm thu hoạch, không được xem là cao quý, vô ngoài thô ráp, thịt quả trắng nõn, no đủ mọng nước, mặc dù không bổ ích tăng tuổi thọ có linh

khí, nhưng lại mang hương vị của cuộc sống giản đơn mà ngọt ngào.

“Còn muốn ăn sao?” Ứng Long đối với chuyện “tiếp nhận” cung phụng này tựa hồ làm không biết mệt, từ trong tay áo lấy ra mấy quả nữa, một quả nhét vào trong lòng Thiên Xu, bản thân một người một quả lại tiếp tục công tác cắn nuốt.

Lúc này thuyền rồng đua nhau đã gần đến hồi kết, đoàn người bắt đầu tản đi, Ứng Long nhân tiện nói: “Đi nơi khác dạo xem sao?”

Thiên Xu lúc này trong lòng bàn tay cầm một quả lê tương đối khổ nhỏ, những ... vật này đều là con người thành tâm thực ý cung phụng thần linh, hẳn tuyệt đối không nên tiện tay ăn mất, nhưng mà lẽ nào muốn hẳn vừa cầm vừa đi vừa ăn sao?!

Mắt phượng tà tà quan sát kẻ đầu sỏ bên cạnh gây nên, bỗng nhiên rất có một loại xúc động muốn nhét toàn bộ này vào miệng ai kia, dù sao miệng rộng rộng rãi, một ngụm ăn sạch cũng dễ dàng.

Giữa lúc Tham Lang tinh quân gian ác nghĩ đối sách giải quyết vật tế, bỗng nhiên chú ý thấy cách đó không xa tiểu hài tử quần áo tả tơi dùng ánh mắt thêm nhỏ dãi dãi theo hẳn.

Thiên Xu cũng sờ, không hiểu gì cả.

Ứng Long bên cạnh tự nhiên cũng chú ý tới ánh mắt Thiên Xu, cũng không nhắc nhở, khoanh tay ở một bên đứng nhìn.

Bất quá Thiên Xu rất nhanh minh bạch ánh mắt bọn họ là dừng lại ở trên đồng lê trong lòng hẳn, tâm niệm khẽ động, liền cước bộ hướng đám hài tử kia đi đến, đáng tiếc trên người hẳn khí tức quá mức nghiêm khắc lãnh liệt, dừng nói là một đám hài tử không rõ sự tình, cho dù là người trưởng thành cũng chịu không nổi khí thế của sát tinh.

Một đám oa nhi sợ đến hai chân như nhũn ra, hết như rễ cây cắm trụ thành hàng vững trên mặt đất. Nam nhân cao to đứng ở phía trước mặt đám hài tử kia, tựa như cây cổ thụ, tảng lớn lớn dưới ánh mặt trời rực rỡ, khuôn mặt rét lạnh, ánh mắt lạnh lẽo nếu không phải trong tay hẳn đang cầm một đồng lê, tình cảnh như vậy nhìn qua tựa như ác nhân đang muốn giết con mèo nhỏ. Người đi đường gần đó đều bị khí thế của hẳn sợ run người, chỉ dám lặng lẽ vây xem không dám tiến lên.

Duy có một người, chú ý tới hẳn, đáy mắt nhợt nhạt nhìn người nào đó chân tay luống cuống.

“Hắn chỉ là muốn cho các người mấy quả lê này.”

Một bàn tay to cầm lấy quả lê vàng óng từ trong lòng Thiên Xu, so với hẳn thân ảnh huyền mặc (màu tím) càng cao hơn nên khom người ngồi xổm xuống, mặc dù thủy chung không có khả năng cùng đám trẻ nhỏ thấp bé kia ngang hàng, nhưng ít ra giảm thiểu một phần khí độ làm cho người không dám ngược nhìn đi, hẳn đưa lê trên tay qua.

Một cô bé bị mùi thơm ngát mê hoặc của quả lê níu giữ, rốt cục lộ ra bàn tay nhỏ bé, rất nhanh cướp đi thu vào lòng, sau đó cắn một ngụm nhỏ. Hài tử khác thấy thế, cũng không e ngại nữa, đều tiến lên người một quả ta một miếng cắn quả lê mọng nước vốn dĩ lúc trước nằm trong lòng Thiên Xu.

Tuy rằng vị kia vẫn như cũ tựa như tượng gỗ đóng cọc tại chỗ vẫn không nhúc nhích, nhưng mà thấy hài tử trước người cười đến hết như chiếm được bảo bối, gương mặt lãnh khốc trong lơ đãng nhu hòa đi.

Một nhóm hài tử đã rời đi, Thiên Xu dường như vẫn như cũ dừng lại trên bóng lưng kia.

“Tinh quân nếu là không thích lê, kỳ thực nên sớm nói cho bản tọa.” Ứng Long vỗ vỗ tay đứng lên, quay đầu lại nhìn Thiên Xu hai mắt mang theo một tia trêu chọc ý tứ hàm súc.

“Mấy quả lê này, coi như bản quân mượn Long vương.”

Ứng Long kinh ngạc, chột hiểu được. mấy quả lê bất quá là hoa quả người phàm bình thường cúng tế, trong mắt con người bất quá chỉ giá trị mấy đồng tiền nhưng mà bởi vì ... lê này tồn tại một phần sùng kính long vương, nên trong mắt Tham Lang tinh quân trở nên trân quý không gì sánh được.

Ứng Long nhìn hẳn một lát, bỗng nhiên nở nụ cười, cười đến không gì sánh được, vui sướng không thôi.

“Không có gì.” Ứng Long hẩn cúi người, nhặt một con rối dưới chân Thiên Xu.

Thiên Xu chẳng biết đây là vật gì, nhưng thật ra nhớ tới vừa mới hình như có một cậu bé đứng trong hàng, lặng lẽ nhét vật này vào trong tay áo hẩn.

Ngay khi thấy vật trong lòng bàn tay Ứng Long, một hình vật màu xanh mượt được bện cắt từ quần áo mà thành, bé con nắm tay hổ con, đồ chơi của hài đồng lúc nãy, đồ thủ công tự nhiên vụng về, hình dạng tương đối miễn cưỡng, bất quá thấy Ứng Long nâng niu trong tay, ngẩng đầu nhìn Thiên Xu nói: “Dĩ nhiên vật này là vật dùng để trao đổi a, làm sao?”

Thiên Xu mắt nhìn hàng mây tre, lá hơi nghiêng ngả, cảm thấy do dự nhưng liền vào lúc này, bỗng nhiên mi tâm trên mặt nhần lại, trầm giọng, lạnh nhạt nói: “Long vương trước tiên nên đuổi khách không mời mà đến.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xu-thien-dan>